

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Muhtaç olduğun kudret alnındaki asil terde mevcuttur!

Akşamsefası

ISSN 1307-072X

9 771307 072007

Sayı 80, Haziran 2013-6,
3.5 Lira (KKTC 4 Lira)

UNUTMAYACAĞIZ!

MEHMET AYVALITAŞ

ABDULLAH CÖMERT

BARİKATLARIMIZDA YAŞAYACAKLAR!

○ Sayı 80, HAZİRAN 2013, Aylık yayın süresi yayındır ○ Müessese Müdürü: Ali Yavuz ○ Adres: Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No 19/1A Cihangir Beyoğlu - İSTANBUL ○ Tel: 0.212.292 94 50 fax: 0.212.251 57 54 ○ Baskı: Leman Ofset ○ Dağıtım: D.P.P. A.Ş.

○ Yayımcı: BD Basın Yayın Matbaa, Reklam, Turizm Sanayii ve Tic. Ltd. Şti. adına sahibi: Tuncay Akgün

○ Yazışleri Müdürü: Hakan Gülseven
○ Yazı Kurulu: Şöhret Baltaş, Hakan Gülseven, Alp Hakan Güvenir, Baran Kaya, Suzan Yılmaz Okar
○ Avrupa Temsilcisi: Ümit Dertli

○ Yayın Kurulu: Yavuz Alogan, Şöhret Baltaş, Serpil Çelenk Güvenç, Ümit Dertli, V. Ersan, Hakan Gülseven, Alp Hakan Güvenir, Baran Kaya, Gürkan Haydar Kılıçarslan, Baha Okar, Serhat Özcan, Leman Sam, Ahmet Saraç, Burak Sönmezer, Mehmet Ali Tok, Suzan Yılmaz Okar

MERKEZ İRTİBAT BÜROSU:
Koca Ağa Sokak,
No: 9/A
İstiklal Caddesi,
Beyoğlu, İSTANBUL

ÖZGÜRLÜK SOKAKTA!

SUZAN YILMAZ OKAR

İlke günlerdir Gezi direnişiyle çalkalanıyor... Önce İstanbul'da başlayan, ardından başta İzmir ve Ankara olmak üzere neredeyse Türkiye'nin tamamına yayılan bir ayaklanmadan bahsediyoruz. Üstelik parkın, ağaçların korunması hedefiyle başlayan mesele o parkın sınırlarını çoktan aştı. Sadece en az 68 ile yayılması bakımından değil, o eyleme katılanların neredeyse tamamı artık kurtanılması gereken ağaçlardan, parktan bahsetmiyor. Buna rağmen eylemin hükümetten yana 'okuyucuları' ısrarla Gezi başkaldırısının marjinallerle dış mihrakların işi olduğunu yazıp duruyor. Yandaş medya da Başbakanın sert üslubuna (siz padişahlığı anlayın), bundan kaynaklı oluşan, toplumla Başbakan arasındaki küskünlüğe bağlıyor yığınların hoşnutsuzluğunu. Sanki Başbakan özür dilese (haşa), sanki biraz yumuşasa, şu polisi de kontrol etse, gazi mazi az salsa vatandaşın üzerine mesele çözülecekmiş gibi. Hatta herhalde başbakanın yokluğundan cesaret alıp, onunla dalga bile geçiyorlar. Sanki yaşananların biricik sebebi başbakanın üslubu, yönetim tarzıymış gibi.

Sokağa çıkanların ne düşündüklerine dair bu kadar kafa patlatacaklarına, bir inisiyatifle başlayan eylemin düzenleyicilerinden bir kaçını yanlarına alıp konuşsalar belki de her şeyi daha iyi anlayacaklar. "Şu olmuş olabilir", "bundan olmuş olabilir", "Başbakan yaptı, yapmadı" diyeceklerine, kameralarını, mikrofonlarını o eyleme katılan gençlere, kadınlara,

amcalara, teyzelere uzatsalar olup biteni rahatlıkla öğrenebilecekler.

Ortak öfkemizin hedefi Tayyip Erdoğan. Ama nasıl Gezi Parkı sadece Gezi Parkı değilse, Tayyip Erdoğan da sadece Tayyip Erdoğan değil...

Türkiye'ye on yıldan fazla süredir AKP hükümet ediyor. Şu dillere pelesenk olan yüzde 50'yi AKP'nin hangi vaatlerle kazandığını hepimiz hatırlıyoruz. Çünkü hemen her gün aynı şeyleri duymaya devam ediyoruz.

Muhafazakar seçmenine pazarladığı dindarlık dışında, ileri demokrasi, askeri vesayetin kaldırılması, büyük Türkiye olacağız, ekonomimiz istikrarla büyüyecek, Ortadoğu'da etkin güç olacağız...

İleri demokrasinin, askeri vesayetle hesaplaşmanın ne olduğunu hepimiz gördük, yaşadık. Kontrgerilla ve derin devletle mücadele ediyoruz diye başlayan Ergenekon davasında faili meçhullerin, köy yakmaların etrafından dolaşıp ulusalcı muhalefet cezaevlerine kapatıldı. Darbelerle hesaplaşıyoruz diye yüzlerce asker hukuksuz bir şekilde cezalandırılırken, 12 Eylül davası göstermelik bir tiyatroya dönüştü.

Yüzlerce öğrenci parasız-demokratik eğitim dedikleri için terör örgütü üyesi olarak cezaevine kapatıldı. Onlarca gazeteci kitaplarından, yazılarından dolayı uydurma delillerle tutuklanıp cezaevine kapatıldı. Devletin bugün barışır görüldüğü binlerce Kürt KCK operasyonlarıyla kadın, yaşlı denmeden hukuksuz bir şekilde tutuklanarak cezalandırıldı. Faşizme karşı omuz omuza, Kahrolsun AKP diktatörlüğü sloganları bunun için atılıyor.

Ekonomimiz büyüyecek dedi hükümet.

Doğru, artık IMF ve Dünya Bankası'na borcumuzun olmadığı söyleniyor, ama kamunun ve özel sektörün dış borcu çok daha fazla eskisine göre. Borçlar ödendi, ama her şeyi satarak yaptılar. Her gün işsizler ordusuna binlerce insan ekleniyor, üniversiteden mezun olan gençler evlenip çocuk sahibi olmalarına rağmen hala istihdam edilemediler, yoksullaşma gittikçe büyüyor. Anlayacağınız eylemlere çocuklarını gönderen teyzelerin o tencereleri, tavaları çalıp sokağa eklenmeleri boşuna değil. Hükümet istifa, Tayyip istifa sloganları bunun için atılıyor.

"Kürt meselesi vardır, yoktur", "asacağız, asmayacağız", "çözeceğiz, çözmeyeceğiz" derken, hoop Roboski katliamı... Çoğu çocuk 34 kişi havadan bombalarla yandılar, aileleri binek hayvanlarına çocuklarının yanmış bedenlerini yükleyip evlerine döndüler.

Ortadoğu'da etkin güç olacağız dedi Başbakan ve Davutoğlu... Nasıl etkin olduğumuzu hepimiz gördük. Bu büyümenin savaşta katılmakla olanaklı olacağını kimse bize sormadı, bir baktık ki Suriye'ye karşı ABD ve İsrail'e aynı taraftayız. Ve Reyhanlı'da 52 vatandaşın katledildiği patlamalar... Ellerini gökyüzüne kaldırıp tanrıdan yardım isteyen teyzeyi hangi birimiz unuttu ki, unutmadık. O, Reyhanlı'da yaşanan acının aynası oldu.

Bütün bunlarla birlikte Hopa eylemleri ve Metin Lokumcu'nun öldürülmesi... Erzurum'da HES (Hidroelektrik Santral) karşıtı eyleme katıldığı için mahkemenin konuşma yasağı verdiği 17 yaşındaki Leyla Yalçınkaya... Kürtaj karşıtlığı, üç çocuk dayatması, kanser hastası onurlu Dilek'imizi sadakayla satın almaya çalışma pişkinliği,

beğenmediği yaşam tarzına müdahale, 1 Mayıs'ta başından vurulan Dilan ve Meral'in kıl payı ölümden dönmeleri, sayıları gün geçtikçe artan kadın ve eşcinsel cinayetleri... Hükümet İstifa, Tayyip İstifa, Kahrolsun AKP diktatörlüğü, Faşizme Karşı Omuz Omuza sloganlarının hepsi bu nedenlerle atılıyor.

Tayyip Erdoğan sadece Tayyip Erdoğan değilse, onun nobran yüzü bize bütün bunları hatırlatıyorsa, Gezi Parkı da sadece Gezi Parkı değil.

Yani anlayacağınız o bir avuç çapulcu diye anılan yüz binlerce insan, yıllardır sürü yerine konularak bilincinde yanılmalılar yaratılanlar, üzerlerinde tahakküm kurulanlar, hukuksuz tutuklamalarla hayatlarına korku salınanlar, her gün sosyal hakları budananlar, geleceğinden ve artık bugününden endişe edenler... Şu anda haklı öfkelerinin hedefi Tayyip Erdoğan.

Öyle ama şimdi Erdoğan'da simgeleşmiş olan tüm bu zulümdeki suç ortaklarını, cemaati, cumhurbaşkanını, bakanları ve bu rejimden palazlanmış sermayeyi, yandaş ya da bir işaretle hizaya geçen medyayı unutacak da değiliz.

Belki onlar da Erdoğan'ın ipliğini pazara çıkarmaya, danışmanı Cüneyt Zapsu'nun dediği gibi üzerine sifonu çekmeye hazırlar, yapmaya da başladılar. Ama sakın sloganların, küfürlerin Erdoğan'ı hedeflediğini görüp yataklarında rahat uykulara dalsınlar. Sessiz yığınlar artık özgürlüklerini yeniden ellerine almak için sokakta. Bir de sendikaların grevi eklendi... Korku duvarı aşıldı. Şimdiye dek endişe içinde olan bizdik. Şimdi sıra onlarda. Kolay gelsin!..

Memleketi cennete çevireceğiz!

Sokakların asıl sahipleri o sokakları yapan emekçilerdir. Bu durumda iktidar yine o sokakları, kumu döken, harcı yapan, kaldırım taşlarını yerleştiren emekçilere polis zorbalığı ile kapatıyorsa; emekçilerin o kaldırım taşlarını yerinden sökülüp iktidara ve onun kolluk kuvvetlerine, "Alın bunlar sizin olsun, ama bu sokaklar bizim!" diye fırlatması en meşru hakkı haline gelir.

Evet, bizim ürettiğimiz, bizim ter döktüğümüz, bizim uğrunda öldüğümüz her yerde her şey bizim! Kaldırım taşları da, çöp konteynırları da; hatta elinizde duran o polis kalkanları da –elimize geçerse- bizimdir! Ama gaz bombalarınız sizde kalsın, zaten onları olduğunca geri yolluyoruz size.

KOMÜNİSTLERİN VATANI BARİKATIN ARKASIDIR!

Tarihimiz bunun örnekleriyle doludur. Ne demişti usta: **"Burjuvazi kavgaya davet etti bizi, davetleri kabulümüzdür."** Egemen sınıflar ne zaman hak arayışımızı engellemeye çalışsa karşılarına dikildik. Spartaküs'ten, Bedreddin'den, Paris komünarlarından, 68 direnişine, Vietnam'a, Küba'ya, 15-16 Haziran işçi direnişine kadar...

Aslında bizim tarihimiz çok eskilere dayanır. Haksızlığa karşı yerden aldığı taşı efendilere atan köle bizim en büyük atamızdır. Varoş bir mahallenin sokağında ya da şehrin en işlek meydanında... Fark etmez! Biz komünistlerin olduğu her yer, emekçilerin olduğu her yer direniş alanıdır. Barikatların arkası bizim vatanımızdır.

Her kurulan barikat, devrim yolunda yeni bir adım demektir. Aynı zamanda her kurulan barikat yeni yoldaşlıklar demektir. İnsanları mücadeleye kazandıran ise, burunlara sinen gaz kokusu, panzerden sıkılan tazyikli su, karşısında bütün gerçekliğiyle duran iktidarın zorbalığı değildir sadece... İnsanları mücadeleye kazandıran; beraber devrilen çöp konteynırları, beraber

Öğünler süren polis saldırıları sırasında Beşiktaş halkı çok büyük eziyet çekti. İnsanların evleri gazla doldu. Sabahlara kadar uyuyamadılar. Esnaf kepengini kapatmak zorunda kaldı. Soluksuz kaldılar, yaralandılar, gözaltına alındılar. Ama ağızlarından bir

tek serzeniş duyulmadı. Beşiktaş halkı direnişin parçası haline geldi. Hiçbir şey yapamayan direnişçilere limon, sirke, su, yiyecek, maske taşıdı. Ellerindeki tencerelerle püskürtmeye çalıştılar zorba polis kuvvetlerini. Bize evlerini açtılar. Yürekerlerini açtılar. Belki de

Türkiye'de konsantre zorbalığın en yoğun olduğu Beşiktaş semtiydi ama oradan bir 'Ah!' sesi bile duyulmadı. Direnişin Türkiye'ye yayılmasında Beşiktaş'ın payı büyüktür. Barikatlarımızın semti Beşiktaş'a, orada yaşayan halka çok şey borçluyuz. Teşekkürler!

'Dayanışma ezilenlerin inceliğidir'

Memleketimiz her gün yeni bir kaosa sürükleyen, insanların kanına giren, onları 2 paket makamaya mahkum eden ve devrimcileri, iktidara karşı duran halk kitlelerini düzeni bozmakla suçlayan iktidar sahipleri artık gerçeği halkın gözünden saklayamıyor. Gezi Parkı'ndaki, Taksim'deki insanlar dayanışma ile neler yapabileceğini gösterdiler. Doktorlar revirler oluşturdu, avukatlar gözaltına alınan insanların haklarını savunmak için koşuşturdu, insanlar erzak depoları oluştur ve bu yerlerde para geçmiyordu. Barikatların arkasında savaşan insanların gözbebeklerinden gözüken o dünya şimdiden kendini göstermeye başladı. İnsanlar dayanışmanın gücünü ve güzelliğini gösterdi.

Bundan sonra bu dalga büyüyecek, sadece Gezi Parkı'nı değil bütün memleketi hep birlikte cennete çevireceğiz.

Beşiktaş Çarşısı: Teşekkür ve özür...

Bir bahçeye giremezsen
Durup seyran eyleme
Bir gönül yapamazsan
Yıkıp viran eyleme...

Gördüğü şiddet yüzünden yaralanmış tüm insanlarımızın geçmiş olsun der, yaşamını yitirmiş olan insanlarımızın ailelerine ve yakınlarına başsağlığı dileriz. Mekanları cennet olsun, hatıraları yaşasın...

İstmeden de olsa kimilerine bir zararımız dokunmuşsa... Geride bıraktığımız tek bir çöp için dahi halkımızdan ve dünyadan en onurlu işini en az ücret karşılığı yapan tüm temizlik işçilerimizden özür dileriz...

Bilenler bilir bizi; gerektiği zaman özür dileyenleri severiz.

Hayatı futbol değil, futbolu hayata feda edenler olarak, yaşadığımız bu süreç zarfında, çocukluğumuzdan beri vurmali çalgıların ustası analarımıza...

Kapısını arkadaşan sürgülemeyen semtimizin güzel sakinlerine...

"Direnmeye gittim gelicem" diyen esnafına...

"Semt bizim aşk bizim" şarkısının hakkını verirken, yere düşen insanlara korkusuzca kalkan olan delikanlılarımıza...

Seccadesini sedyeye yapan cami imamına, su taşıyan kilise papazına... Başka renklere gönül verip rekabetini maneviyata saklayanlar... Dualarını iyi niyetlerini bizden esirgemeyen Antartika'daki penguenlere... Şerefini patronlarına devreden medyaya karşı kalemini kırıp onurlu tavır sergileyen basınımızın tüm emekçilerine...

Duyarlılıklarını esirgemeyen sanatçı, Yazar/şair ve düşünürler... Emekçi ve emeklilere... Starbuck'ın alnının ortasına "Yaşasın tam bağımsız Kurukahveci Mehmet Efendi" yazan zekâya...

"Sinirlenince çok güzel oluyorsun Türkiyem" diyen dikkate, haksızlığın, kibrin fırlattığı taşlara karşı göğsünü siper eden kadınlarımıza...

Gönüllü doktor ve avukatlarımıza... "Bi başına çoraplarını bile giyemez, eksantirik kitaplar dışında kitap, dergi okumaz; etliye, sütlüye, dertliye, asgarî ücrete, evin ekmeğine karışmaz, yanında bomba patlasa umurunda olmaz" denilen velakin herkese çalmasını atıp röveşatasını yapan gençliğimize...

Selam veren tüm dostlara... Yolda bize eşlik eden Beşiktaş sahilinin martılarına ve gölgesini bizden esirgemeyen ağaçlara teşekkür ederiz...

BEŞİKTAŞ ÇARŞI GRUBU

Onlar, ağır ellerini toprağa basıp doğrulduğu zaman...

ALP HAKAN GÜVENİR

Hani tarih kimi dönemlerde çok hızlı akar ya; bizler de geride bıraktığımız 30 küsur yıla eşdeğer günlerin içinden geçiyoruz şu aralar. 12 Eylül 1980'den bu güne örülen duvarların, çizilen sınırların birkaç günde aşıldığına tanıklık ettik. Tüm toplum ile siyaset alanı arasında bütün bu dönem boyunca açılan mesafenin günler, hatta saatler içinde hızla kapandığını, apolitizm ve duyarsızlık şampiyonu '80 sonrası kuşağın ve siyaset dışı yığınların, siyaset zeminindeki tüm öznelere geride bırakan hız ve düzeyde, eski kuşakların algılamakta zorlandıkları bir zeminde nasıl politikleştiğini deneyimledik. Şükür ki bütün bunları izlemedik, yaşadık.

Yığınların bilinç ve eylem düzeyindeki sıçramalı gelişim, bir mevzi yaratmış ve yeni bir eşik oluşturmuştur. Bu durum, önümüzdeki bütün bir dönemi belirleyebilecek bir gelişmedir. Bu nedenle, tüm bu sürecin başarısı, platformun taleplerinin hükümet tarafından ne ölçüde kabul edilip edilmediği ile ölçülemez.

Taksim Gezi Parkı'nda kıvılcımı çakan bu hareket, özgürlük arayışındaki geniş yığınların arasındaki duvarları bir anda yıkmış ve bu arayış ekseninde, toplumun farklı kesimlerini ortaklaştıran sahici bir mücadele zeminini bütün açıklığı ile ortaya çıkarmıştır. Erdoğan'ın şahsına yönelik ve türlü mizahi ifadelerle ortaya çıkmış olsa da bu özgürleştirici hareketin iki önemli dinamiği ve eksenini buluyor.

Birincisi, senelerdir baskılanmış ve kısıtlayıcı müdahalelerle korkutulmuş, sindirilmiş, geleceği ipotek altına alınmış, yatak odalarına kadar girilmiş geniş yığınların özgürlük arayışidir. 'Yeter' diyerek sokağa ve barikata çıkan yığınlar, kendi yaşam ve tercihlerine sahip çıkarak özgürleşme yolunda sağlam bir adım atarken, yaşamın tüm alanlarının üzerine çökmüş baskı ve bati örtüsünü yırtmış, tüm toplumun özgürleşmesi yolunda zorlayıcı ve teşvik edici olmuştur.

"En bilin ayınalara en renkli şekilleri aksettiren onlardır."

Medyanın, teslim alınmış merkezlerini görmeye ve işlerini yapmaya zorlayan da iktidar bloğu arasındaki çatlakların arasına sızarak ayrışma dinamiklerini harekete geçiren de sokağın ve barikatın sesi olmuştur. Fakat bu gelişmeye bakarak, ne basının özgürleştiğini söylemek ne de iktidar bloğunda önüne geçilemeyecek bir yarılmanın oluştuğundan söz etmek doğru olmaz. Medyanın, hareketi görmeye başladığı andan itibaren dilinden düşürmediği ve tek amacının kenetlenmiş yığınları bölmeye hizmet ettiği tartışmasız olan provokasyon edebiyatı ile pozisyonunu belli etmesi, bu alandaki 'özgürleşmenin' sınırlarını ortaya koymaktadır. Öte yandan, ortamı yumuşatmaya dönük yapıcı bir rol oynamaya çalıştığı ifade edilen Arınç, 'makul sayılan' konuşmasında "İstese interneti keserdik" derken, hak ve özgürlükler alanını nasıl algıladığını, iktidar

olmanın kendisine verdiği hak ve yetkilere nasıl baktığını ortaya koyuyordu aslında. Bu mantıkla, "İstese bir kaşık suda boğardık" diyen Gökçek'in ya da "İstese bir milyonu sokağa dökeriz" lafları eden Erdoğan'ın arasında bir fark olmadığını anlaşılmış gerekiyor. İktidar bloğu içindeki çatlak ve olası yarılmalar, sokağa ve barikata çıkan yığınların özgürlük ihtiyacına yanıt verebilecek nitelikteki öznelere yoksundur. Gülen'in analizi ve durumdan çıkardığı vazife, aslında bütün çıplaklığı ile ortaya çıkan gerçeğin kendi cephelerinden nasıl görüldüğünü gayet net anlatıyor: "Meselenin dipten ele alınmasına, çerik-çürük hale gelmiş, enkaz halindeki bir neslin yeniden elden geçirilmesine, restorasyona tabi tutulmasına ihtiyaç var. Sorumluluğumuzu çok iyi kavramamız lazım. Mesele dipten ele alınmazsa, nesillerin ıslahıyla işe başlanmazsa; o nesillere, o masum nesillere, ruh ve mana köklerinden akıp gelen şeyler tanıtırlmaz, duyurulmaz, ruhlarına içirilmezse; beyinleri onların elden geçirilmezse, nöronlarına onların yeni bir adab u erkan talim edilmezse, bu azgınlıklar devam eder." (6 Haziran 2013, Fethullah Gülen, 323. Nağme) Açık ki iktidar ortaklarının bu süreçten çıkarmaya eğilimli oldukları ders, genç nesillerin ıslahat ve terbiye projeleri alanında olmalıdır.

İkincisi, bu tepki esas olarak kapitalizmin yeni döneminde, bütün olarak doğanın ve

kentlerdeki ortak yaşam alanlarının sermayeye yeniden değerlendirilme alanları olarak açılmasına ve sermayenin dolaysız biçimde ortak yaşam alanlarımızı işgal ederek genişlemesine dönük bir tepkidir. Tepki kendiliğindendir ve bilindik, geleneksel manada örgütlülüğün yoksundur. Ancak medyanın ve düzen partilerinin tüm 'makulleştirme' çabalarına karşın, bu tepki sermaye hareketine ve politikalarına karşı, birkaç sebepten ötürü, bu topraklarda yükselmiş en önemli ve sahici itirazdır. Bu itirazın, 'orta sınıf' tarafından yükseltilmesi, eylemlerin ağırlıklı olarak öğrenci ve 'orta sınıf' karakteri taşıması, değerini zerre azaltmaz.

"sürülmüş toprağın ve şehirlere bahtı bir sabah vakti değişmiş olur, bir şafak vakti karanlığın kenarından..."

Evet, haber vermeden geldiler. Alışık olduğumuz ve beklediğimiz biçimde, kentlerin varoşlarından veya fabrikalarından çıkıp gelmediler üstelik. Fakat geldiklerinde, kulağı özgürlük haykırışlarına en sağır, gözleri sokaktaki harekete en kapalı olanların bile görüp, duymalarını, konuşmalarını sağlayan bu hareketin ve onu yaratan dinamiğin, komünistler tarafından da görülmesi, anlaşılması ve bir yanılla da hazmedilmesi gerekiyor. Emek hareketinin, bu itirazı görmeden ve bu alana doğru genişleyip, siyasatını bu alanı da kapsayacak biçimde yeniden şekillendirmeden

Kaderde bu da varmış...

Hakikaten dertliyim. Memleketim tarihinin en şanlı, en görkemli, en kahraman mücadelesini veriyor. Milyonlar sokaklarda, barikat başlarında, dünyayı alçak diktatör bozuntularına dar edip haysiyet destanları yazıyor. Ben ise uzaklardan seyredabiliyorum ancak. Bir yanımda tarifsiz bir coşku, heyecan, umut, fakat öbür yanımda o barikatın başında olamamanın, o halayın bir ucundan tutamamanın büyük kahrı...

Ama en büyük dert bu olsun... Ülkemde korku duvarı aşılmış ya bir kere, ezilenler büyük bir cüretle dikilmişler ya zulmün karşısında, bir daha susturulamayacaklar, diz çöktürülemeyecekler ya, varsın ben dertli olayım.

Hem bu daha başlangıç. Sonraki seferde, ülkem haramilerin saltanatını tarihe gömmek üzere tekrar halaya durduğunda orada olmak umuduyla, direnen, dövüşen, diz çökmeyen emekçilere, dostlara, yoldaşlara bin selam. Biz kazanacağız!

RED Avrupa Temsilcisi Ümit Dertli

birakin ilerlemeyi, mevzilerinde tutunabilme şansı bulunmuyor.

Eylemler göstermiştir ki, bu topraklarda özgürlükçü ve sermayenin insan hayatına, ortak yaşam alanlarına kasteden yönelimlerine karşı bir siyasatin sokakta karşılığı, fazlasıyla bulunmaktadır. Bu arayış ve dinamiği, emek-sermaye karşıtlığı ekseninde sermaye egemenliğine, sermayenin kendisine yönelik bir itiraz olarak örgütlemek, komünistlerin önündeki görevlerin başlıcasıdır. Bu görevin üstesinden gelebilmek, bir yeni bakışı, bir yeniden örgütlenmeyi, yeni bir kuruluşu gerektiriyor.

Meydanlara dikilen haysiyet anıtları

ULAŞ KARAKUL

Taksim'de Gezi Parkı için ilk eylemlerin ağır polis şiddetiyle ezildiği sırada diğer tüm yerler gibi Ankara da tamamen hazırlıksızdı. Ne sendikalar ne kitle örgütleri yaptı ilk eylem çağrısını. İnternet üzerinden 31 Mayıs 19.00 için anonim bir duyuru ile toplandı insanlar. Başlangıçta Kuşulu eylemi Taksim'den yayılan umutla dolmuş, neşeli bir eğlence olarak başladı. Bulvar'dan Kızılay'a yönelen bir grubun ABD Büyükelçiliği civarında gazla karşılaşmasına rağmen asıl kitle Tunalı'dan ayrılmadı. Birkaç saat sonra kitlenin bir bölümünün Akay'a yönelmesiyle beraber eylem odağı oraya kaydı ve çatışmalar başladı. Ankara eylemleri asıl olarak bu çatışmalarla başladı. Hemen o akşam Dikmen, Mamak ve ODTÜ'den binlerce insan sokaklara çıktılar. Çatışmalar sabahın ilk saatlerine kadar sürdü.

Cumartesi günü yine faili belirsiz bir duyuru insanları 16.00'da Güvenpark'a çağırıyordu ancak öğlen saatlerinde çatışma haberleri gelince kimse daha fazla beklemeyip Kızılay'a aktı. Erken toplananlar hemen polisin saldırısına uğradılar, Kızılay'ın her tarafı polisin attığı gaz bombalarının bulutuyla kaplandı. İnsanlar alana hangi yönden yaklaşıyorlarsa o bölgede mevziye girdiler. Örgütlü topluluklar flamları ile görünür haldelerdi ancak hiçbir cephede çatışma bir örgüt inisiyatifiyle yürütülüyordu. Her küçük mevzide çatışmada öne çıkanların bir fiili konseyi; saldırı gelirken geri çekilmeyi, barikat kurmayı, barikatları ilerletmeyi, yaralıları güvenli alanlara ya da ambulanslara sevk etmeyi, geri çekilişi ve yeniden toplanmayı organize etmeyi kendiliğinden gerçekleştirdi. Hayatında ilk defa alana çıkmış, şimdilerde kalem erbabının sırtını çözmeye çalıştığı muazzam bir genç kitle elbette bir miktar tedirgindi ama tereddüt göstermeden eylemin gereğini yerine getirdi.

Ankara'da her yer 'Taksim'

Halk Kumrular, İzmir Caddesi, Atatürk Bulvarı, Sakarya Caddesi, Ziya Gökalp, Yüksel, Meşrutiyet, Olgunlar ve Akay'dan Kızılay'ı zorladı. Her yönden kuşatılmış olan polis elindeki bütün gazı ilerlemeye çalışanların ön sıralarına hedef gözeterek atmayı sürdürdü. Hastanelere gidenlerin çoğunluğu polisin attığı gaz kapsüllerinin isabet etmesiyle yaralandı. Kafa hizasından atılan gazlar dışında gazların çok etkisi olmadı zaten. İnsanlar çok kısa sürede gelen gazı geri atmaya ya da suya atarak etkisiz hale getirmeyi öğrendiler. Gaz çok fazla geldiğinde bulut dağılına kadar korunaklı yerlere çekilip bulut dağılırken çatışmadaki yerlerine hemen geçtiler.

Taksim'den polisin çekildiği haberinin gelmesinden birkaç saat sonra Kızılay da açıldı. Gerçi polis Meclis yönünde çekildikten sonra da gaz atmaya ve alandaki insanları taciz etmeyi sürdürdü. Ama Cumartesi akşamüzeri Kızılay zafer kazandığına inanan coşkulu bir kalabalık tarafından işgal edildi. Çatışmanın her bölgesinde kafalarına isabet eden gaz kapsüllerinden yaralıları vardı ama polis tarafından kafasından vurulan Ethem Sarısülük'ten biz alandayken haberdar değildik. Yine Eğitim-İş üyesi bir öğretmene Toma'nın çarptığını, tamamen şans eseri ezilmekten kurtulduğunu da bilmiyorduk. Artık gaza karşı daha dirençli hale gelmiş kitle de zaferini kutluyordu.

Hava karardıktan sonra semtler sokağa çıktı tekrar. Anıttepe-Bahçelievler, Öveçler, Dikmen, Sokullu, İlker, Çayyolu, Batıkent, Keçiören, Mamak, Tuzluca, Ayrancı, Turan Güneş... Bunların hepsinde binlerce insan, aileleriyle birlikte direniş sloganlarıyla evleri boşalttılar. Büyük kitleler semtlerde de semt merkezlerini işgal ettiler.

Sinsi saldırılar

Ankara polisinin asıl sinsi saldırısı Pazar gününün ilk saatlerinde yaşandı. Büyük kalabalık çekildikten sonra Kızılay'da kalanlara baskın yaptılar ve yakalayabildiklerini gözaltına aldılar. Bu gece baskınları Ankara polisinin asıl saldırı yöntemi haline geldi. Eylem halindekiilere değil dinlenenlere, küçük gruplar olarak sağda solda duranlara, onları bir daha eyleme katılamaz hale getirmek amacıyla saldırdılar. Takip eden tüm gecelerde şehir merkezinde bu saldırı sürekli yaşandı. Pazartesi gününün ilk saatlerinde gece baskınları; revir olarak kullanılan Mülkiyeliler, NKHM gibi binaları

hedef aldı. Sadece sağda solda duranları da değil yaralıları ve tıbbi yardım sağlamaya çalışanları hedef aldılar.

Pazar günü yine Kızılay halkı elindeydi. Polis Meclis yönündeki yığınağından halkın üzerine ara ara gaz atmaya sürdürdü. Akşam ses bombaları eklendi. Sadece halkı rahatsız etmek için birkaç saat boyunca ses bombası atmaya sürdürdüler.

'Vardiyalı eylem' tüm şehirde

Hafta içinde eylemler vardiyalı bir şekilde devam etti. Liseliler, üniversiteler, üniversitelerin eğitim kadroları çıktı alanlara, onlar çekilirken işten çıkanlar koşturdular. KESK ve DİSK merkezi kararlarla, hiçbir başka kararla hareketle toplayamadıkları kadar büyük kortejlerle geldiler. Akşamın insanları semtlerde artık iyice öğrendikleri yürüyüş noktalarında toplanıp semt merkezlerine ilerlediler.

Tayyip'in yurtdışına çıkışının ardından Arınç-Gül ikilisinin denediği yumuşatma politikasına Ankara polisi hiç kulak asmadı. Hem gece baskınları, hem hedef gözeterek gaz atışları her yerde devam etti. Örneğin Pazartesi akşamı Kızılay'a yakın ve alana girecek kadar kitle toparlayabilen Dikmen kortejine alakasız bir noktada tek bir akrep sokuldu, kavşaktan döndü geri dönecekmiş gibi görünürken ınsanları vurmaya üzere rastgele gaz bombaları saydırıp Kızılay'a doğru gitti. Mamak korteji her akşam Dikimevi Kurtuluş arasında çatışarak ilerlemek zorunda, bu eylemler başladığından beri hiç değişmedi. ODTÜ Cumartesi gününün ilk saatlerinde gerçekleştirdiği başarılı çıkışının ardından bir daha Kızılay'a kadar gelemedi. Çatışma ODTÜ'den kitlenin çıkışından hemen sonra Eskişehir yolunda başlıyor, Yüzüncü

Yıl'a yayılıyor ve saatlerce sürüyor.

Polis tüm devlet kurumlarının bulunduğu Kızılay'ı mümkün mertebe desteksiz bırakmaya ve Kızılay'da zayıf durumda iken yakaladıklarını sakat bırakmaya, göz altına alarak eylemlerin dışına itmeye çalışıyor. Pazar gecesi bir stadyumu nezarethane olarak kullanmaya başladılar ama avukatlar yetişemesin diye gözaltına alınanları Adli Tıp'tan sonra Ankara'nın başka başka yerlerindeki karakollara sevk ediyor.

Öfke, korkudan büyük!

Tüm bunlara rağmen eylemleri durdurmaktan çok uzaklar. İnsanların öfkesi artık korkularından çok büyük. Her eylemden sonra kararlılık yayılıyor. Pencerelemlerden tencere tava çalanlar bina önlerine, bina önlerinde slogan atanlar kortejlere, semt kortejleri semt merkezlerine, semt merkezleri alanlara iniyor. Yıllar sonra geniş kitleler bir şeyleri değiştirebileceklerine, direnirlerse sözlerini geçireceklerine ikna oluyor. Devrimci ajitasyonun yıllarca geçse gerçekleştiremeyeceği bir silkinin 10 günde gündelik, basit, herkes tarafından görünebilir bir olgu halini alıyor.

Ankara için özel bir durum var. Çoğunlukla İç Anadolu'dan Sünni Türkmen göçü alan ve bu nedenle geleceksel sağın 'büyükşehir'ler içinde en güçlü olduğu bu kentte, henüz eyleme katılmayanlarla eylemciler arasında hiçbir gerilim yaşanmadı. Örneğin Demetevler buluşmasının önüne geçmek üzere çağrı yapan faşistlere kimse itibar etmedi, bu yerel eylem de büyük başarıyla gerçekleşti.

Eylem çok farklı siyasi grupları da bir araya getiriyor. Cumartesi günü alanda Hepar'ın da bir topluluğu vardı, yanı başında çeşitli sol gruplardan insanlarla birlikte. Hiç kimse birbirinin sloganına müdahale etmedi, bastırmaya çalışmadı. Yine de bir şeyi düzeltmek gerek, ortada sağcı solcu birleşik durumu yok. Bu siyasal bölünmeye kayıtsız bir kitle var ama bunlar kendilerini sağcı olarak da görmüyorlar. Eylemin ana kitlesi asıl olarak sol, sola yakın unsurlar. Sağın katılımı daha ziyade sembolik. Ama önemli olan zaten bu tür grupların katılmasına engel olunmamasının geniş kitlelerde bir siyasal angajman olmadan eyleme katılmanın mümkün olduğu fikri. Zaten eylemin tüm bileşenleri bu durumun öneminin farkında ve bozulmaması için gereken hassasiyeti gösteriyor.

'Ulusalıcılar' kim?

Ulusalıcıların varlığı -özellikle DSİP benzeri- eyleme ayazda yakalanan liberal çevreler ve Kürt hareketinin tereddütüne sığınmaya çalışanlar tarafından direnişin itibarını düşürmek için vurgulanıyor. Oysa ulusalıcı siyasetin bu fırsatçı eleştirisi,

kendisini bu simgelerle alanlara ataların gelişme kapasitesini tamamen gözden kaçırıyor ve sokağın eğitimini aşırı küçümsüyor. Ulusalıcılar kalburüstü semtlerde süs köpeği besleyenler değil. Orta sınıf diye küçümsenen bu kitle büyük bir çoğunlukla çalışarak geçinen; siyasi motivasyonunu, devletlerinin elinden alınmış olmasından değil devletin onların özgürlüğüne saldırmamasından alan; reaksiyoner değil muhalif bir kitle. Bu kitlenin gençleri asgari ücret ya da biraz yüksek ücretlerle sağda solda çalışan, bir çoğu işsiz ve umutsuz, bitince ortada kalacaklarını bildikleri için eğitim sürecini uzatmaya çalışan insanlar. Anti-Kürt bir motivasyonla harekete geçen tutucu kitleler değil ve onlarla devrimciler arasındaki barikatlar, halkla devlet arasındaki barikat büyüdükçe küçülüyor. Pek tabii bu durum liberallerin hoşuna gitmiyor, **ne diyelim kitle hareketinin bu eleştirilenleri "halkı feshetsin ve kendine yeni bir halk seçsin o zaman"**.

Devlet, gözü dönmüşlüğüyle, halka karşı şiddeti hiçbir ahlaka sığmayacak zorbalıkla uygulayarak yüzbinlerce gencin bilincine **ne işe yaradığını** kaydediyor. Bunların bir karşılığı olacak elbette. **Tam da herkese ve her şeye boyun eğdirmişken ve kabarak komşu ülkelere çalım satarken ense kökünde patlayan bir tokatla aptallaşan hükümet, onun emrindeki tüm baskı aygıtlarıyla birlikte cırlıçılak ortada duruyor.**

Aynı salaklık...

Bu iktidar yedi gazeteye aynı salak manşeti attırıyor, penguen belgeselleri yayınlıyor, saatlerce yalvar yakar, ücretsiz belediye otobüsleriyle insan taşımaya çalışarak bir güruh topluyor. Ve bir iç savaş çağrısı yapıyor. **Yol ver Başbakan, yol ver.** Halkın meydanlarına gideceklermiş! Artık ne umarlar ne bulurlar bilinmez. Ama yaptıklarının hepsi, öldürdükleriniz, kafasına gaz bombası sıkığımız, tek tek ya da üçer beşer yakalayıp giriştiğiniz o gençler, onlar halkın hatırında kalmaya devam eder. Üzerlerine it sürüsü saldırdığınız, onların anaları, babaları, arkadaşları, sevgilileri sizi unutmazlar.

Onurları uğruna sokaklara dökülenler, sadece on günde kepezeliği silip süpürüp şehir meydanlarına haysiyet anıtları dikenler ışıklı tohumlar saçtılar her yana. Yol vereceksen onlara yol vereceksin.

Yol vereceksin!

Antalya: 'Yasak Alan' bizim!

AHMET SARAÇ

Antalya'da AKP diktatörlüğüne karşı direniş iki adreste gerçekleşti.

Birincisi hiçbir toplumsal miting ve basın açıklamasına izin verilmeyen Cumhuriyet Meydanı, diğeri AKP il binasının bulunduğu Çallı çevreyolu civarı.

Bugüne kadar yasak alan olan Cumhuriyet Meydanı, Gezi direnişi mücadelesiyle tekrar kazanıldı. Mücadelenin başını çekenlerin ezici çoğunluğu, kendiliğinden sokaklara dökülen gençlerdi. Burada kimi İşçi Partili unsurlar göstericilerin Çallı meydanına, AKP il binasının olduğu bölgeye gitmemesi için yaptıkları anonslarla yalanlar söyleyerek insanları engellemeye çalıştılar.

1 Haziran itibarıyla akp il binasının bulunduğu çallı çevreyolu tam anlamıyla direnişin merkezidi. Polis AKP binasını korumak için etten duvar örmüştü. Sırtlarında takım formalarıyla direnen gençler bu alanı adete yakıp yıkarak AKP ve 'Cemaat' polislerine zor anlar yaşattı. Ara sokaklara dağılan direnişçiler yan sokaklardan AKP binasına ulaşmaya çalıştı. Bir yandan yola barikat kurmaya uğraşırken, bir yandan da maske, limon, sütle polis şiddetinden korunmaya çalışıyorlardı. Halkın göstericilere desteği ise toplumsal dayanışma ruhunun göstergesi oldu. Sabahın ilk ışıklarına kadar süren direnişte polis in ve -bizzat gördüğüm- onların arkasına saklanmış eli taşı belı coplu

AKP'li oldukları tahmin edilen güruhun saldırmasıyla çok sayıda yaralı ve gözaltı oldu.

Ertesi gün yine iki merkezde toplanan gençlerin çoğunlukta olduğu kitle protestolarına devam etti. AKP il binasının olduğu merkezde çatışmalar devam etti. ve Antalya semaları yoğun bir biber gazına maruz kaldı. Dikkatimi çeken Çallı kavşağındaki bütün sokak lambalarının söndürülmüş olmasıydı. Anlaşılan polis terörü kameralara yansımaları diye önlem alınmıştı. Bir diğer dikkat çekici nokta ise polis helikopterinin yukarıdan farlarla göstericilerin ara sokaklarda toplandığı yerleri işaretlemesi idi. Direniş sürerken, olayları izlemeye gelen kıydan bakan insanları polis küfrederek copladı.

Direnişe gelemeyen insanlar evlerinde ışık söndürme eylemi yaparak tencere tavalarıyla ve arabalarının kornalara basarak direnişte göstericilerden yana taraf olduklarını gösterdiler. Çok sayıda gözaltı ve yaralı var. Turizm kenti Antalya'da böyle dişe diş bir direnişin olması AKP ve sermaye kesimini derinde endişeye sevk ediyor. Antalya çok uzun süredir böyle bir protesto ve direnişe sahne olmamıştı. Özellikle, toplumsal eylem deneyimi olmayan, sırtlarında futbol takımı formalarıyla direnen lise öğrencisi gençlerin biber gazına cop darbelerine ve gözaltılara aldırış etmeden korku dağlarını yıktıklarını göstermeleri, özgür yarınlara ve mutlu bir gelecek için umut veriyor...

Antep: 30 bin kişi meydanda!

MURAT GÜREŞ

Gaziantep, 12 Eylül'den bu yana ilk kez bu kadar kalabalık bir protestoya sahne oldu.

DEMEK Kİ NEYMiŞ!..

Taksim'de yaşanan olayları protesto etmek için her kesimden bir araya gelen yaklaşık 30 bin yurttaş, "bizim taleplerimizi ciddiye almalısınız, daha fazla demokrasi" istiyoruz mesajı verdi.

FİTİLİ ÖĞRENCİLER ATEŞLEDİ

Gaziantep'te ilk gece 02:00'dan itibaren Gaziantep Üniversitesi öğrencileri tarafından yakılan protestoların ateşi, tüm kenti sardı. Öğrencilerin sabaha kadar süren eylemlerinin ardından gün ısıdıktan sonra Kırkayak Parkı'nda saat 19.00'da buluşan, siyasi partiler, sendikalar, taraftar grupları, öğrenciler ve yurttaşlar AKP'yi ve Başbakan Erdoğan'ı yüksek sesle protesto etti.

FAŞİZME LANET YAĞDI

Kırkayak Parkı'ndan Atatürk Bulvarı üzerinden yürüyüş başlatan protestocular, "Vız gelir, Vız gelir, Tarikatınız Bize Vız Gelir!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Taksim Bizim, İstanbul Bizim!", "Kahrolsun AKP

Faşizmi!", "Taksim Tayyip'e Mezar Olacak!", "Direne Direne Kanacağız!", "Kahrolsun Faşizm!" sloganları atarak Viyadük Köprü üzerine gelindiğinde Gaziantep'in trafik akışı kesintiye uğradı. Araçları ile hareket edenler kornalarını çalarak, balkonlardaki vatandaşlar ise alkışlarla ve tencerelerine vurarak eylemcilere destek verdi.

KÖPRÜDE İNSAN SELİ

Köprüden Demokrasi Meydanı'na gelindiğinde adeta bir insan seli oluştu. Demokrasi Meydanı dahil, çevrede resmi

üniformalı hiçbir güvenlik görevlisi göze çarpmadı. Gaziantep Emniyet Müdürü Ömer Aydın da protestoyu izleyenler arasındaydı. 30 bin kişinin katılımı ile gerçekleşen eylem sabah saatlerine kadar devam etti.

OTURMA EYLEMİNE MÜDAHALE

Demokrasi Meydanı'nda bıçakla yaralanan ve Dr. Ersin Arslan Hastanesi'nde tedavi altına alınan 19 yaşındaki Hüseyin Korkmaz'ın arkadaşları, hastane ziyaretinden sonra bıçaklama olayını protesto için Yeşilsu Parkı'nda oturma eylemi yaptı.

İnce Memed'in topraklarında isyan

HAKAN TABAKAN

31 Mayıs Cuma

"Dikenlidüzüne beş kadar köy yerleşmiştir. Beş köyün beşinin de insanları topraksızdır. Cümle toprak Abdi Ağanıdır. Dikenlidüzü, dünyanın dışında, kendine göre apayrı kanunları, töresi olan bir dünyadır." (İnce Memed'den)

Saat 17.00 civarı

Önceleri cılız ve ürkek kalabalık Adana'nın çeşitli yerlerinden yavaş yavaş Atatürk parkına gelmeye başlar. 17.00-18.00 arası 500 kadar insan toplanmış olur. Kimilerine göre bu iyi bir niceliktir, kimileri de yetersiz bulur bu katılımı. Hay bin kunduz diye bakarım duruma, ısınma hareketleri olabilir bu gördüğümüz, ki maç başlamamıştır.

Çeşitli örgütler ve partiler açıklamalar yapar. Her şey yolundadır, herhangi bir 'eylemci taşkınlığı' söz konusu değildir. Hatta Adanaspor ve Demirspor taraftarı yan yanadır. Bu yanyanalığın asıl ertesi günlerde nasıl da bir direniş gücüne dönüşeceğinin ilk görüntüleridir.

Şarkılarla, şenlik tadında geçer gün. İlerleyen saatlere kadar her yaştan kadın erkek eylemci parkta oturmaya devam eder. Çevreden yiyecek ve içecek ikramı olur. Mutlu bir Cuma akşamı ve gecesi yaşanır herkes için.

1 Haziran Cumartesi

"O gün bu gündür, Dikenlidüzü köylüleri her yıl çift koşmadan önce, çakırdikenliğe büyük bir toy düğünle ateş verirler. Ateş, üç gün üç gece düzde, doludüzgün yuvarlanır. Çakırdikenliği delicesine yanar. Yanan dikenlerden çığıklar gelir. Bu ateşle birlikte de Alıdağın doruğunda bir top ışık patlar. Dağın başı üç gece ağarır, gündür gibi olur." (İnce Memed'den)

Saat 17.00 civarı

Benzer bir nicelik ve nitelik ile karşılaşacağını zannedenler fena yanırlar. Bir gün önce aynı saatte ve aynı yerde aradığını bulamazsın. Şalgam dökse yere damlası düşmez bir kalabalık, biz buna kolayca on binler diyelim; Atatürk Parkından sulara doğru şöyle bir uzanır. Yine şarkılar ve sloganlar vardır. Yine çocuklar, gençler, yaşlılar, kadınlar erkekler... Vatandaş Sular'a geldiğinde biz Adana'nın eski günlerini hatırlarız: Adeta yazlık sinemalar zamanının bir yerinden dönüp gelmiştir. İnsanlar herhangi bir dayatma görmeden, emir komuta sürecine dâhil olmadan, de ki, Sular'a yazlık sinemalara gelmişlerdir.

Parktan şehrin yukarılarına doğru örneğin Çemal Paşa, Baraj Yolu, Duygu Kafe hattından Turgut Özal'a doğru yürümek isteyen kalabalık Sular'ın hemen çıkışında Kasım Gülek Köprüsünün önünde polis engeli ile karşılaşır.

Devam etmekte karalı olan kitleye önce

tazyikli su, sonra biber gazı ve bilumum benzeri kimyasal ürün ile saldırılır. (Bendeniz böylece ilk kez gaz bombasının atmosferine misafir olurum. Yanımda iyi ki zaten nefes darlığı çeken Çiko yok, dedim; Çiko o esnada biterdi dostlar. Zira ben nefes alamıyordum, dedemin sakalları adına, buraya kadarmış, diye mırıldanamadım bile, aklımdan geçirdim.)

Derken TOMA adlı estetik yoksunu bir araç hız limitlerini aşarak kalabalığa doğru yönelir, gazdan yaşaran gözlerim trafik polislerini arar; bu hızın yasal bir cezası olmalıydı.

O andan sonra İnce Memed'in

köylülerinin çakırdikenliğini bir şenlik ateşine vermeleri gibi ateş barikatları kurulur. Evet, İnce Memed'in bir sahnesidir ve o ateş ovaya inmiştir. İsyana dönmüş eylem Atatürk caddesinde, Gazipaşa'da, Özellikler Sular'da, Ziyapaşa'da, Atatürk Parkında, o bölgenin tüm ara sokaklarında gece geç saatlere kadar sürer. Yaralanmalar olur, bir nevi sahra hastaneleri anında hizmete girer, ilk müdahaleler oralarda yapılır.

Ama Adana, o gün itibarıyla tarihe

not düşer; ha 5 Ocak, ha 1 Haziran. İkisi de aynıdır artık Adana'da İnce Memed topraklarında.

2 Haziran Pazar

"Adımı dersin de Sefil Ali'yim Bir gün akılıysam yüz gün deliyim Üstü köpüklenmiş bahar seliyim Başı pare karlı dağlardan geldim." (İnce Memed'den)

Erken saatlerde toplanan kalabalık, Atatürk Caddesinin kuzey tarafında polis muhalefetiyle karşılaşır. Halka müdahale bir önceki günden çok daha sert olur. Ve gün boyu süren bir kovalamaca Gazipaşa, Atatürk Caddesi, Ziyapaşa hattında, Atatürk Parkında, Yüzme Havuzu

etrafında, Amerikan Pazarı Sokağında, bağlantılı tüm ara yollarda, apartman boşluklarında başlar. Bir ara İstasyon Meydanı'na çıkılır. Yürüyüşün ana hattı olan Sular'a kimseler yaklaştırmaz.

TOMA adlı şahsın su ve acı veren garip bir

sıvı püskürtme işlevi devam eder. Vatandaşın tazyikli su ile dansı zaman zaman eğlenceli bile olur. Ama Akrep diye anılan araçlarda pusuya yatan sivil polisler sürpriz koşullarla kimi tutuklamalar yapar.

Polisin bu sert müdahalesinin nedeni, aynı gün 5 Stadyumunda düzenlenen Türkçe Olimpiyatları olarak yorumlanır. Ama zaten "vatandaşın vatandaşla bir sorunu olmadığı" konuşulur. Adana'da da eylemleri analiz

Çukurova'da halk hareketi

Mersin

Mersin de bu eylemlere yoğun olarak destek verir. On binler alandır. Eylemler Forum'da başlayıp Barış Meydanına yapılan yürüyüşle devam eder. Derken, protestolar, meydana yerleşme ve sloganlarla sürer. Tanıklar kalabalığın sürekli arttığını, kimi durumlara polis müdahalelerinin olduğunu ancak bu olumsuzlukların üst düzeyde yaşanmadığını belirtir.

Tarsus

Tarsus'ta, protestolar Yarenlik Parkında yapılır. Burada da katılımın her gün arttığı edinilen bilgiler arasındadır. Yiğlinin insan...

Eylemlerde herhangi bir siyasi parti bayrağı veya propagandasının olmadığı; emniyetin olayları tırmandıracak herhangi bir müdahalede bulunmadığı, ancak AKP binasına yapılan yürüyüşlere müdahale ettiği ve protestocuları belirlenen eylem alanı dışına çıkarmama konusunda uyardığı Tarsus'tan gelen haberler arasında yer alır.

Hatay

Yaklaşık iki yıldır bölgenin en çok acı çeken şehri Hatay, Gezi Parkı Eylemlerinde de yaralar alır. Abdullah Cömert protesto eylemleri sırasında hayatını kaybeder.

En acı haber şöyle geçer:

"Hatay Cumhuriyet Başsavcılığı, Protesto gösterileri sırasında hayatını kaybeden Abdullah Cömert'in otopsi işlemleri neticesinde 'Ateşli Silaha Ait Giriş Çıkış Deligi Ve Beyin Dokusunda Trace Oluşturmuş Herhangi Bir Lezyon Saptanmadığını' bildirdi." Ancak görgü tanıkları vakanın böyle olmadığını dile getirir. Hatta 3 vatandaşın da beyin ölümlerinin

gerçekleştiği gelen gayri resmi bilgiler arasında yer alır.

Bölgede gelişmeler haber kaynaklarına göre, 3-4-5 Haziran itibarıyla genel bir manzara içinde şöyle olur:

Antakya'da polis tüm gücüyle barikatı delmeye çalışır. Armutlu halkı barikatın güçlendirilmesi için destek olur. Mahalleliler evlerinden koltukları, sandalyeleri, masaları barikatı güçlendirecek ne varsa atar. Bir eylemci hedef gözetilerek sıkılan biber gazından yaralanır. Akrepler ara sokaklara girer. Yoğun gaz saldırısı devam eder.

İşe TOMA'lar da karışır. Polisler ara sokaklarda eylemcileri gözaltına almaya çalışır. Ayrıca, kaynaklardan şöyle bir haber düşer:

"Abdullah Cömert'in ölümünün araştırmasını, mahallede polise olan tepki nedeniyle jandarma ekipleri yürütüyor," haberi, bu manada, Hatay'ın bir başka fotoğrafını verir.

Derken, "Hatay Halkevi 5 Haziran Saat 21.00'de Polisin saldırısı sonucunda hayatını yitiren Abdullah Cömert için herkesi bulunduğu yerde sokağa inmeye, ses çıkarmaya ve bulunduğu meydanları mumlarla donatmaya davet ediyor," haberi Hatay için bir başka not olur.

Aynı gün "Antakya'da Doğu Okulları önünde buluşan KESK üyeleri Halen Alanı'na doğru yürüyüşe geçti. Bini aşkın KESK üyesinin yürüyüşüne balkonlarından tencere ve tavalara vurarak destek verenler var. Araçlar kornalarıyla destekliyor." haberini de görürüz.

Neticede, Hatay ile ilgili net bilgilere ulaşmamız Adana'dan yetersiz ve hatta orada yaşananlar bilimiz ötesinde bir vahamette de olabilir. (Hatay'dan gelecek yazı malum sebeplerle geciktirildi.) Bu capcanlı Anadolu coğrafyasının binlerce yıllık tarihini, en azından bizim tanık olduğumuz başımsız ilk halk hareketinin Güney tarafındaki birkaç günün özeti aşağı yukarı böyledir.

etme kabızlığı yaşanır.

1 ve 2 Haziran'ın özeti olarak Matbaacı Yusuf, hayatının en güzel ve en anlamlı iki gününü yaşadım, demekten kendini alamaz.

3 Haziran Pazartesi

“Yalımlar diken öbeklerinden ovaya atladı. Kurumuş çakırdikenin ovası tepeden tırnağa bir anda yalıma kesti. Bir de poyraz esiyordu. Yalımları aldı, saçarak döküp savurarak ta güneye götürdü. Çakırdikenlikten çatırtılar geliyor, çığlıklar geceyi dolduruyor, yalımlar bir uçtan bir uca ovada koşuyordu.” (İnce Memed'den)

Liseliler siyah giysilerle eyleme destek verir, 17.00 civarındır. Şehrin kuzeyinden, güneyinden gelen insanlar yine Atatürk Parkı'nda toplanır. On binler vardır yine. Bu kez polis herhangi bir müdahalede bulunmaz. Olaysız bir şekilde şehrin kuzeyine doğru yürüyüşe geçilir.

Başka bir kitle akşam 8.30 civarı bu kez kuzeyden güneye doğru tencereli, tavali, sloganlı ve havalı bir şekilde harekete geçer.

Eylemler bulvarlarda, caddelerde, sokaklarda şenlik havasında geçmeye devam eder. İlk gün polis müdahalesi olmasaydı, protestoların zaten bu olgunlukta yaşanacağı; onca gazın böylece mali bir külfet, solunumda eziyet olarak karşımıza çıkmayacağı mesajı verilir.

4 Haziran Salı

“Kırlangıç yapar yuvayı
Çamur sıvayı sıvayı” (İnce Memed'den)

Bir önceki günden çok pek farklı bir eylem süreci yaşanmaz. Ancak gecenin ilerleyen saatlerinde Atatürk Parkı sakinlerine gazlı ve saireli çeşitli müdahalelerin olduğu haberleri gelir.

5 Haziran Çarşamba

“Kimi yıllar Çukurovaya bahar birdenbire iner. Çiçekler, tomurcuklar, kuşlar, arılar, böcekler, otlar birdenbire bastırır. Ilık güneş apaydınlık ortalığı doldurur. Kurdu kuşu, börtü böceği yılanı karıncasıyla bütün yaratık yuvalarından dışarıya ugrayıp şaşkın, telaşlı, yeni, taze bir dünyaya kavuşmanın sevinci içinde yumuşacık toprakta gezinirler.” (İnce Memed'den)

Kitlelerin kararlılığına bu gün de tanık olunur. Doğal merkez üs olarak benimsenen Park, toplanma yeri işlevini sürdürür. İnsanlar mesai saatlerinin bitimine göre, daha çok tek tek, kiminde gruplar halinde buluşma noktasına yönelir. İnsanlar adeta, yuvalarından dışarıya ugrayıp şaşkın, telaşlı, yeni, taze bir dünyaya kavuşmanın sevinci içinde yumuşacık toprakta gezinirler.

Şöyle der bir durum tanığı. “Gece olunca bu Park bu günlerde, insanlarla çok güzel oluyor.”

Not: Tabip odaları ve hekimlerden gelen son bilgi Adana için şöyledir: 117 yaralanma, 5 yoğun bakım (kafa travması).

Eteği, şortu, giyimi, kuşamı hayatın merkezine koyup, küçücük menfaatler için küçücük kızlarınızı sahte dindarların, hocaların, koynuna sokmaya çalışırken, eteğiyle, şortuyla, onuruyla verdiği mücadeleden yorgun düşüp, cinsiyet düşünmeksizin birbirlerine sarılabilen bu gençlerin, hiç bir kucakta oturma merakları olamayacağını öğrenin!

Yüzde 50, gelsin yanımıza...

SERHAT ÖZCAN

Günlerdir, ülkenin her yanında bir direniş ve dayanışma ruhu, her türlü devlet terörüne karşın artan bir coşkuyla devam ediyor. Bu konuda politik ya da apolitik her birey sosyal medyada, son derece zeki ve kararlı tespitlerini paylaştı. Yaşama çok fazla müdahale eden faşist iktidar uygulamaları, iktidara oy veren kesimlerden bile tepki görmeye başladı. Bunca tepki karşısında durum değerlendirmesi yapmaktan uzak iktidar ve işbirlikçileri, algıyı değiştirmek ve güçlerini kanıtlamak için şiddetten medet umar hale geldi. Akabinde, “Korkup sinen insanlara ne oldu da geri adım atmıyorlar?” sorusu iktidarı iyice delirtmeye başladı.

En tehlikeli canlı, kaybedecek bir şeyi kalmayandır.

İktidar yanlı ve yalan açıklamalarla artık halkı etkileyemiyor. Küçücük çıkarların koskoca geleceği belirleyemeyeceği fikri, yepyeni ve farklı bir ‘ampul’ yaktı beyinlerde.

Gezi eylemleri iki ağacın yıkılması ile başlamadı oysa ki... Bütün savunmasını bunun üzerine kuran Başbakan, belediye başkanlığından bu yana ne kadar ağaç diktiğinden, yeşili ne kadar sevdiğinden bahsetti, öfkeli ve kırgın suratıyla.

Karadeniz’de yapılan HES’lere kaç milyon ağaç feda edildiğini ben bizzat gördüm. Çocukluğumda yüzmeyi öğrendiğim çay, duble yol oldu inşaatçı firmanın kamyonlarına, iş makinalarına. Anadolu’nun bir sürü yerindekileri de biliyorum. Kaz Dağları’ndaki talandan, Manyas Kuş Cenneti’ne, bütün bir ülke inşaat alanına dönmüşken, Gezi Parkı eylemcilerine ‘Vandal’ diyor. Vandal, eski eserleri yok eden zihniyet anlamına geliyor yani.

Satır aralarını çözdüğümüzde her sözün bir anlamı olduğunu ve bir yerlere mesaj gittiğini anlayabiliyoruz oysa. İki özet örnek verelim.

Son seçim öncesi Çorum mitinginde Tayyip efendi halka hitaben dedi ki, “Millet olarak Çorum’la, Çorum’un yiğitliğiyle her zaman gurur duyduk. Nasıl ki Çorum Ebussuud Efendi’yle, İskilipli Atıf Hoca’yla gurur duyuyorsa, bizde Çorum’la gurur duyuyoruz.”

Ebussuud Efendi dediği Yavuz Sultan Selim’in Şeyhülislam’ı. “Alevilerin, canları, malları, namusları size helaldir. İster okla, ister bıçakla olsun, Alevilerin kestiği mundardır, yenilmez” diyen bir yobaz. Ele geçirilecek Alevi kadınlar için “Belinize

kuvvet!” diyen bir sapkın.

Sonra ‘üçüncü köprü’ye ‘Yavuz Sultan Selim’ adını verince “Ne var bunda kardeşim?!” diyeceksin.

İskilipli Atıf Hoca ise, İstiklal savaşında, “İsyankar Kemal’in katli vaciptir. Ecnebi askerleri padişahımızın davetiyle gelmiştir, onlara saygılı olalım,” şeklinde fetvalar veren, sonrasında yargılanıp asılan kişidir. Tayyip’in bilinçli gururunu, halk bilinçsizce alkışlamıştır ne yazık ki. Televizyonda Arapça duyduğu her şeyi dua zannedip ağlaması gibi.

Gelelim Topçu Kışlası takıntısına...

Rumi takvime göre 31 Mart 1325’de başlayan isyan, bu günkü takvime göre 12 Nisan’ı 13’e bağlayan gece, yıl 1909.

İttihat ve Terakki’ye karşı muhalif hareket İttihad’ı Muhammediye cemiyetinin yayın organı durumundaki “Volkan” gazetesi ve din adamlarının devreye sokulmasıyla karşıt subayları etkilemeyi başardı ve 31 Mart isyanı başladı. Şeriat istemiyle başlayan ayaklanma bastırıldıktan sonra isyancılar Divan-ı Harp’te yargılanarak asıldılar. En kısa özet halinde geçtim, dersimiz tarih değil şu an çünkü.

Şeriatçı ayaklanmanın mabedi topçu kışlasına bir tür iade-i itibar girişimi, hem tabana mesaj gönderecek hem de altına, üstüne ve çevresine yapılan dükkanlar ve otoparklarla yeni bir rant kapısı oluşacak. Tıpkı yıllardır camilerde yaptıkları gibi.

Yıllardır ne yazdıysak çıktı. Münecim

olduğumuzdan değil. Olayların tarihsel sürecinin kapital, erk, uluslararası sermaye ve yerli işbirlikçileri bağlantısını bilimsel olarak çözümlemeye çalıştığımız için.

Ve tarih bize göstermiştir ki, dünyanın hiç bir yerinde diktatörler amaçlarına ulaşamamıştır. İnsana rağmen, insanlığın sorunlarını, insana sormadan çözmeye çalıştığını direten hiç bir sistem, ayakta kalamamıştır.

Bu yüzden inatla savunuyorum ki, hayatın çelişenlerinin özünü, emek ve sermaye oluşturur. Onun dışında ki hiç bir kavga inandırıcı ve insani değildir.

Edep ve namus üzerinden prim yapmaya çalışan şerefsizlere son sözüm:

Eteği, şortu, giyimi, kuşamı hayatın merkezine koyup, küçücük menfaatler için küçücük kızlarınızı sahte dindarların, hocaların, koynuna sokmaya çalışırken, eteğiyle, şortuyla, onuruyla verdiği mücadeleden yorgun düşüp, cinsiyet düşünmeksizin birbirlerine sarılabilen bu gençlerin, hiç bir kucakta oturma merakları olamayacağını öğrenin! Mesela bu gençlerin hiçbirini ve bizler sizin evlatlarınıza asla böyle yakıştırmalarda bulunmayız. Çünkü bizim de evladımızdır onlar. Ve hiç bir mücadelecinin aklından bile geçmez grup seks. Hele camide hiç. Nerden gelir aklınıza bir düşünün. Bir yüzleşin kendinizle. Sonra gelin bize, tıp bilimiyle tanıştıralım sizi. Yüzde 50 bile gelebilirsiniz, biz ‘öteki’lerin yanına, korkmadan, tedavi maksatlı.

İzmir'in iki yakası ortada buluştu!

MERVE DEMİRCİ

31/05/2013

Taksim'de yaşanan polis şiddet olayları örgütsüz binlerce kişiyi (gerçek halk kitlesini) sosyal medya üzerinden yapılan paylaşımlarla birleştirerek "Her yer taksim, her yer gezi, her yer direniş" sloganıyla sokaklara döktü, Göztepe Sahil, Karşıyaka Çarşı ve İzmir'in bilinen tüm büyük semtleri cadde ve sokaklarda birleştirip mitinglerinin yapıldığı Gündoğdu meydanına getirdi.. İzmir'de gördüğüm en kalabalık 1 Mayıs'tan, eski belediye başkanının cenaze törenindekinden, 'cumhuriyet mitingleri'nden ya da diğer eylemlerden daha kalabalık bir kitle ile karşılaştım. Ortalıkta tek polis yoktu, 7'den 70'e herkes kendince döviz hazırlamış, slogan yazmış koşup meydana gelmiş. Konak meydanından Alsancak limanına kadar Kıbrıs şehitleri caddesi, ara sokakları, fuara çıkan tüm caddeler insanlarla doluydu, örgütlü sivil insanların 3'te 1'i kadardı. Hiçbir şey yazamasa bile birer bayrak kapıp gelmişlerdi.

Kalabalık tamamen plansız olarak Basmane'deki AKP Konak ilçe başkanlığına yürümeye başladı, yürüten insanları gören tomalar bir anda su ve biber gazıyla müdahale etmeye başladı kalabalığa. Basket şortumuz, sandaletlerimiz ve tişörtlerimizle adil olmayan bir savaşın içinde bulduk kendimizi, gaz bulutu içinde kaybolan arkadaşımı bulmaya çalışırken dizlerimin üstüne düşmüş nefes almaya çalışıyordum. Koşarak bir kız gelip ağzıma gözlerime limon sürmeye başladı. Sığındığımız sokaktaki esnaf masa ve sandalyelerini apar topar toplarken göstericiler de dükkanların zarar görmemesi için esnafa yardım ediyordu. Sokaktaki çikköfteci bütün dükkanı toplamış sadece limon tezgahını dışarda bırakmıştı, ara ara limonları kesip bırakıyordu, kalabalık dağılana kadar da oradan gitmedi. Gece alana tekrar geldik, Kıbrıs Şehitleri caddesinde ateşler yakılmış RTE'ye karşı slogan atan "ayyaş-çapulcu" gençlik vardı, gençler, "Şerefine Tayyip!" diyerek içiyorlardı. Alsancak sokakları ve çimlerinde oturup içmek yıllardan beri İzmir'de var olan bir gelenektir. Herkes alkol yasası ve Taksim-Gezi müdahalelerine küfürler ediyordu. Çoğunluğu sıradan vatandaşlardı ellerinde bayrakları vardı. Türk bayrakları, siyah, kızıl bayraklar ve çeşitli parti bayrakları ellerinde insanlar hep bir ağızdan "Faşizme karşı omuz omuza" diye bağırıyordu. Ülkücü 'reis'ler bile gördüm bu sloganı atan. Basmane'deki polis müdahalesini duyan gençler inadına sokaklarda kalmayı istiyordu. Kalabalık biraz dağılınca

gecenin geç saatlerinde tomaların sayısı artarak geri gelen polisler ve eli sopalı 'sivil'ler bu kez Alsancak sokaklarına

Karşıyaka bildiğiniz Karşıyaka. Hâlâ tencere, ışık kapama gibi eylemler sürüyor. Karşıyakalı Gündoğdu'dan ziyade semtinde eylem içinde olmak istiyor. Biz taraftarlar olarak 1 Haziran günü Alsancak'a geçeceğimizi duyurduk bir gün öncesinde. 31 Mayıs akşamı bir twitter yalanı olarak Göztepe-Karşıyaka birleşip 50 otobüs İstanbul'a yola çıktı haberi yayıldı. Bizim böyle bir organizasyonumuz olmadı ki biz yapmadan da bu şekilde organize olmak imkansız. Yukarıdaki resim Kıbrıs Şehitleri caddesinde çekildi. Diğer de öncesinde Alsancak'a aynı anda yaklaşan Karşıyakalılar ile dolu vapurdan. Gündoğdu, Kıbrıs Şehitleri ve Sevinç Pastanesi yanından tekrar Gündoğdu'ya gidildi toplu biçimde. O sırada diğer takım taraftarları ile slogan atıldı. Resimde de zaten farklı atıklar görünüyor. Saat 21.00 gibi de Basmaneye yola çıktık. Sonrası da malum. Şimdiye kadar Karşıyakalılar her gün Gündoğdu'ya ve ardından basmaneye gitti. Çok fazla bilinmese de Basmane'de ön planda Karşıyaka taraftarı vardı. (RED-Karşıyaka)

girerek insanlara saldırmaya başladı. Birçok kişi gazdan ve biberli tazyikli sudan zarar gördü, bir de yenen dayak var tabii...

01/06/2013

Aynı kalabalık gezi parkında olduğu gibi Alsancak sokaklarında da kalmaya kararlıydı... Bu kez devrimciler daha kalabalıktı ama yinede bayrağını alıp gelen sıradan vatandaş kadar değildi. Fazlaça çatışma kültürü olmayan İzmir, meydanlarda yine şortuyla terliğiyle şarkılar söylüyordu. Caddelerde geçen araba ve otobüstekiler yürüyeneri alkışlıyor trafiğin durması hiç kimseyi rahatsız etmiyordu. Gündoğdu marşını bütün İzmir ezberlemiş, her yerde hep bir ağızdan Gündoğdu marşını söylüyorlardı.

Demokratik katılımcı hekim arkadaşların önderliğinde SES ve TTB işbirliğiyle birkaç noktaya revirler kurduk yaralılara yardım etmek için. Maskeler dağıttık, talcidli, sirkeli

sular hazırlayıp alana çıktık.

Yürüyüşler inatla ısrarla devam ediyordu Basmane'ye doğru. Basmane'de daha büyük bir polis saldırısı karşıladı bizi. Bu kez gaz da başkaydı, sıktıkları su da... İnsanların tek silahı plastik su şişeleri ve taştı. Öyle sökülebilir kaldırım taşları yoktur İzmir'in, yolda buldukları küçücük taşlar... Fularlar ve bayraklarıyla yüzünü gözünü korumaya çalışıyordu insanlar. Birçok kişiye olay yerinde müdahale ettik, Atatürk Lisesi'nin bahçesine gönüllü tıp öğrencileriyle kurduğumuz revirlere taşdık insanları, aynı gece görevli birkaç öğrenciyi

tutukladılar ve kurduğumuz revirlere de biber gazı atıldılar. Tomalardan biri ambulansın arkasına saklanarak hareket ediyordu, insanlar ambulansı görünce taş atmaya bıraktı. Sürekli meydana kameralarımızla olayları kaydediyorduk. Sağ bacağıma direk isabet eden tazyikli suyla ben de yavaşlamıştım artık koşamıyordum, iki gün yandı bacaklarım. Gecenin ilerleyen

saatlerinde plastik mermi atmaya başladılar direnen kalabalığa. Saklandığımız güvensiz caddede otobüslerden barikat kurmuştuk. Sıkılan mermilere ve direk kafalarımızı hedef alan biber gazı fişeklerine sinirlenen insanlar cadde üzerindeki bankaları (bankasya, hsbç, vakıfbank, garanti vs.) FEM dershanesinin camlarını ve sokaktaki tüm güvenlik kameralarını kırmaya başladı. Müdahale sertleşmeye başladı, resmen öldürmeye geliyorlardı, tomalar önde polisler arkalarında caddeye saldırı başlayınca yavaş yavaş geri çekildi herkes. 4 tomanın yaklaşık 100 kadar polisin ölümüne/öldüresiye koruduğu 3. kattaki AKP ilçe binasıydı. Basmane'de çatışma sürerken Alsancak sokaklarına da tomalar girip o ne olduğunu bilemediğimiz gazı sağda solda şarkı söyleyen, slogan atan, çadır kuran insanların üzerine de boşaltmıştı bir yandan... İnsanlar yoğun gazla sersemletildikten sonra gözaltı operasyonları başladı sokak aralarında, polise destek olan kendilerini AK Gençlik diye adlandıran gruplar da insanlara çivili sopalarla saldırıyordu. Polislerin sivil arkadaşlarını arayıp desteğe çağırdığı söylentileri var.

Alsancak'ta olay sırasında camları kırılan bir spor mağazasının önünde içerden hiçbir şeyin çalınmaması için iki 'çapulcu' sabah mağaza yetkilileri gelene kadar nöbet tuttu, mağazayı eksiksiz olarak sahiplerine teslim etti.

02/06/2013

Yine aynı sokaklar, yine gaz, yine su, yine dayak ve bu kez elektriği kesip yapılan gözaltılar da cabası... Gecenin sonuna doğru Alsancak Kordon'da sıkıştırılan çatışmaya giren/girmeyen, çoluk çocuk 400'e yakın kişi gözaltına alındı. Bu kez müdahale daha sertti. Kadın erkek demeden polisler ve sivil yandaşları sokak aralarında sıkıştırdıkları herkesi intikam hırsıyla dövdü...

İşkenceye sessiz kalmayan sağlık çalışanları olarak olağanüstü toplantılar düzenleyip sabahlara kadar sokaklarda nöbet tuttuk.

Aynı gece revir olarak düzenlenen İzmir Tabip Odasına polis saldırdı, kapıdaki doktor arkadaşımızın kafasına copla vurup kaçtılar. Sürekli sosyal medya üzerinden kurduğumuz gruplarla ve birbirimize attığımız mesajlarla haberleşiyorduk. Alsancak'ta oturanlar polisten kaçan insanlara evlerini açtı, iletişim kurabilmek için sosyal medya üzerinden olay yerine yakın oturanlardan wireless şifrelerini kaldırmalarını istedik, kafelerin wireless şifrelerini paylaştık. Direnişçileri saklayan bir barın önünde toplanan grup Madımak Oteli kabusunu hatırlatarak barı yakmaya kalktı, insanların yardım çılgınlıklarını yine sosyal medya üzerinden paylaştık. Çareyi elektrikleri kesmekte buldular.

(tabipler odasına polis saldırısı oldu kapıyı

kilitledik hepimiz iyiyiz 00.56/ 3 haziran)
(swiss otelin çaprazında bir evdeyiz yaklaşık
40 kişi, dışarı çıkamıyoruz ortalık cehennem)
(sevinç pastanesinin o taraftan silah sesleri
geliyor o tarafa gitmeyin)
(kordondayım arkadaşımın dizi parçalandı
revire ulaşamıyoruz her yerde polis var ne
yapabiliriz, acil yardım)
(Lozan kapısında 2 toma var sürekli gaz atıyor,
ara sokaklar polis dolu ana yolları kullanın)
(yağmur başladı, doğa bizden yana,
yürüyoruz:)
(ALSANCAK VE KONAK
CIVARINDAKİ HEKİM ARKADASLARIN
MUAYENEHANELERİNİ AÇIK
TUTMALARINI RİCA EDİYORUZ.)
(Bir olağan üstü durum söz konusu. Tabip
Odasını önlem almaya çağırıyoruz. Lambayı yak,
bayrağı as, yazlığa kaç ile olmaz)

03/06/2013

Son durum!

İzmir Tabip Odası'nın ilettiği verilere göre 2 gün içerisinde hastanelere 420 yaralı başvurmış, bunların 60'ı ambulanslarla taşınmıştır. Bir genç kız sokakta yaklaşık 20 kişilik bir grup eli sopalı sivil ve polisten dayak yemiş olay çevre sakinleri tarafından kaydedilmiştir.

Ege Üniversitesi'nde öğrenciler eylem yapıyor!

Ege üniversitesi rektörlük önünde yaklaşık 5 bin öğrenci toplanmış sınavların Taksim olayları nedeniyle 1 hafta ertelenmesi için eylem yapıyordu, öğrencileri muhatap almayan rektörlük binası öğrenciler tarafından işgal edildi, rektör arka bahçeden kalabalığa bir not bırakarak kaçtı. (Öğrenciler rapor alıp mazeret sınavına girebilir, mazeret sınavına giren öğrencilere hocalar daha zor sorular sormayacağına söz verdi.) Öğrencilerden rektör istifası sesleri yankılanıyordu... sonuç olarak sınavlar ısrarla iptal edilmedi... Şiddet sonucu yaralan insanlar, gözaltı korkusu ile gece acillere başvurmadı. Hastanelere gündüz gittiler.

Birçok insan çalıştığı şirketlerin özel sigortasına dahil oldukları için sigorta primini ödemeyecek olması sebebiyle hastaneye başvurmadı.

Camları kırılan esnaf hiç kimseden şikayetçi olmadı, onlarca kalabalığa rağmen taciz, tecavüz, gasp yaşanmadı, FEM dershanesinin içinde öğrenciler varken yakıldığı tamamen yalandır.

Revirlerimize çevre illerden kargolarla bağlardan bahçelerden limonlar geliyor, ilaç yardımı yapıyor. Gönüllü meslektaşlar ve öğrenciler revirlerde nöbet tutmak için sıraya giriyor.

Kısaca İzmir kendi yarasını kendi sarıyor. KESK'in önderliğinde DİSK ve TMMOB'un desteğiyle işçiler greve girdi. İzmir'de 1,5 gün hayat durdu. Belediye işçileri geceki olaylarda TOMA'lara su taşıyan Büyükşehir Belediyesi tarafından greve gitmemesi konusunda soruşturmalara uyarıldı. İzmir Barosu olaya müdahale etti. Grev halaylarla, marşlarla, konserlerle birçok siyasi düşünceli bir paydada toplayarak bir bayram havasına dönüştü. Kısacası İzmir'de polisin olmadığı yerde bayram havası Gezi Parkı şenliklerine paralel bir şekilde devam ediyordu.

Bursa: Fitol yeniden tutuştu

MEHMET ALİ TOK

Taksim başta olmak üzere tüm ülkede bir haftadır süren ayaklanma hali, Bursa'da da bir dizi eylemin önünü açtı. İlk günün ardından, önce öğrencilerin yoğun olarak yaşadığı Görükle'de başlayan eylemler, hızla günlük hale geldi. Taksim müdahalesinin yaşandığı gece saat 23:00 gibi Görükle'de sokağa çıkan öğrenciler yaklaşık 4 bin kişiyi bularak eylemi üç saat sürdürdüler. Aynı saatlerde bir eylem de okulun içindeki yurtlarda sürmekteydi.

İkinci gün eylemler daha yaygın ve organize hale geldi. Şehr-i Müdafaa pankartının açıldığı, Bursasporlu taraftarların da yoğun olarak içinde bulunduğu on bin kişilik kitle şehir merkezi olan Heykel'de toplanırken Nilüfer ilçesi başta olmak üzere hemen hemen her semtte eylemler düzenlendi. Beşevler, İhsaniye, Özlüce gibi semtlerde eylemler ışık yakıp söndürme ve tencere tava çalma ile başlayıp birkaç saat süren ve her birinde katılımın binleri bulduğu sokak gösterilere dönüştü. Bu arada CHP'li Nilüfer Belediye Başkanı'nın da katılımıyla en güçlü eylem FSM Bulvarı'nda organize edildi. Aynı gün içinde Heykel'deki eylem son bulduktan sonra geçen yıllardaki polis terörü nedeniyle Valiliğe öfkeli olan birkaç yüz kişilik taraftar grubunun Hükümet Konağı'na yürümek istemesi sırasında polis saldırdı, yine de ciddi bir çatışma yaşanmadı. Bu arada Görükle'deyse 10 bine yakın öğrenci ve Görükle sakinini tüm Görükle'yi dolaşan uzun bir yürüyüş organize etti. Ardından İzmir yolunun iki saatliğine işgal edildiği eylem sırasında Görükle polisi karakolu kapatıp boşaltmıştı.

Bursa'daki en yoğun katılımlı eylem ise Pazar günü yaşandı. FSM Bulvarı'ndaki eylemcilerin Heykel'e yürüdükleri, şehrin diğer yerlerinden gelenlerle burada buluşup geç

saatlere kadar Heykel'i kapattıkları eylemde otuz ila kırk bin kişinin olduğu söylenebilir. Bu arada FSM Bulvarı-Heykel arası yaklaşık 11 km'dir. Bu eylemin ardından dönüş için otobüs kalmaması nedeniyle eylemcilere polis otobüsleri ile servis yapılabileceği önerisi getirildiği yerel medyada yer aldı, ancak biz bunu doğrulayacak bir tanıklığa rast gelmedik. Hafta içi de eylemler sürdü, ancak katılım bir miktar düştü.

Bursa'daki eylemlerin dikkat çeken iki noktası var. Birincisi polis müdahalesi ve şiddeti neredeyse hiç yaşanmadı. Aksine polis eylemcilere yardımcı olan bir rol üstlendiği havasını yaratmak için elinden geleni yaptı. Elbette Bursa polisinin büyük bölümünün İstanbul'a transfer edilmiş olması bunda etkili. İkinci dikkat çeken nokta ise, eylemlerin politik tarafı. Buradaki eylemler önemli ölçüde apolitik bir zeminde ve AKP karşıtlığını aşmayan bir çerçevede gelişirken, ciddiye alınır katılım örgütleyen tek siyasal grup da Kemalistler ve CHP oldu. Belki polis saldırısının politikleştirici ve güçlendirici etkisinin yokuşu da bu durumu

açıklayan bir nokta olabilir. İlk günlerde sürekli bir söylenti olan Texas taraftar grubunun eylemcilere saldırdığı, Kürt hareketi karşıtı sloganlar atıldığı ise söylenti olarak kaldı. Hiç değilse merkezi eylemlerde bu yönlü bir saldırı yaşanmadığı gibi Kürt düşmanı slogan ve tavırlar da hiç değilse açık halde gösterilmedi. Yine de hemen her eylemde ağırlıklı motif Türk bayrağı ve Kemalist sloganlardı. Bu durum da zaten Bursa'da eylem yapmak konusunda pek de etkin olmayan Kürt hareketini eylemlerden uzak tuttu.

Perşembe günü itibarıyla katılımın ve heyecanın bir parça azaldığı eylemler, Perşembe gecesi Başbakan'ın hiddetli açıklamalarının ardından yeniden yükselişe geçecek gibi duruyor. Nitekim özellikle mahallelerde yavaşlamaya başlayan eylemler daha güçlü yapıldı o gün. Yine 8 Haziran tarihi için yapılmış büyük bir eylem çağrısı var, çağrıyı yaygınlaştıran her ne kadar Kemalist güçler olsa da sendikalar ve bu yazı kaleme alınırken sol güçlerin de 8 Haziran'daki eyleme güçlü bir katılım örgütleyeceği anlaşıyordu.

Çankırı eylem yaptı!

Yaklaşık 150 kişilik bir grupta Gezi Parkı direnişine destek vermek amaçlı, üniversite öğrencilerinin ağırlıklı olduğu bir grupla Çankırı'da eylem gerçekleştirdik. Bir açıklama yaptığımız eyleme Çankırılılardan pek bir destek gelmedi. Hatta bir grup faşist tarafından taciz edildik. Basın açıklamasıyla eylem bitirildi. Açıklamada Gezi direnişini desteklediğimizi vurguladık. Bu eylem bile, tepkinin 'AKP şehri' Çankırı'ya kadar yayıldığını göstermesi açısından önemliydi.

Kocaeli: Dayanışma notları

Taksim Gezi Parkı direnişinin Kocaeli ayağı, direnişin ilk gününden itibaren oldukça kitlesel geliyor. Kocaeli'deki eylemlilik, biçimsel olarak diğer şehirlerdekiyle benzerlik gösteriyor. Her akşam saat yedide, Cumhuriyet parkında direnişe destek eylemleri yapılıyor. Bu eylemlerin birinde, halkın AKP il binasına yürümek istemesi üzerine kitleye polis tarafından müdahale edildi.

Akşam dokuzdan sonrası; tavali, tencereli, ısıklı ve yer yer ışık açıp kapatma şeklinde gerçekleştirilen mahalle eylemleri yapılıyor. Bu mahalle eylemlerine sürücüler de korna çalarak destek veriyor. Bu eylemlerde, her yaşta katılımı görmek mümkün. Eline tava alıp slogan atan nineden, ebeveynleriyle eyleme getirilen bebeklere kadar direniş katılımcıları geniş bir yelpazeyi kapsıyor.

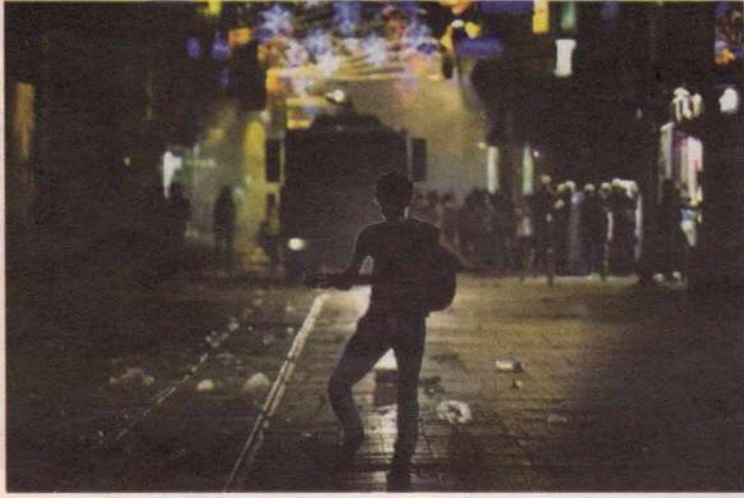
Direniş süreci ve destek eylemleri, üniversitenin sınav devresiyle çakışınca, öğrencilerin sınavların iptal edilmesine yönelik talebi oldu. Ancak bu talep, üniversite tarafından kabul edilmedi. Ama Kocaeli Üniversitesi

öğrencileri yaptıkları eylemlerle, sınava girmeyen öğrenciler için mazeret sınavı hakkının tanınmasını sağladılar.

Katılımın daha çok kitleselleştiği zamansa, sendikaların grev kararı aldığı 4-5 Haziran günleri oldu. Sendikaların grev kararına katılım, geniş çaplı oldu. Sendikalar aldıkları karar doğrultusunda, iki gün hizmet üretmediler. Grev katılan emekçiler, Merkez Bankası'ndan İnsan Hakları Parkı'na kadar yürüdüler. Yürüyüş boyunca "Direne direne kazanacağız!", "Her yer Taksim, her yer direniş" sloganları sıkça atıldı. 4-5 Haziran'da yapılan geniş katılımlı destek yürüyüşleri, basın açıklamalarıyla son buldu.

HAZİRAN AYAKLANMASI'NIN HEPİMİZ

1. DEVRİM BİR RÜYA DEĞİLDİR...

Yüzbinlerce insan ayaklanıp Taksim Meydanı'nı ele geçirdiyse, tüm kentlerde milyonlar seferber olduysa... Emekçilerin iktidarı, sosyalizm ve sınırsız, sınıfsız, sömürsüz bir dünya saftirik bir hayalden ibaret değildir. İnsanı ve doğayı büyük bir yıkıma sürükleyen kapitalizm, o şirketler saltanatı yıkılabilir. İnsan ve doğanın uyum içinde yaşayabileceği bir topluma doğru ilerleyebiliriz.

2. ONLAR ANCAK ÖNLERİNDE DİZ ÇÖKERSENİZ BÜYÜK ÜR!

Haziran Ayaklanması'nın zihnimize nakşettiği en önemli ders, 'halkın karşısında hiçbir gücün duramayacağı' olsa gerektir. Tüm Türkiye bunu anladı. Korku eşiği aşıldı. Cüret tüm topluma yayıldı. Haziran Ayaklanması yavaş yavaş sönmülense, hatta yenilse bile, milyonlarca genç insan, mücadele ederek kazanılabileceğini zihnine kazıdı. Artık anneler çocuklarını eyleme uğurluyor...

5. DAYANIŞMA ERDEMLİ BİR İŞTİR...

Bizim ahlakımız, patronların ve uşaklarının ahlakından farklıdır. Onların zorbalığı, ikiye bölme, demagogileri ve gelişmiş silahları karşısında bizim en büyük silahımız dayanışmadır. O yüzden kol kola girip yürüyoruz...

6. MEDYA BİZİ KANDIRMAK İÇİN VARDIR!

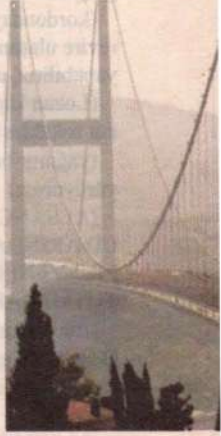
Haziran Ayaklanması, patron medyasının gerçek yüzünü gösterdi. Milyonlar, yaşadıkları her şeyin nasıl çarpıtıldığını, yok sayıldığını gördü. Patron medyasının tek bir sözüne bile inanmayacağız. Kendi iletişim kanallarımızı yaratacağız.

7. MİLLİYETÇİLİK HAREKE İ BÖLMEK EN BAŞKA İŞE YARAMAZ...

Halk hareketi içinde pek çok farklı kesim, eğilim, görüş olacaktır. Bu farklılıkları öne çıkarıp bunlarla uğraşırsak, kitlelerin niye ayaklandığını unutmaya başlarız. Esas hedefimizi unutmak, hareketi bölmek bize kaybettirir. Karşımızda emperyalizm, uluslararası tekellerle ortaklık yapan büyük patronlar, onların kuklası olan bir iktidar ve tüm zorbalığıyla patron devletinin polisi, mahkemeleri bulunuyor. Bunlar bizi bölmek için türlü oyunlar planlıyorlar. Hareketin en başından itibaren, Türklerle Kürtleri karşı karşıya getirmeye çalışıyorlar. Biz Türk ya da Kürt olduğumuz için değil, insanlık onurumuzu korumak için omuz omuza sokağa çıktık. Türkler ve Kürtler sokakta yeniden kardeşleşmelidir. Bu ayaklanma, toplumdaki düşmanlığı yok etmek için büyük bir fırsattır.

8. DÜŞMANIMIZ DINDARLAR DEĞİL, DİN TACİRLERİDİR...

Ayaklanma, dostu da düşmanı da anlamamızı sağladı. Dindar olup da, din taciri iktidarın karşısına dikilen ve bizimle omuz omuza direnen barikat arkadaşlarımız, en derin saygıyı hak ediyor. Farklılıklarımızı dostça konuşabiliriz. Onları banka kuran, poliste kadrolaşıp komplolar üreten tarikat örgütlenmelerinden ayrı tutacağız. Anlamaya çalışacağız. Bizi anlamalarını sağlayacağız...

3. DEVRİMİ KİTLİ

Büyük toplumsal dönüş dönüştürürken, kendiler şey olmaz!" sakızını çiğ Birkaç gün içinde, tüm emekçi kitlelerin yerine zorbalık yapanların karş bizi anlamıyor mu? Bel

9. KADIN-ERKEK

Haziran Ayaklanması bir ayaklanmadır. Tayyip tava' eylemlerini kadınlar çalmıyorlar. Panzerin tekme basıyorlar. Çocuk yaşta evlendirip toplumsal hayattan çekil kusuyorlar... Kadının doğrudan bir bağ var. Ölçüde, toplumu da dem dökülen kitle, neredeyse ve onun figürlerine sald avradıyla' değil, uygulama yürüttüğü zorbalıkla de evvel, dilimizi temizlen

ZE ÖĞRETTİĞİ 10 DERS...

TELELER YAPAR...

Kitleler ancak kitlelerin kendi eseri olabilir. Kitleler her şeyi de dönüştür, gelişir. Senelerdir, "Bu halktan bir şey çıkmayacak" diyorlar. Çiğneyenler, bu halkın her şey olabileceğini gördü. Bir toplum bilinç sıçraması yaşadı. 'Halk adına', 'Halk için' diye kendini koyarak değil, bizi sömürenlerin, bizi ezenlerin karşısına hep beraber dikilerek kazanabiliriz. Kitleler her şeyi de biz anlatamıyoruz...

HER YER BİRLİKTE, KÜFÜRSÜZ BİR KAVGA...

Her şeyden önce bir gençlik ve kadın hareketi. Tayyip Erdoğan'ın aşağılamaya çalıştığı 'tencere-tava' hareketi kendiliğinden başladı. Sadece tencere-tava hareketi değil, kadınların kahramanca duruşları, gaz bombasına karşı, çünkü öfkeli. Kadınlar, kendilerini eve kapamayı, dışarıya birer kuluçka makinesine dönüştürmeyi, emeklerini koparmayı hedefleyen AKP iktidarına öfke hareketi. Bu konumla toplumdaki demokrasi seviyesi arasında bir fark var. Kadın sokağa çıktığı, toplumsal hayatta yer aldığı, demokratikleştiriyor... Ne var ki, isyan edip sokaklara çıkıp her yerde, kadını aşağılayan küfürlerle iktidara karşı salkıyor. Bizim Tayyip Erdoğan'ın 'anısıyla-şöhratıyla' emperyalizm ve sermaye yanlısı politikalarla, emperyalizm var. İktidarı zorbalardan temizlemeden emperyalizmimiz. Kadın yoldaşlarımıza borcumuzdur bu...

4. ÖRGÜT DEĞİL, ÖRGÜTSÜZLÜK ZARARLIDIR!

Kitleler ayaklandığında oluşan manzara dünyanın en güzel manzarası olsa da, örgütsüzlük yenilgiye götürür. Hayatın her alanında örgütlenmemiz gerekiyor. Unutmamak lazım, karşımızda bizi baskı altında tutmak için; itaatkar işçiler, hakkını aramayan gençler haline getirmek için örgütlenmiş koskoca bir devlet mekanizması var.

10. GREV OLMADAN ASLA! HAVA-İŞ TAKSİM EL ELE!

Kitleler ayaklandı ve barikatlar kuruldu. Ancak tek başına barikatlar yetmez. İşçi sınıfı isyana örgütlü bir biçimde dahil olmadığı takdirde, kitlelerin heyecanı sönecek ve devlet zorbalığı barikatları dağıtacaktır. Emekçilerin elindeki en güçlü silah, genel grev, tam da şimdi kullanılmalıdır. Evet, KESK greve çıktı, DİSK ayaklanmaya destek verdi. Ancak sanayi işçilerinin büyük bölümü hâlâ suskunluğunu koruyor. İşçilerin büyük çoğunluğu mahallelerinde, kent meydanlarında direnişlere katılsa da, ayaklanmayı fabrikalara taşıyamıyor. Bunun önündeki en büyük engel, iktidarla ve patronlarla işbirliği halindeki sendika ağlarıdır, 'sarı sendikacı' yönetimlerdir. Kimse unutmasın, Tayyip Erdoğan, "Biz AKP'yi Tes-İş'in salonlarında kurduk," diye laflar etmişti. Tes-İş, şu anda Türk-İş'in başında bulunan Mustafa Kumlu'nun sendikasıdır. Mustafa Kumlu, iktidarın hizmetindedir. Haziran Ayaklanması, işçilerin sırtından büyük bir patron kadar servet yapmış olan ama her seferinde işçi sınıfına ihanet eden bu sendika ağlarını alaşağı etmek için de bir fırsattır. Göstermelik değil, gerçek bir genel grev için sendikaları zorlamalıyız. Atılması gereken ilk adım, kalbi Taksim Meydanı'nda çarpan ayaklanmanın THY greviyle etkin bir dayanışma geliştirmesini sağlamaktır. THY işçilerinin kazanması, grev dalgasını ve sendikal örgütlenmeyi yayacaktır. Barikatlarla birleşen bir genel grevin karşısında, allame-i cihan olsa bile, kimse duramaz!..

Nazik bir dönem...

HAKAN GÜLSEVEN

Halkımız 1 Haziran günü büyük bir kahramanlık örneği göstererek, ciğerimizi dağlayan gaza, tazyikli ve zehirli sulara, örneğine az rastlanabilecek polis vahşetine rağmen, zorbalara karşısında boyun eğmeyeceğini gösterdi. Tüm ülkeyi isyan dalgası kapladı. Artık Türkiye'de yeni bir süreç başlamıştır. Geri dönüş yoktur.

Ayaklanma kıvılcımının çıktığı yerde, Taksim'de, meydan halk tarafından 'birikme' yöntemiyle zapt edildi. Yüz binlerce insan akın akın Taksim'e geldi. Birikti, birikti... Polisin çekilmekten başka çaresi kalmamıştı... Ama herkes emin olsun, o çekilmede, halkın en ön saflarına geçen, insanlık dışı gaz saldırısına maruz kalmalarına rağmen kahramanca mücadele eden, barikatlar kurarak insanların dağılmasını engelleyen, çoğunluğu genç devrimcilerin büyük payı var.

Evet, Taksim Meydanı'nın zaptı devrimcilerin, sosyalistlerin sayesinde olmuştur. Başta Ankara olmak üzere, pek çok büyük kentte de benzer bir durum yaşanmıştır.

Ne var ki, 1 Haziran'ın ardından devrimciler, sosyalistler aynı etkinliği koruyamadı. Hareketin kendiliğinden havasının yanı sıra, pek çok ulusalcı-milliyetçi unsurun eylemlere dahil, halkın, gençliğin geri bilincine seslenen halleri direnişin niteliğini geriledi. Üstelik, ayaklanma kitleliliğinden bir şey kaybetmese de, kendi içinde gerilimler oluşmaya başladı.

Gerçekliği bu. Dinci gericiğe, hükümetin faşizan uygulamalarına karşı, "Mustafa Kemal'in askerleriyiz!" diye bağırma çıkış yolu olarak gören geniş bir kesim var. Sokaklara dökülen liselilerden tutun da, Alevilere, orta sınıf 'hayat tarzı' savunucularına, işçilere kadar geniş bir kesim aynı halde. Hatta MHP ve AKP tabanından bile pek çok kişi katılıyor eylemlere.

Farklı siyasi akımların tabanlarından gençliğin, emekçilerin, yoksulların ayaklanmaya katılması üzüleceğimiz bir şey değil. Tersine, bu durumdan memnun olmalıyız. Kendimizi ifade edebileceğimiz yüzbinlerce insan var etrafta. Halk, özellikle de gençlik hızla politikleşiyor. Kendi sorunlarını tarif etmeye, bunların ancak mücadele ederek çözülebileceğini anlamaya başlıyor. AKP'den, MHP'den kopuyorlar. Solu anlamaya çalışıyorlar.

Bu durumda üzerimize çok büyük sorumluluklar düşüyor. Hareketi bölmeliyiz. Bölünmesini engellemeliyiz. Ulusalcıların, Kürtlerin ve sosyalistlerin yan yana sokağa çıktığı, demokratik taleplerle meydanları işgal ettiği bu ortamda bölünmek ancak AKP'ye eşsiz bir hayat öpücüğü kondurmak anlamına gelir. Oysa AKP bitmiştir. Büyük hatalar yapmadığımız takdirde, tarihin çöplüğüne yollanacaktır.

İsyanın başında AKP'yi kollamak için türlü taklalar atan, isyana saldıran 'sol' liberaller, şimdi alana kurulmuş solculuk gösterileri yapıyorlar. Kimileri yazılarıyla isyana övgü düzme peşinde. Yaptıkları düpedüz utanmazlıktır ve çabaları beyhudedir. AKP'yle birlikte onlar da tükenecektir.

Liberallerin etkisizleşmeye başlamasıyla beraber, milliyetçilik, mücadelenin önündeki en büyük tehdit haline geliyor. Öyle ki, Türklerle Kürtlerin fiilen omuz omuza mücadele etmeye başladığı şu konjonktürde, hareketimizi türlü provokasyonlara ve bölünmeye götürebilir. Liberal fareler de bunu çıkartmak için fırsat kollamaktadır.

Devrimciler, sosyalistler meydanlarda milliyetçi çığırıklık yapanlara karşı son derece dikkatli davranıyor. Hatta ırkçı bir provokasyon topluluğu olan 'Türk Solu' çevresine bile herhangi bir saldırı olmadı şimdiye kadar. Kürt hareketi de, bu konuda yoğun endişeleri olmakla beraber, olgun tutumunu sürdürüyor. Karşılarına Kürt meselesinin çözümü için AKP gericiği dışında başka bir seçenek çıktı ve temkinli de olsa bu seçeneği değerlendirmeye alıyorlar. Türkiye topraklarında bugüne dek sadece Kürtler kitlese bir mücadele veriyordu. Şimdi tüm ülke bir isyan çemberi haline gelmiştir. Bu durum yeni imkanlar doğuruyor. Herkes birlikte mücadelenin önemini kavramalı ve kavratmalıdır. Kürt hareketi de bu konuda yapıcı tutum almalıdır. Bu şans yitirilmemelidir.

Nazik bir dönemden geçiyoruz. Amerikancı AKP'nin yerine başka Amerikancıların gelmemesi için, hep beraber, ayaklanan halkın emperyalizme karşı net bir tutum almasını sağlamalıyız. Ve şimdiden emperyalizme karşı mücadelenin ancak patronlara karşı mücadeleyle tamamlanabileceğini herkese anlatmalıyız. Boynergiller akbaba misali aramıza çöreklenmektedir zira...

Marjinalden çapulcuya:

ŞÖHRET BALTAŞ

Bu yazının ilk adı *Normallerin Tarihini Değiştirmek İçin* idi ve İstanbul 1 Mayıs'ında

çukurlar bahane edilerek devletin Taksim'e el koyma gayretini gerekçelendirmek için meydanı zorlayan kitlelere verilen addan, 'marjinal'den esinleniyor, kelimenin ve işaret ettiği kavramın tarihine bakmayı, böylece üzerimize atılan fişegi yerden kapıp gerisin geri fırlatmayı amaçlıyordu. Tarih inanın ironisine bakın ki, halk bu kısacık sürede 'çapulcular' ordusuna dönüşüp meydanları işgal etti ve 'marjinal' lafını tedavülden kaldırdı. Şimdi geriye dönüp baktıklarında, icat ettikleri her lafın, her aşağılamanın kendilerine misliyle geri döndüğünü fark edip stratejik olarak nedamet getiriyorlar mıdır, bilinmez ama bir on gün içinde bu halkın doğru kavramlarla konuşmasını sağladılar. Eylemin gücü, bu ülkedeki bütün ezilenlerin birbirlerini, korkak medyanın yalan aynasından yansıyan kırılmalarla değil, yüz yüze bakarak tanımalarına yol açtı. Ve şimdi bu ülkenin bütün meydanlarında herkes, birbirini yeniden keşfediyor. Gerçek, yeniden ayakları üzerine oturmaya başlıyor.

Yazının ilk halini korumayı ve 'DirenGezi' ile başlayıp 'DirenTürkiye'ye dönmüş isyana ilişkin eklemeleri parantez içinde vermeyi uygun gördüm; ne de olsa "bu daha başlangıç"... Yolumuz uzun, önümüz aydınlık; daha çok konuşacak, yaşadığımız bu olağanüstü dönemden edindiğimiz benzersiz dersleri onlarca kez yeniden düşüneceğiz.

Yaşasın isyan!

Normallerin tarihini değiştirmek için

"Bugüne kadarki tün toplum tarihi, sınıf mücadeleleri tarihidir. Özgür ile köle, patrisyen ile pleb, senyör ile serf, lonca ustası ile çırak, kısacası ezen ile ezilen, birbiriyle sürekli bir karşıtlık içinde bulunmuş, birbirine karşı gizli ya da açık kesintisiz bir mücadele sürdürmüş, bu mücadele ya tüm toplum yapısının devrimci bir dönüşümüyle, ya da mücadele eden sınıfların hep birlikte çöküşüyle sonuçlanmıştır."

1848'de yayınlanan Komünist Manifesto, sadece ezilenlerin yanında olduğu için devrimci değildi; dünyaya, madde ve bilince, tarihe bakarken kullandığı diyalektik materyalizm yöntemi, o güne kadarki idealist, mutlakçı, metafizik bakış açılarını yerle bir ediyor, defalarca "sonu" ilan edildiği halde hâlâ başa çıkılamayan bütünlüklü bir mücadele aracı veriyordu ezilenlere. Geçen 165 yıla rağmen bugün bile akademik dünyada ya da politikada aklı başında herkesin dönüp dönüp hesaplaştığı bir 'heyula' olması, tam da bu yüzden. Kendisinden önce de egemenliğin karşısında, ezilenlerin yanında saf tutanlar olmuştu; ütöpik sosyalistler, Hristiyan hümanistler,

idealistler... Marx'ın onlardan farkı, ezilenlere felsefeden sosyolojiye, ekonomiden tarihe uzanan, her hücreyi birbiriyle bağlantılı sağlam bir perspektif ve buradan hareketle son derece tutarlı bir kuram ve politika sunmasıydı. Ludwig Feuerbach'ı eleştirirken şöyle diyordu Engels: "Her felsefenin ve özellikle modern felsefenin büyük temel sorunu, düşüncenin varlık ile ilişkisi sorunudur." Bu soruya verdikleri cevap, filozofları iki büyük kampa ayırıyordu; idealistler ve materyalistler. Düşüncenin -ruhun, özün, Tanrının- maddeden önce geldiğini savunanlar idealist kampı; maddi gerçekliğin düşüncüyü -ruhu, özü, dinleri ve düşünceye bağlanan tüm bir toplumsal-kültürel varlığı- yarattığına inananlar ise materyalist kampı oluşturuyorlardı. Bu temel soru, bilinç ile maddi gerçeklik arasındaki ilişkiyi açığa çıkarırken, insanlık tarihinin işleyiş yasalarını da ortaya koyuyordu. İlk adım, üretim ilişkilerini çözümleyen "nasıl yaşıyorsak öyle düşüyoruz" temel önermesi ise; ikinci adım tarihi yapan tüm bir insanlığın nasıl yaşadığını ve bu yaşama koşullarından doğan karşıtlıklarıyla tarihi ele almak. Marx'ın yöntemiyle tarihe bakıldığında savaşlar, fetihler, anlaşma ve ittifaklar baştan sona ezber edilecek bir kronoloji olmaktan çıkıyor; egemenler ve ezilenlerin arasında sürmekte olan sınıf mücadelesinin nihai belirleyici olduğu tarih sahnesinde yaşanan, bu anlamda içsel bir mantığı takip eden diyalektik bir süreç haline geliyordu.

Ancak Marx'ın düşüncesi, kuşkusuz kuramdan ibaret değildir. Gerçekliğin farkına varan bilince, bu gerçekliği dönüştürebileceğinin bilgisini de verir. Tam da bu yüzden Marksizm, akademik dünyanın sınırlarından taşar ve işçi sınıfının devrimci politik yöntemi haline gelir. Feuerbach Üzerine 11. Tez; "Filozoflar dünyayı yalnızca çeşitli biçimlerde yorumlamışlardır; oysa sorun onu değiştirmektir" derken tarihsel materyalizmin devrimci yönüne işaret eder.

Katlanılmaz dünyaya başkaldırmak

Bu yüzden, Marx'ın 1848'de dünyaya ilan ettiği Manifesto'dan bu yana devrimci olmak,

gerçekliği düşünsel zenginlik olsun diye değil, dönüştürmek üzere çözümlenektir. (Taksim isyanı, tam da bu yüzden ekranlardan üzerimize her gece 'özgürlükçü' sözler fışkırtan liberal yandaşlar, sözde "solcu" çokbilmişler ile özgürlüğün eyleyerek ve bedel ödeyerek kazanılacak bir dönüşüm olduğuna inananlar arasındaki derin uçurumu bir gecede teşhir etmiştir.)

Devrimci olmak, bilincimizi yaratan maddi koşulları bilerek buna karşı mücadele vermek; verili sistemin korkaklaştırma, pasifize etme, rüşvetle satın alma, sindirme çabalarına karşı direnmektir. (Tam da bu yüzden, "vatandaş" efendiler korkuyla, aldıkları üç otuz rüşvetle ekranlarını karartır, gazetelerini bir paçavraya dönüştürürken halk köprüleri aşip sokağa inmiştir.)

Devrimci olmak, tarihin sahnesinde sesleri duyulmayan ezilenlerden, yoksullardan yana olmak ve hayatın her alanını bu yönde örmektir. (Bir gecede ezilenlerden yana olan ve olmayanların üzerine çıplak keskin ışığını tutandır tarih.)

Her büyük kalkışma tarihteki öncüllerini arar; zalimlerin, diktatörlerin, hükümların izini süren tarih kitaplarında sesleri duyulmayanların sesine kulak verir, onların can verdiği toprakta kök salmaya çalışır. Bizim köklerimiz en derinlerinde, 15. yüzyılda zulme karşı ayaklanan Şeyh Bedreddin ve yoldaşları, yolundan dönmediği için asılan Pir Sultan Abdal, Roma ordusuna kafa tutan köle Spartaküs ve Paris Komünü direnişçileri var. 1905 ve 1917'de umudu gerçek kılan muzaffer Bolşevikler, isyancı Romalı kölenin adıyla savaşan Rosa, Liebnicht ve yoldaşları var. Karadeniz'de boğdurulan Mustafa Suphi'ler, bütün işçisi Zehra Kosova'lar, 1970'li yılları belleklere direnişleriyle nakşeden Deniz'ler, Mahir'ler, İbrahim'ler ve Kürt özgürlük savaşçıları var. Yüzyıllardır süren bu mücadelenin, sınıflar var oldukça süreceğine duyulan inançtır devrimci olmak. Düşüp yeniden ayağa kalkmak; her yenilgide bir dahaki sefere hazırlanmaktır... Peki neden?

'Devrimciler' dediğimizde gözümüzün

önünde resmigeçit yapan onca insanın koştugu bu ateş, çok ağır bedellere rağmen neden ısıtmaya devam ediyor onca insanı? (Soru artık şöyle de sorulabilir: On binlerce insan bile bile nasıl koşar gaz bombalarının ve tomaların, panzerlerin üzerine?)

Bu soruya Che Guavera nezdinde şöyle cevap veriyor John Berger: "Guevara'ya dünyanın içinde bulunduğu durum katlanılmaz geliyordu. (...) Guevara'nın önceden gördüğü ölümü, dünyanın bu katlanılmaz koşullarını kabul ederse, kendi yaşamının ne kadar katlanılmaz olacağını ölçüsünü sanıyordu." (J. Berger, *O Ana Adanmış*)

İşte anahtar burada. Bugün dünya katlanılmaz durumdadır ve bu gerçek bilinezden gelinemeyecek boyuttadır.

(Anahtar Che'den bu yana aynı: Yalan, riya, tahakküm, yoksulluk, kendini bilmezlik ve hadsizlikle dolu bu ülke artık katlanılmaz hale gelmiştir ve bunu bilmezmiş gibi yaşamak, bizzat yaşamımızı katlanılmaz hale getirmektedir.)

Kapitalizmin insanı insan yapan her şeyi yok etmesini bir yana bırakıp, en temel ihtiyaca bakalım: Halen dünyada en zengin yüzde 20'lik dilim dünyada üretilen tüm mal ve hizmetlerin yüzde 90'ını tüketiyor. Geriye kalan yüzde 10'luk varlığı ise dünya nüfusunun yüzde 90'ı bölüşüyor! Dünyada 3 milyar insan yoksulluk sınırının altında yaşıyor; her 6 kişiden biri, açlıktan ölmeye tehlikesiyle yüz yüze. Dünyadaki tüm servetin yüzde 40'ı dünya nüfusunun yüzde 1'ine ait; kalan yüzde 60'lık dilimi yüzde 99'a giren bizler paylaşıyoruz! Kısacası kapitalistlerin serveti ile milyonların yoksulluğunun artışı, doğru orantılı; onlar zenginleştikçe milyonlar yoksullaşıyor. Oysa bugün yeryüzü, insanlığın ulaşmış olduğu bilimsel birikimin de desteğiyle herkese ihtiyacı olanı verecek kadar büyük; "her yerde, her şeyde, hep beraber" diyebileceğimiz kadar olanaklı. Bu akıldışı barbarlığın tek sorumlusu, yoksul insanlığın üzerinden kârını artıran mülk sahibi sınıflar ve onun yasal temsilcileri.

Başka söze gerek yok. Dünya katlanılmaz durumdadır. Bunun farkına varmak ve bu dünyayı değiştirmek için mücadele etmeden yapamamak... İşte her gün tüm dünyada binlerce insanın ateşe uçan pervaneler gibi sokaklara çıkması, kurulu düzenin bekçilerinden korkmadan -ya da korktuğu halde birlik olup korku eşliğini aşarak- yüz binlerin ne polisten ne barikatların üzerine yürümesi bundan. (Taksim’de hayatında ilk defa gaz bombası görmüş insanların yan yana durarak korkudan silkinmesi ve dev bir güce dönüşmesi bundan; kendi korkusuyla dalga geçmesi, barikalarda eylemin unutulmaz sözlüğünü yaratması bundan.)

Bu katlanılmaz koşulları kabul etmenin, yaşamı o ölçüde katlanılmaz kılacağını bilerek onca bedeli göze alması bundan. İşte bu yüzden, sınıf sömürüsü sürdüğü, egemen sınıf ezilenlerin döktüğü ter ve kanla beslendikçe, eşitlik ve özgürlük talebi sistemin duvarlarına çarpıp parçalandıkça insanın buna isyanı ve mücadelesi de sürecek.

Dinozor’dan marjinal’e (Ve oradan çapulcu’ya)

Başka bir dünya olasılığının insanlığın ufkundan uzaklaştığı son otuz yıldır, hayatını dünyayı değiştirmek mücadelesine adanmış insanların, düşman saflar nezdinde bile saygı uyandırdığı dönem geride kalmış gibi görünüyor. (Öyle görünüyordu ama geride, çok derinlerde bir yerde, adeta bir paralel evrende, o saygıdeğer isyancıların bize anlattıklarının ve sabırlı bir karınca gibi ördükleri hayatlarının yaşadığını birden, içimiz ürpererek fark ettik.)

Soğuk savaş yıllarındaki anti-komünizm histerisi yerini müstezhi bir yok sayma tutumuna bıraktı. Kapitalizm, gerek Sovyet blokunun yıkılmasıyla gerekse dünyada devrimci dalganın gerilemesiyle birlikte kendini rakipsiz saymaya başladı ve “tarihin sonu budur” diyecek kadar küstahlaştı. Komünistlere en hafifinden ‘dinozor’ adı takıldı, asar-ı atika muamelesi yapılmaya başlandı; Berlin duvarının ve anıt-heykellerin parçalanma görüntüleri mal bulmuş mağribi misali döne döne gösterildi; mevcut düzeni savunanların ‘değişimci’ ve değişimi isteyenlerin ‘tutucu’ ilan edildiği akıl dışı bir söylem utanmazca dillendirildi. (Tam da bu yüzden görmemiz gerekiyor ki; bugünlerde çokça dillendirilen “kibir” RTE’nin şahsına özgü değildir, bu neoliberal karşı dalgayla beraber tarihin sonunu ilan eden kapitalizmin kibiridir.)

Şimdilerde ‘dinozor’ demek yerine muhatabını daha belirsiz kılan, muğlak ve kişiliksiz bir deyim var; marjinallik. Dinozor, ‘eskide takılıp kalan’ anlamında hiç değilse kabul edilebilir bir insanlık halini anlatıyordu ve eski’den kastedilen şeyin komünistlik olduğu açıktı. Oysa marjinal’de hiçbir siyasi gönderme yok, ‘toplum dışında yaşayan eser miktarda azınlık’ olarak baştan bir dışlayıcı yargı bildiriyor ve devletin sözümona ‘çoğunluktan yana, marjinal’e karşı’ imhadan yana tutumunu net biçimde ortaya koyuyor.

Geçtiğimiz 1 Mayıs’ta işçi kızı Dilan’ı ‘marjinal grup üyesi’ ilan eden ve böylece polis şiddetini aklı sıra normalleştiren valilik

Marjinal...

Marjinal, Türkçeye Fransızcadan geçmiş. Kökeninde Latince ‘margo’ sözcüğü var; kenar, kıyı, sınır demek. Dolayısıyla ‘marjinal’, kenarda, sınırdan duran demek. Marjinalin karşısı ise merkezde olanları kapsıyor. Bu durumda hemen şöyle bir mantık kurulabilir: Merkez, gerçeğin ve doğrunun yeridir, kutsal ve geçerli olandır; kenar-kıyı ise bu kutsal merkezin genelgeçer doğrularıya, gelenekleriyle, yasalarıyla çatışandır ve bu anlamda merkez için tehdit oluşturur.

Çan eğrisi teoremi bu merkez-kenar mantığına dayanır. Çan eğrisinin üst ve alt uçlarında kalanlar ‘marjinalleri’, yüzde 90’a varan orta kısımlar ise ‘ortalama’ değeri oluşturur. Sistem bu ortalama değerini genelgeçer yargılarına göre işletilir, kabule uygun hale getirilir, manipüle edilir.

Çan eğrisinin toplumdaki karşılığı, çoğunluğun genel tutumlarından ayrılan kesimlerin ‘marjinaler’ olarak kabul edilmesidir. Yani bu durumda merkez çoğunluktur; marjinal de çoğunluk gibi düşünmeyen, yaşamayan, hissetmeyen, sorgulayan, soru soran, gerçeği kendisine sunulanların dışında arayan. Çoğunluğu manipüle eden merkez, ortalama kamuoyu

açıklaması, tam da bu zihniyetin dışavurumu: Devletin uygun gördüğü meydana, uygun gördüğü sınırlar içinde ‘kutlama’ yapmayan, 1 Mayıs’ta resmi bayram balonları uçurmak yerine polisle çatışan, ‘anormal’, yani ‘norm’a uymayan bu kişiler, nizam intizamın düşmanıdır ve görüldükleri yerde sinek gibi gazlanmalıdırlar. Norm’un ne olduğuna, normal ve anormal’in nasıl tanımlanacağına devlet karar verir. Çünkü devlet iktidarın kendisidir ve zenginlerin ferah feza yürüdükleri yolda alt sınıfların çelme takmasını engellemekle memurdur.

Devletin bu her dönemdeki vazifesi, AKP döneminde oldukça genişledi. Sadece sosyalistler değil, cemaate karşı olanlar ve ‘ahlaka mugayyir’ davrananlar da hızla marjinalize edildi. Kendileri en acısız şiddetin faili olanlar, bitmez tükenmez bir mağduriyet edebiyatını sakız gibi çiğneyip durmaktan utanmadılar. Kendilerinden olmayan, yani dindar ve kindar ve neoliberal olmayan herkesi içeri tükürerek, susturarak, boyun eğdirerek gemilerini yürütmek istiyorlar. Artık merkez’de Türk, Sünni ve Müslüman olmak var. Bu yüzden, -şimdilik- suskun çoğunluğa hitap ederek, bu ‘vasat’a karşı sesini yükselten herkesin ‘marjinal’ olduğu algısını yaratmaya çalışıyorlar. (Karşılarında örgüt görmediklerinde de ‘çapulcu’ dediler!)

Marjinal sözcüğünün kendisi, daha baştan bir merkez ve merkezin dışındakiler ikiliğine dayanıyor. Merkez elbette iktidardaki sınıf ve onun sistemi içinde durmaya –şimdilik- rıza gösteren çoğunluk; merkeze uzak kenarlar ise bu çoğunluğun gözünde ‘suç unsuru’, en azından ciddiye alınmaz ‘uçuk kaçık’ insanlar olarak gösterilmeli ki çoğunluk terörize edilerek merkez’den kaçmasın.

Devrimcilerin ‘marjinal’ olarak adlandırılmasının ardında yatan niyet de bu; çoğunluğun –şimdilik- kabul ettiği merkezi bir ortak paydaya itiraz eden, yığınların yoksulluğu pahasına serveti katlanan bir avuç kapitalistin düzenini sorgulayan, bu dünyanın bugünkü haliyle bir yok oluşa sürüklendiğini söyleyerek değiştirilmesini talep edenlerin gerçeği ifade ettiklerini bal gibi biliyorlar ve tam da bu yüzden onlarla merkezdeki çoğunluğun arasına kalın duvarlar örmeğe

çalışıyorlar. Göz yumulabilir, kabul edilebilir ‘hata’ payını, istatistik biliminin verdiği adla ‘standart sapma’ olarak kabul ediyor, onsuz bir adım bile atamayacakları emekçi sınıfını standart bir ‘bayram’ modunda, öngörülmuş ‘hata payı’ içinde tutmaya çalışıyorlar. Verebileceklerinin en azına mahkûm ettikleri çoğunluğu, merkeze tutmanın tek yolu, itiraz edenleri marjinalleştirmek, gerçeklerin yayılmasını ve merkeze doğru ilerlemesini engellemek; bildikleri başka yol yok. Çünkü ‘marjinal’ grupların sözleri çoğunluğa ulaşırsa, meşruiyet zeminleri ortadan kalkacak ve bizzat kendilerinin dünyanın çoğunluğu karşısında arsızca savundukları azınlık çıkarları marjinalize olacak. Bunu bildikleri için gerçekleri tersyüz ediyor, konuştukça konuşuyor, lafın arkasına düşürdükleri gölgede saklanıyorlar. (Ne mutlu ‘marjinallere’ ki, kalın duvarlar vız gelmiş ve yıllardır dayak yiyip horlanarak inatla söyledikleri sözler “çapulcular”ı ulaşabilmiş!)

Ama egemenlerin kendilerini aklamak için kullandıkları sözcükler, büyük yalanlarını ifşa ediyor. Kıyıda kalanların, gün gelip merkez’i işgal ve ilga ettiğini tarih açıkça gösteriyor. Kitlese gösterilerin, bir bayram değil, devrimci farkındalığa ulaşma provası olduğunu; kitlelerin gündelik hayatta pek de kullanmadıkları sınıfsal gücün o alanlarda fark ettiklerini ve sisteme yüz yüze geldiklerini egemenler bizden çok daha iyi görüyor. En masum, en kendiliğinden kitle gösterilerinde bile açığa çıkan şey bir sınıfa ait olmanın fark edilmesidir. Burada ortak yazgı, ortak bir gelecek tahayyülüne dönüşür. (Bugün Taksim’de oradaki insanların istisnasız tümünü etkisi altına alan, hayatı bir anda anlamlı ve güzel bir şey haline getiren, sebepli sebepsiz gülüşlerde dışa vuran tam da budur; ortak gelecek tahayyülü.)

İşte bu yüzden bir araya gelmemizi, ortak bir hayal kurmamızı önleme telaşıyla kenti gaz bulutlarına boğuyor, hedef olarak ateş ediyor, mevzilerimizi yıkmaya çalışıyorlar.

Merkez duyuyor musun, çapulcular geldi! Eski Roma’da arenanın ön basamaklarında oturanlar yurttaş statüsündeki Romalıları; alt sınıftan insanlarsa ‘marjin’ adı verilen kenarlarda oturuyorlarmış ve bu nedenle onlara ‘marjinal’ deniyormuş.

algısını yaratır ve bunu sistemin dışına taşan arayışları önlemek üzere egemenliğini sürdürme aracı olarak kullanır.

(Çapulcu sözcüğü ise ‘yağmacı’ anlamına geliyor(du). Biz bu sözcüğün eski anlamını kendilerine iade edip, ona ‘direnişçi’ anlamını veriyoruz.)

Bugün mimaride, kentlerin kenarındaki gecekonduların fiziki anlamda ‘marjinal bölgeler’ olarak adlandırılmasının, eski Roma’daki yoksullarla ilgisi var mıdır, bilinmez, ama marjinal’i tanımlayan merkez’in her dönemde ne mense bir şey olduğu, kendini hangi somut sınıfsal çıkarlara göre konumlandığı ve kimleri yaşamın kıyısına ittiği ortada.

Evet, biz merkezde değil, kıyıda –şimdilik-. Merkez’de olmayı, yaşamın kenarlarına itilenlere karşı kör ve sağır olan merkezçiliği reddediyoruz. Düzençiliği, böyle gelmiş böyle gider’i, üç kuruşa üç maymun olmayı reddediyoruz. Merkez’in çarkına kenar’ın çomaklarını sokmaya kararlıyız. Ta ki kenar mahalleler, şehrin merkezinde halaylar çekene kadar...

(Bugün şehrin merkezinde halay çekenlerin hepsi kenar mahallelerden değil belki ama orada kurulan hayat, merkez’in bizlere dayattığı hayattan çok daha ötelere kapsıyor.)

Biz de böyleyiz işte, katlanılmaz bulduğumuz dünyayla mücadele etmemenin hayatımızı katlanılmaz kılacağını bilenler; işte böyleyiz.

Biliyor musunuz, yazılmış bir kâğıdın kenarında bırakılan boşluğa da marj deniyor. Hani kimsenin inanmadığı ama yazmak zorunda bırakıldığı satırların kenarında, kırmızı çizginin dışında kalan; şu kuş, çiçek, çocuk resimleri çizdiğimiz yerler... Biz oradayız.

Barbarlık ya da sosyalizm ikilemi olarak karşımızda duran bu keskin mücadeleyi romantizme dökmek istemem ama bu yazıyı Can Yücel’in olağanüstü şiiriyle bitirmek şart oldu:

Sararıp dökülmeden önce kızaran yapraklar ki onlar

Şan verdiler ortalığa bütün bir sonbahar
Mevsim dönüp de yeniden yeşermeye
başlayınca rüzgâr

Çıplaklığında o atın yine onlar koşacaklar

O çocuklar

O yapraklar

O şarabi eşkıyalar

Onlar da olmasa benim gayrı kimim var?

(Bu yazıyı bütün kalbimle *DirenTürkiye*’nin şarabi eşkıyalarına adıyorum)

DURMAK YOK! DEVRİME DEVAM!

GÜRKAN HAYDAR KILIÇARSLAN

Sadece altı ay önce Red Ocak sayısında bir dilek diledim 2013 için ve gerçek oldu dostlarım. “YILIN SLOGANI: UMUTSUZLUĞA YER YOK!” dedim ve bu başlığın altına aynen şunları yazdım.

“Yıllardır söylemekte olduğum bu söz aslında Naziler ve Faşizm hakkında yıllar önce yapmış olduğum bir çalışmadan sonra doğdu. İlk olarak günlüğüne yazdım. Yazarlık kariyerim başladıktan sonra çok sık kullanmadım aslında. Ne zaman sıklıkla kullanmaya başladım. Son birkaç yıldır sıkça kullanmaya başladım. Bu da memleketin ne hale geldiğini anlatan bir slogan oldu. Okur dostlarımla ve sevgili çekirgenin bunu sahiplenmesi de beni ayrıca mutlu etti. Tüm okur dostlarımla yeni yılını kutlar, 2013’ün direniş ve zafer dolu bir yıl olmasını dilerim. İrzina geçilmiş adaletin umutla taçlandığı bir yıl olsun.”

Bu ülke insanı böyledir işte. Ekonomik kriz ile ayaklanmaz. Küstahlık ve kibir deli eder bu toprakların insanlarını. Bu halklar padişahları, sultanları spor olsun diye indirmede ki tahtlarından... Tarihi 31 Mayıs ayaklanması bir şeyi daha gösterdi ki yeryüzünde bu denli uygulanan orantısız devlet terörüne ve faşizmine karşı bu kadar büyük bir orantısız zeka direnişi olmadı. Nedeni basit aslında. Gelmiş geçmiş en vasat zekâlı ve en sıradan faşistler maalesef on küsür senedir iktidardılar bu ülkede. Üstelik halkın zekâsını küçümsediler.

Ne var ki bir diktatörlük sarsıldı ve artık yıkılmak üzere. Yıkılması kaçınılmaz. Bu yıkılışı hiçbir güç durduramaz ve asla durduramayacak. Çünkü faşizme karşı ‘barikat’ kuruldu artık. Sadece İstanbul’da, Taksim’de değil. Türkiye’nin ve hatta dünyanın her tarafında. ‘Grevler’ de başladı ve büyüyecek elbette. Ve sıra elbette ki bütün devrimcilerin göz ağrısı olan, faşistlerin ve iktidar yalakalarının bir çeşit masal sandıkları ‘devrim’e de gelecek. Enselerinde hissettiler devrimin yakıcı nefesini. Bu korku onlara, onların yedi sülelelerine ve onlar gibi tüm kapitalist uşaklarına bir ömür boyu hatta inandıklarını sandıkları ahiret hayatında da yetecek.

HAYIRDIR İNŞALLAH!

Bir Kemalist olmadığım halde 24 Mayıs 2013 günü bir rüya gördüm. Adamın biriyile bir bankta oturuyordum. Ağaçlar vardı. İnsanlar yoktu. Yoğun bir koşturmaca olmuş. Ben de biraz yorgun ve uykusuzum. Yanımdaki adam uzunca bir dürbünle uzağa bakıyor. Sonra kafamı çeviriyorum yanımda oturan adama. Meğer ki bankta yanımda oturan adam Mustafa Kemal Atatürk imiş. Dürbünle bana bakıyor. Sonra, “Sen de

Aslına bakarsanız Taksim Meydanı’nda Türkiye medyasının halini simgeleyen NTV yayın aracını görmek için 10 sene önce ‘medyalog’ olmaya karar verdim.

bakmak ister misin?” diyerek dürbünü bana uzatıyor. Ter içinde uyanıyorum. Neyse ki bu garip rüyayı 24 Mayıs 2013 günü facebook’ta biraz da espri ile paylaştım da şimdi kimse bana “Atma Recepi!” diyemez.

Gördüğüm rüyayı görmek için 40 gün halvete çekilip Nutuk ezberleyerek Kemalist dualar ve zikirler yapacak milyonlarca Kemalistin, ulusalcının, CHP’linin olduğu bir ülkede neden GHK dostunuz gördü bu rüyayı? Gerçekten de öte âlemden kalkıp gece gece -ki aslında öğlen öğlen idi- beni mi ziyaret etti Mustafa Kemal? İşin doğrusu şu ki olacakları son birkaç yıldır yazıp durmaktan, özellikle son aylarda daha sık ifade etmekten, kısacası sezmekten kaynaklandı dostlarım. Bakın nasıl oldu...

Şubat ayında Yurt Pazar ekinde çıkan *Göbeğini Kaşıyan İktidar ile Bidon Kafalı Medya* başlıklı yazımda “yine umutsuzluğa yer olmadığını ve halkın sokağa çıkmak için diktatörlüğe karşı gün saydığını” yazmıştım. İnternet sitesinde duruyor o yazı. Bir okur dostumuz altına yorum yazmış. Bu kadar olumsuz şartlar altında yazımın kendisine nasıl umut verdiğini yazmış. O bir şey değil. Özellikle son bir yıldır sayıız mesajlar aldım okur dostlarımdan. Gazete ve dergi yazılarından başka bir de özel mesajlar kanalıyla “Umutsuzluğa yer yok” dedim durdum usanmadan. “Yakında herşey değişecek” dedim. Ve aslına bakarsanız Taksim Meydanı’nda Türkiye medyasının halini simgeleyen NTV yayın aracını görmek için 10 sene önce ‘medyalog’ olmaya karar verdim. Ne mutlu bana ki sadece diktatörlüğe karşı ayaklanan bir halkım yok. 10 senedir hakkında yazıp

çizdiğim medyanın ne mal olduğunu, onun kimin ve kimlerin malı olduğunu, medyanın diktatörlüğün bir oyuncağı olduğunu bilen bir halka da sahibim. Bütün kayıplara rağmen ben çok mutluyum. Biliyorum henüz her şey çok güzel olmadı. Biliyorum ki bu bir başlangıç. Ama öyle asil bir başlangıç oldu ki, bizim diktatörlük ve medyası Fransız Devrimi’ndeki soyluların hallerine düştüler. Korkudan kaçacak delik arıyorlar artık. Ne mutlu artık medyalog olan yüzbinlere ve milyonlara.

1 MAYIS'TA İKTİDAR AYYAŞLIĞI

Daha 1 Mayıs öncesi şunu yazdım. 30 Nisan 2013’de: “AKP diktatörlüğü faşizmde sınır tanımıyor. Tek rakibi 12 Eylül cuntası. Ama tüm faşistlerin sonu neyse bunları da aynı mutlak son bekliyor. Halklar uyanırsa da uyumaya devam etseler de. Umutsuzluğa yer yok...” Ertesi günü AKP faşizmi kendisinden bekleneni yaptı bir kez daha. Taksim’de inşaat çukurları var diyerek Taksim’e sevda duyan on binlerce devrimciyi, sosyalisti, solcuyu, emekçiye ve İstanbul’u kimyasal silahları ile boğmaya kalktı. Sayısız insanı yaraladı. Gencecik bir kızcağzın kafatasını çatlattı. Öldürme gayesiyle yaptı bunu. Yakından ateş ettiler. Evlere, işyerlerine sığınan insanları içeride kıstırdılar. Bunu haince yaptılar. Bir kişiye onlarca kişi saldırdı. Madımak’ta ne yaptılarsa bir kez daha aynısını yaptılar. Ne var ki mutlak sonlarını hızlandırdıklarının farkında olmayacak kadar ‘iktidar ayyaşlığı’ içindeydiler. Alkol alan herkesi alkolik ve ayyaş zanneden kafanın iktidar sarhoşluğu geçeli çok olmuştu. Onlar artık bir ‘iktidar

ayyaşı’ olmuşlardı.

SONUN BAŞLANGICI: SİZ ÖLDÜRMEYİ İYİ BİLİRSİNİZ!

Derken Reyhanlı katliamı gerçekleşti. Eskiden yanlış hesap Bağdat’tan dönerdi. Bir baktık ki artık Şam’dan dönüyor. Diktatörlük yine kendinden beklediği üzere suçu Suriye’ye ve sol gruplara attı. Onlarca senedir bir eylemde olmayan ve artık varolmayan bir örgütü suçladı. İnsanların ciğerlerini yiyen, işkenceler ettikten sonra kafalar kesen gerici haydutları besleyen iktidar artık bütün dünyanın ciddiye almadığı Suriye siyasetinin kurbanı oldu. Besledikleri kargalar iktidarın gözünü oydu. Resmi rakamlara göre 50’den fazla insanımız iktidarın yanlış hesaplarına kurban oldu. Durum, iktidar için o kadar acıklı hale gelmeye başlamıştı ki Başbakan Reyhanlı’ya gidemedi. Çünkü Hatay ve Reyhanlı halkı ilk günden beri “Tayyip İstifa!” diye bağırıyordu. Reyhanlı halkı artık sahtekar ve palavracı AKP medyasında “Allahsız Tayyip!” diye haykırır hale gelmişti. Peki sonu ne oldu? 17 Mayıs 2013’de aynen şunu yazdım: “Normal bir ülkenin başbakanı ülkesinde 50’den fazla insan öldürüldüğünde planladığı geziyi iptal eder, ertelerdi. Bizimkiler cümle cemaat gitmekle kalmayıp Amerika’da pişmiş kelle pozları verdiler. Bunlar eninde sonunda kaybedecekler. Kimse merak etmesin!”

Başbakan Erdoğan ABD Başkanı Barack Obama’dan istediklerini aldı. Yemekte kendisine pişmaniye ve helva ikram ettiler. Sahtekar ve palavracı medya bu ikramlar ile bayram etti. Oysa bütün dünya öğrendi ki AKP iktidarı eli sopalı Obama’dan aynı zamanda ‘bol bol nasihat’ da almıştı. Gerçekler ile bağlarını tamamen yitirmiş olan AKP iktidarı o ortamda bile hâlâ bir zamanlar kendisine verilmiş ve artık çoktan azledildiği BOP eşbaşkanlığı görevinin devam ettiğini sanarak Gazze ziyareti hakkında konuştu. Bunun üzerine 21 Mayıs 2013’de bakın ne yazmışım: “Kendi ülkesinde 50’den fazla, belki çok daha fazla vatandaşı katledilen bir başbakanın ABD ziyaretinde Reyhanlı ziyareti hakkında değil Gazze ziyareti hakkında konuşması bitişin, sonun başlangıcıdır.”

Kolaydır bu ülkede sağcı siyaseti... Ya bıçak kemiğe dayanır ya sabırlar hababam test edilir her katliamdan sonra. Gerçi Roboski katliamı gibi dünyanın gözü önünde bizzat devletin uyguladığı açık bir katliamı dahi yapacak kadar ‘sabırlı’ sağcılardı bunlar.

Sahtekar ve palavracı medya ile iktidarın suçladığı *Acilciler* örgütü yıllar yıllar önce yaptıkları bir eylemde ‘yanlışlıkla bir çaycı öldü’ diye o çaycının ailesine maddi yardımda bulunmuş ve bunu ilan etmiş bir örgüttür. Çaycıyı öldürdükleri

için suçludurlar ama bunu da yapmışlardır. İşin doğrusu şu ki bu ülkede ve hatta dünyada hiçbir sol örgüt kitlesel katliam yapmamıştır. Kitlesel katliam ile sol hareketlerin zerre kadar ilgisi yoktur. İşin doğrusu şudur ki hiçbir sol örgüt ne içi aydın ve sanatçı dolu olan bir otel yakmıştır. Ne Roboski katliamını yapmıştır. Ne 1 Mayıs 1977 katliamını yapmıştır. Ne Çorum, ne Maraş ve ne de diğer sayısız katliamları yapmıştır. Katliamların tamamını devleti ele geçiren haydutlar, devleti yöneten haydutlar ve onların taşeronları yapmıştır. Bu gerçeği asla değiştiremezsiniz. Bu yalanlarınıza ancak sizin gibi iktidar ayaşları inanır.

Reyhanlı Katliamı bile iktidar ayaşlarını ayıltmaya yetmedi. Katliam üzerinden siyasi rant elde edilme çabalarına da şahit olduk. Başbakanı göre bu saldırı Türkiye'nin çok büyümüş olmasından kaynaklanmıştı. Henüz daha cesetlerin parçaları toplanırken bir Başbakan siyasi rant peşinde koşuyordu. Acınası bir haldi.

Bu katliam ile beraber anlaşılıyordu ki bunlar sadece yalan söylemeyi iyi bilmiyorlar, sadece iftira atmaya iyi bilmiyorlar, bir zamanlar uyduruk kahrmanlık hibayesi devşirdikleri Davos'ta bizzat suçladıkları İsrail devleti gibi öldürmeyi de çok iyi biliyorlardı.

Dünyanın gözü önünde bir otel dolusu aydını, sanatçıyı yaktıkları halde, "Biz yapmadık derin güçler yaptı," diyenlerin iktidar olduğu bir ülkede yaşıyorduk. Japonya depremi ve tsunamisini Allahın putperestlere cezası sanan, 99 depremini 28 Şubat'a karşı "Allahın ilahi adaleti" sanan akıl ve ruh hastalarının iktidara destek verdiği bir ülkede yaşıyorduk. Halimiz pilotsuz bir uçakta yolculara benziyordu. Emniyet kemerlerini takınmış bir medyanın her türbülânsta kafalarını gözlerini yadıklarına bu yüzden şahit oluyorduk.

Görünüşe göre NATO'nun son numarası mezhep kavgası çıkarmaktı. Lakin ekonomik temelleri olmayan bu plan boşa çıkacaktı. NATO'nun ve uluslararası kapitalizmin taşeronu olan bizim bu sağcı iktidarlar bir kez Marx okusalar 400 yıl daha iktidarda kalabilirlerdi. Neyse ki okumadılar. Onlar Fransız devrimini, Rus devrimini, bu topraklarda yaşanan Kurtuluş mücadelesini ve diğer tüm devrimler ile halk hareketlerini tarih kitaplarında yazan masallar sandılar. Başlarına tıpkı 'ölüm' gibi hiç gelmeyeceğini sandılar. Bir Marksistin, bir devrimcinin gündeminin değişebileceğini sandılar. Hatta iktidar ayaşlıkları yüzünden değil devrimcileri, halkları yok sandılar.

31 MAYIS HALK AYAKLANMASI VE TAKSİM KOMÜNÜ

Derken bir baktık 31 Mayıs 2013 oldu gün. Baharın bittiği gün Türkiye yepyeni bir mevsime uyandı. Birkaç ağaç için başlayan mücadele, tarihin en görkemli halk ayaklanmalarından birisine dönüştü. Yine pek az rastlanır korkunç bir diktatör devlet faşizmi ile. Sabahlara kadar, günlerce mücadele edildi. Tarihte görülmemiş şeyler

yaşandı. Yayalara yasak olan koskoca Boğaz Köprüsü bir halk tarafından sabahın beşinde arşınlandı. Dünyada biricik köprüdür o köprü. Bir halkın demokrasi için Asya'dan Avrupa'ya yürüyüşünün simgesidir artık o köprü... Fakat ne ağacmış onlar ki ve onları her kim diktiyse, Türkiye o ağaçlar sayesinde çok büyük bir travmadan kurtuldu.

Bu topraklarda iki büyük travma yaşandı. Birisi Osmanlı'nın çöküş travmasıydı. Diğeri ise 12 Eylül darbesi... Türkiye, nihayet 12 Eylül travmasını atlattı. 12 Eylül darbesi ile gerçekten hesaplaşmaya başladı. İntikamını da 12 Eylül çocuklarından alıyor her gün. Bir 12 Eylül çocuğu Osmanlı sultanı olmaya kalkınca işte bunlar oldu ve oluyor. İki travma da atlatıldı artık.

AKP iktidarının ve sahtekar palavracı medyasının artık tarih olduğunu şimdiden söyleyebilirim. Bu kesin. Biraz zaman alabilir elbette. Ancak geri dönüşü olmayan bir yola girildiği katıksız bir gerçek. Sol ve sosyalistler bu süreçten derslerini almak zorunda. Bu eylemlere öncülük ettiler. Taksim'in, Gezi Parkı'nın, Kızılay'ın, Gündoğdu'nun ve diğer tüm alanların faşist devletin zulmünü aşarak ele geçirilmesinde solcular en ön saftaydılar. Böylece 1 Mayıs 2013'te yasaklanan Taksim'de artık hergün 1 Mayıs yaşıyor. İnşaat çukurları var bahanesiyle 1 Mayıs'ta yasaklanan Taksim çukurlarına faşist AKP diktatörlüğü ve onun sahtekar medyası gömüldü. Elbette henüz işin başındayız. Gelecek haftalar ve aylarda istenen neticeler istendiği gibi olmayabilir de. Bu faşistlerin yerine başka faşistler de gelebilir iktidara. Ama sol ve sosyalistler, fraksiyon kavgalarını unuttukları zaman neler olabileceğini anlamışlardır umarım.

Bir medyalog olarak ana akım medyanın hali hakkında fazla söze gerek yok dostlarım. Bütün dünya onların ne kadar zavallı olduğunu öğrendi. Ana akım medya da tıpkı iktidarı ayağının altından kaydığı sırada sigara düşmanlığı yapmakla meşgul olan Tayyip Erdoğan gibi uyudukları gaflet ve delalet uykusunun kurbanı oldu. Bütün İstanbul ve Türkiye, devletin kimyasal silah saldırısı altındayken sigara düşmanlığı yapan Tayyip Erdoğan ile ekranlarında UFO haberi veren *CNN Türk*'ün ve diğerlerinin bir farkı yoktur. Hepsisi tarih olmuşlardır ve kurulacak olan yeni siyaset ve medya düzeninden onlara yer olmayacaktır.

Faşist diktatörlük 31 Mayıs 2013'te Türkiye'yi boğduğu gazda kendisi boğulmuştur. Bugün Taksim komünü kurulmuştur neredeyse. Birkaç ağaç bir anda dünyanın en büyük ve en güzel ormanı olmuştur. Ağaçların intikamı acı olur.

Fakat benim en çok sevdiğim şeylerden biri şudur: Türkiye halkı yıllardır söylenen şeriat tehlikesine karşı değil, bizzat kapitalizmin iktidar ayaşlığına karşı isyan etmiştir. Sen misin Taksim'e AVM yapacak olan! Bilsin ki kapitalizm, yıllar önce Tekel işçileri direnirken başladı her şey. Umutsuzluğa tabii ki yer yok!

Konu 'üç-beş ağaç' değil!

SERAN DEMİRAL

Emek Sineması yıkıldı! 'Taşınacak' yalanlarını yutmadığımızı

göstermemize rağmen adım adım hazırlığı yapıldı, sinemaya sahip çıkmak üzere adına 'işgal' dense de, bize ait olan mekana girmek istediğimiz için gazla, tayzikli suyla karşılandık. Aradan geçen süreçte Emek için gajsız copsuz bir eylem gerçekleşiyse de, bu demek ki, "Biz nasılsa yıkacağız, gelin yapın eyleminizi, he canımı!" sinsiliğinde bir bekleyişti. Ve bu sırada 1 Mayıs 77'den sonraki en acı 1 Mayıs yaşandı İstanbul'da. Bütün detayları, o 'orantılı güç' yalanlarını, gözaltı sayısının geçen senelere göre çok düşük olduğunu, çünkü sokak ortasında polisin şiddetinin meşruiyeti söz konusuyken gözaltına hacet olmadığını hepimiz çok iyi biliyoruz. Bu seneki 1 Mayıs sonrası tek tesellimiz Dilan'ın ve diğer yaralıların sağlığına kavuşması olabildi ancak...

Yaşadığımız memlekette anbean gündem değişiyor, değiştiriliyor. Kimi meseleler unutturulmaya çalışılıyor, kimini artık biz gözardı eder hale getiriliyoruz. İşte Emek'in yıkımı tastamam böyle oldu. 11 Mayıs Reyhanlı Katliamı'nın ardından ölen canlara mı üzülelim, yayın yasağına mı öfkelenelim, göz göre göre yalanlar söyleyen, yalanlarının ortaya çıkarılmasına rağmen yüzü kızarmayanlardan nasıl kurtulacağımızın mı derdine düşelim...

Arada Emek yıkılmış, İbrahim Kaypakaya anmasında gençler tazyikli su ve biber gazıyla 'kafayı bulmuş', sanatçılar, öğrenciler cop yemiş, içki yasağıyla halkımız birileri tarafından 'terbiye edilmeye' uğraşmış, metroda öpüşmek caiz değilmiş, ertesi gün hapını ise alıcaksak cümle aleme duyurmamız gerekirmiş! Aklıma gelmeyenler de vardır eminim arada...

Roboski Katliamı'nın akabinde "Her kürtaş bir Uludere'dir" gibi 'ahlaksız' -ahlaksızlıksa işte bu ahlaksızlık!- bir açıklamadan sonra Başbakan'ın Reyhanlı akabindeki meşgalesi yine bizim yatak odamız, meyhanemiz, sokağımız, caddemiz. Sağ olsun, nasıl davranacağımıza, ne yiyeceğimize, nerede nasıl öpüşeceğimize, kaçınıcı sevimeden sonra hamile kalacağımıza, her şeyi planlıyor hükümetimiz! Bizim düşünmemize, hayata dair herhangi bir şeyi dert edinmemize hiiiiç gerek yok! Sağ olsunlar, yürüyeceğimiz, dolaşacağımız alışveriş merkezlerini de hiçbir semtten, meydana eksik etmez oldular - ah tabii, 'işçilerin' giremediği alışveriş merkezleri!

Gün Zileli, 1 Mayıs sonrası kaleme aldığı yazısında şöyle bir ifadede bulunmuştu: "Zaten polis kuvvetlerinin yeni adına bakarsanız her şeyi anlarsınız: TOM. Açılımı, Toplumsal Olaylara Müdahale. Yani AKP iktidarı demek, toplumsal olaylara, etkinliklere müdahale demektir kısaca."

Toplumsal olaylara, toplumun isteklerine müdahaleler ardı ardına gerçekleştirildi de; insanların Beyoğlu'nda yürüyüş yapması, ellerinde pankartlarla Taksim'e çıkmaları olanaksızlaştırıldı. Sadece Beyoğlu değil, bütün kentin sermayenin tekeline alınmasının, bütün mekanlarımızın, bize ait olan kamusal alanların

sermaye tarafından işgal edilmesinin büsbütün ön hazırlığıydı bunlar. 702 milyon dolarlık teklifle Doğu Holding'in Galata Port ihalesini almasının akabinde çeşitli mecralarda tartışmalar devam etmekteyken, Beşiktaş'ta açılışı yapılmış olan Sahangri-La Otel'i'nin önünde yer alan Kadıköy İskelesi'nin özelleştirildiği iddialarıyla yeni bir gündem söz konusu oldu. İskelenin yanındaki çay bahçesi uzun zaman önce kaldırılmıştı, sebebi bilinmeyen bir yangının ardından söz konusu iskenin bir kısmı kullanılamaz hale gelmişti. Sonrasında Başbakan'ın ofisine yakınlığı dolayısıyla, 'güvenlik için' Akaretler otobüs durağı kaldırılmıştı ve şimdi sıra, yine aynı gerekçelerle iskeleye geldi. İskelenin bulunduğu Beşiktaş sahilinin bir kısmı olan kamuya ait mekan, Sahangri-La Otel'i'nin özel alanı haline getirilerek halka kapatılıyormuş! Otelin, tescilli bir yapı olan bütün depolarının yerine yapıldığı gerekçesiyle dava açan Mimarlar Odası Başkanı Eyüp Muhçu'nun konuya ilişkin açıklamaları şöyle:

"Dolmabahçe'nin Başbakanlık Ofisi olarak kullanılması başlanmasından sonra yoğun olarak kullanılan Akaretler otobüs durağı hiçbir açıklama yapılmadan kapatıldı. Sonra 'güvenlik gerekçesiyle kapattık' dediler. Şimdi de iskele için bunu yapmak istiyorlar. İskele tamamen kamusal alandır. Kıyıda yer aldığı için hiçbir şekilde satılamaz veya kiralanamaz."

Gelgelelim, biz bu haberleri okur ve ne olup bittiğini anlamlandırmaya çalışırken, yine bir gece ansızın iş makineleri Gezi Parkı'na giriverdi. İnsanlara gazla müdahale yetmedi, polis orada bulunanları fiziksel olarak da hırpaladı. Gaz sıkı sıkı etrafta koşuran maskeli polislerin korkunç görüntülerine tanık olduk!

Bu fiziksel şiddeti, hükümetin meşru silahı olan bu biber gazını 'hak etmelerinin' sebebi ne bu insanların? Bir parkı sahiplenmeleri. Şehrin son yeşil alanlarından biri olan Gezi Parkı'ndaki ağaçların hayatı için savaş vermeleri! Hükümetin kente ve doğaya karşı açtığı savaşa karşı dik durmak ve direnmek için aslı. Bu şehrin oksijenini zaten Levent-Maslak hattı boyunca diktikleri gökdelenler bitirdi. Yetmedi ormanları imara açtılar, ormanları katledip rezidanslar yapıyorlar. O da yetmiyor Gezi Parkı'ndaki ağaçları öldürüyorlar. Kaldı ki Taksim sözde 'yayalaştırma' projesinde, trafiğin yeraltına alınmasıyla oluşturulmak istenen tüneller, bu tünellerdeki egzoz, kenti öldürecek bir kirlilik yaratacaktır. Ağaçsız bütün beton yüzeyler, asfalt yollar zaten küresel ısınmayı besleyen en büyük kaynaklar. Çevreye, doğaya karşı müthiş bir hassasiyet göstermemiz gerekirken, kirlilik yarattığımız, kaynakları verimsiz kullanmamız yetmezmiş gibi, mevcut ağaçları yok etmemiz insan cinayetinden farkıdır. Parktaki ağaçların katliamı, aynı zamanda nefes aldığımız meydanın katliamıdır. Buraya bir AVM yapılmasa, Topçu Kışlası inşa edilmeseydi, trafiğin yeraltına alınmasıyla hava kirliliği artırılmasa dahi, ağaçların tahribatı başlı başına kıyımdır, insan yaşamına yönelik tehdittir.

Hangi birine yetiyeceğimizi bilmediğimiz bunca saldırıya karşı şehrin esas sahiplerinin bizler olduğunu bundan sonra da göstermek zorundayız...

MEN DAKKA DUKKA!

LEMAN SAM

Sayın Başbakan, bugünlerde herkes size mektup yazıyor, ben de eksik kalmayayım dedim. Geçen gün bir konuşmanızda, “Biz neyi eksik yaptık da insanlar böyle gösteri yapıyorlar?” diye soruyordunuz, haklısınız. Sizin pencerenizden bakınca öyle görünüyor. Çünkü etrafınızdaki herkes her şeyi mükemmel yaptığınızı söylüyor ve siz bizlerin fikrini hiç sormuyorsunuz...

Kuzey Afrika ülkelerine, iş adamlarını ve sevdiğiniz gazetecileri de yanınıza alıp, görüşmeler yapmak üzere diplomatik bir geziye gittiniz. Tam da siz geziye çıkmak üzereyken, Taksim Gezi Parkının olduğu gibi korunmasını talep eden gençler masum bir itiraz nöbeti tuttukları için, polis tarafından basılıp gaza maruz bırakıldılar. Adına gösteri veya eylem bile diyemiyorum çünkü oturup kitap okuyorlardı. Büyükanem uyurken ve su içerken yılan bile dokunmaz derdi. Bu arada ben yılanları da çok severim; sizin hiç hayvan sevmeyişinizi çok yakın bir arkadaşınızdan öğrenmiştim, ürperdiyseniz mazur görün. Polis o gençleri bir düşman gibi gördüğü için acımadan dövdü ve bununla başlayan toplumsal talepler daha geniş halk kitleleri tarafından dile getirilmeye başladı.

Topluluk gitgide büyüdü, gençler, yaşlılar, her renkten hiç birbirine benzemeyen insanlar, kartopu gibi büyüyerek ve polise sadece bedenlerini siper ederek, kendilerini gayet adaletsiz bir karmaşanın içinde buldu. İşte tam da ülkede göz gözü görmezken, keşke bu geziyi erteleyp, bir çift güzel sözle insanların gönlünü alıp, akil bir tavırla insanlara itidal tavsiye etseydiniz, çok faydalı olurdu. Her zamanki öfkeli halinizle giderayak insanlara çapulcu diye hakaret de ettiniz.

Sizi sevdiğimi söyleyemem, zaten sizin de benim sevgime ihtiyacınız yok ama yine de kırk yılda bir yüzünüze tebessüm yayıldığında sevdiğimi söyleyebilirim. Annenizi kaybettiğinizde de hepimiz sizinle birlikte üzüldük. Bilirsiniz belki bu ülkenin insanı duygusaldır ve kendisini yönetenleri sevip saymak ister.

Ne zaman ekrana çıksanız, asık bir suratla durmadan insanları aşağılamanız, azarlamanız belki size müthiş bir büyüklük duygusu veriyor olabilir, ve bu yüzden herkesi tebaanız olarak görüp, benim halkım, benim valim, benim bakanım, emniyet müdürüm diyor olabilirsiniz. Etrafınızdaki herkesin sizden çekindiğini hatta korktuğunu görüp daha da sertleşiyorsunuz galiba.

Bildiğim kadarıyla siz bir burjuva çocuğu değilsiniz yani “Ananı al da git ulan!” dediğiniz çiftçi, ben veya bir memurla aynı yerdensiniz. Sizi Belediye Başkanı olarak tanıdığımız ilk yıllarda ince uzun, daha güler

yüzlü biriydiniz. Seçim kazandığınızda yaptığınız özenti balkon konuşmalarında da samimiyetinize inanmıştık. Bu denli zengin de değildiniz o zaman ve daha mütevazı konutlarda ikamet ediyordunuz, yani bizlere daha yakındınız.

Ne oldu da arayı bu kadar açtınız? Para artı güç mü sizi bu kadar sert ve acımasız yaptı. Gitgide yaşam biçiminiz, bakışlarınız halka hitabınız değişti ve bizleri istediğiniz zaman ezebileceğiniz böcekler gibi görmeye başladınız. Hayatını kaybeden askerlere de ‘kelle’ demiştiniz yanlış hatırlamıyorsam. Oğlunuz ise bir hastalık bahanesiyle askere gitmemişti.

Aileniz büyüdü...

Aileniz evlilik bağlarıyla daha da büyüdü, iş ve medya dünyasına hükümdar oldunuz. Medya sizin istemediğiniz hiçbir şeyi yayınlamayacak hale geldi. Gerçi siz Belediye Başkanı iken oğlunuz bir sanatçı hanımefendiyi arabasıyla ezmiş ve ölümüne neden olmuştu da, adamlarınız derhal gelip olay yerini temizlemiş, delilleri yok etmişti, biz o zaman da medyada bunu görememiştik. Demek o zaman da medya emrinizdeymiş. Oğlunuz alkollü müydü o gün, sanmam.

Şu meşhur alkollü içki düzenlemesini açıklarken ‘kafa kıyak gençlik’, ‘iki ayyaş’ gibi, ancak bir kahvede okey oynayan kabadayı diliyle konuşmanız halkta bir şaşkınlık yarattı. Belki kimilerine sempatik geliyor olabilir ancak bir Başbakan halkın örnek alacağı bir figürdür bence.

Bir siyasetçi olarak hiçbir yabancı dil bilmiyorsunuz, İsrail’e posta koyarken

kullandığınız ‘Van münüts’ hitabınız, çoğu yandaşınız tarafından esprili ve sempatik bulunmuş olabilir ve onlar tarafından pohpohlanmış olabilirsiniz. Ancak gerçeği görmediniz, bizimle inceden dalga geçtiler.

Şu son günlerde olan biten kargaşaya elbette bu yazdıklarım sebep değilse de son iki yılda üst üste yaptığınız dayatmaların ve halkı hiçe sayarak aldığınız kararların toplum üzerinde nasıl bir basınç yarattığını size hiç mi söylemediler dostlarınız? Yoksa etrafınızdakiler dosttan ziyade menfaatçi ‘evet efendimciler’ mi, ya da siz artık dostlarınızı bile dinlemiyor musunuz?

Sayın Başbakan, size bakınca şefkatli, babacan, vicdanlı bir devlet adamı görmedim hiçbir zaman ama bu kadarını da beklemiyordum. Öğrenci eylemlerinde gencecik çocuklar polisinizden acımasızca dayak yerken, bu görüntüleri sükunetle nasıl izlediniz? Üstelik talepleri harç, Yök, kantin gibi masum taleplerdi. Polis ağzını açana bastı biber gazını.

Yeri gelmişken bir zamanlar siz de Yök’ten şikayetçiydiniz ama kaldırmadınız. Yargıdan şikayet ederdiniz ama bugün sayenizde insanların yargıya güveni büyük ölçüde azaldı. Çoğumuz polis ve yargıdan ciddi olarak korkar olduk. Çaresiz kalan herkes Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’nde alıyor soluğu. Verilen para cezaları da bizim cebimizden çıkıyor.

Suriye konusunda hiç kimse konuşmıyor korkudan; hemen hainlikle suçlanıyor. Bebekler ölüyor diyorsunuz da eleğe dönmüş Suriye sınırından silah ve mühimmat gönderildiğini sağır sultan bile duydu. Çözüm sürecine Reyhanlı felaketi

gölge düşürdü. Bir de akabinde Amerika’ya gitmeniz halkı çok incitti Reyhanlı halkının başını okşamadan, Boston bombalaması için Obama’ya başsağlığı dilediniz. Neredeyse her gün bir-iki kadın cinayeti işlenirken, çocuk sayısı ve kürtaj konusundaki tuhaf açıklamalarınız tüm kadınların kalbini kırdı.

Din hiç olmadığı kadar öne çıktı, mezhepler ayrıştı. Siz Sünni olduğunuz ve ülkede Sünniler çoğunlukta olduğu için Diyanet İşleri de Sünniliğin ajitasyon makamı haline geldi. Hazinesinden aldığı kaynaktan yazık ki Aleviler vergi vermelerine rağmen hiç pay alamadılar. Sivas’ta Alevi aydınları yakarak katledenler sizin iktidarınızda serbest bırakıldılar. Üstelik yapılacak olan üçüncü köprüye de Yavuz Sultan Selim adını verdiniz, Aleviler çok incindi çok...

Dizilere kızdınız, sanat kurumlarına düşman oldunuz, ucube diye hakaret ederek heykel parçaladınız, Emek Sineması’nı rant uğruna yıktırdınız ve buna karşı çıkan sanatçıların üzerine tomalarla tazyikli su ve biber gazı sıktı polisiniz, yaşlı başlı saygın oyuncularımız yerlerde süründü.

Yetmedi en doğal demokratik hak olan gösteri hakkını hepimizin elinden alarak Taksim’i bizlere kapattınız.

Toplumun ahlak bekliliğine soyundunuz, kucağa oturmak filan gibi gençleri rencide edecek cümleler kurdunuz. Topçu Kışlası’nı yeniden inşa edip, yanına rezidans ve avım yapacağınızı açıkladınız. Beni doğduğum büyüklük şehir İstanbul zaten bir avım ve rezidans cehennemi olmuşken bari Taksim’e dokunmasanız diye küçük harflerle karşı çıktığımızda, bizleri tarihe saygı duymamakla suçladınız. Öte yandan kazılar sırasında bulunan eski eserlere çanak çömlek dediniz...

Daha buraya sığdıramadığım türlü nedenlerle bugünler geldik. Gitgide betonlaşan şehrin, köprü nedeniyle çok sayıda ağaç kaybedeceği kaygısından, bir gece vakti, yasal olmayan biçimde, iş makinelerinin Gezi Parkının görmüş geçirmiş ağaçlarını sökmeye başlaması insanların sabrını taşırdı. Gençlerin tuttuğu gece nöbeti sırasında, sabaha karşı polisin parkı basıp, çocukları dövüp çadırlarını yakması, fitili ateşleyen kıvılcım oldu. Sırrı Süreyya Önder’in de iş makinelerinin önünde durması ve ağaçların kesilmesine karşı çıkması sanıyorum polisi çok öfkeliendirdi ve o günden itibaren düşmanla savaşır gibi hınçla gençlere saldırıyorlar. Ben bunları yazarken siz hâlâ yoksunuz ama buradan haberleri takip ediyorsunuzdur, canınızın sıkıldığına eminim. Döndüğünüzde sizi bir sorunlar yumağı bekliyor olacak, canınız daha da sıkılacak. Siz olan bitene entel dantel protestosu veya çapulcu kalkışması diyebilirsiniz; bense size çok yakınlarda kullanmış olduğunuz bir sözü söyleyeceğim: Men dakka dukka... Eyvallah!..

Emekçiler AKP'ye 'He!' demez

ÖZGÜR ALTIN

Bir komisyon var. Milyonlarca aile her Aralık ayında açıklayacağı rakama bakıyor. İşçilerin alacağı asgari ücreti 16 yaş altı ve üstü olarak belirliyor. En az on üye ile toplanması gereken bu komisyonda beş işçi temsilcisi var. Oy çokluğu ile karar alınıyor.

ILO (Uluslararası Çalışma Örgütü) sözleşmelerini kabul etmemek için yıllardır ayak direyen Çalışma Bakanlığı 28 Nisan'ı iş sağlığı ve güvenliği günü olarak kutluyor. Ama kutlamalar gerçeğin üzerini örtmüyor. Türkiye iş kazalarında ve işçi ölümlerinde Avrupa'da birinci, dünyada ise üçüncü. Bu vahim durumun düzeltilmesi için 2012 yılı Haziran ayında 6311 sayılı 'İş Sağlığı ve Güvenliği Kanunu' çıkarıldı. Ama denetimi yapacak müfettiş eksikliğinden firmalar kendilerini bu iş için kurulmuş özel işletmelere teftiş ettiriyor. Bu denetim mekanizmasında da ne işçi örgütleri, ne sendikalar, ne de işçi temsilciler var.

Son 10 yılda 1000'in üzerinde işçi kardeşimiz gülererek, 'mutlu' ölüyor. TÜİK 2012 verilerini açıklamadı ama 2011 verilerine göre 1700 ölüm. Soruşturmayı yürüten savcılar, bakanlık müfettişleri ve yine işçiler yok. Sigortasızların durumu ise belli değil. Kimin kimle konuştuğunu bilen, akaryakıt uydusu ile takip eden, GPS ile anında konum bulunan çağda ısrarla sosyal güvenlik sistemi ile tanışmamış milyonlar var. Bu kimin seçimi?

İşçiler mapusa!

Örgütlenme özgürlüğünün ve grev yapmanın önünde hiç engel yok yasalara göre. Ama bir gecede işkolunda grev yasağına karşı eyleme geçen 305 THY işçisi geçen yıl bu zamanlarda işten çıkarılmıştı. Tıkanan toplu iş görüşmelerinde işten atılan işçilerin -ki mahkeme bir kısmının işe iadesini kabul etti- işe alınması ve uçuş güvenliğinin iyileştirilmesi için yapılan greve hükümetin yaklaşımı ise, grevi yok saymak ya da yasal olarak suç olan grev kırıcılığını teşvik etmek oluyor.

Sendikal baskılardan söz etmeye gerek yok. Hepimizin malumu. Ama bir mahkeme kararından bahsedelim. "Yasal bir sendika olan Tümtis üyesi işçilerin sayısını çoğaltmak, bu şekilde aidat gelirlerini arttırmak amacını güttükleri anlaşılmıştır" kararını veren mahkeme, beş yıllık yargılamanın ardından 'üye işçilerin sayısının çoğaltmak' suçunu işledikleri gerekçesiyle sendika yöneticilerini 1 yıl 10 ay 15 gün ile 6 yıl 15 gün arasında cezalandırdı.

Bununla da yetinilmiyor sendikalar üzerinde itibarsızlaştırma operasyonu yapılıyor. Kamu çalışanı öğretmen, doktor, mühendis, memur sendikacılar dalga dalga operasyonlarla tutuklanıyor, sorgularında AKP'ye neden muhalefet ettikleri soruluyor. Haber bültenleri son dakika spotları ile 'sendikaya örgüt baskını' haberleri yapıyor. Bu baskılardan

avukatlar da nasiplerini alıyor. Tutuklu gazetecilerin konusu ayan beyan ortadayken, her defasında yargı kararlarından şikayet eden Başbakan ve Adalet Bakanı bu konuda hakimlerinin arkasında durarak gazetecilik faaliyeti değil terör faaliyetinden tutuklu olduklarını söyleyerek Avrupalı dostlarını ikna etmeye çalışıyor. KCK, Ergenekon, casusluk vb siyasi davalar ek iddianamelemlerle sürüp sürüp duruyor.

"Partiler kapatılmıyor," diye övgü sözcükleri dillendiriliyor ama siyasi partilerin eylem ve etkinlikleri yasaklanıyor; Hatay ve Kocaeli valilikleri alanları eylem ve basın açıklamalarına kapatıyor. Dernekler, odalar tehdit ediliyor, gelirlerine el koymak için yeni yönetmelikler hazırlanıyor. YÖK, MGK olduğu gibi duruyor, jandarması, MiT'i, polisi devletin bekasını korumak için 'marjinal'lerin peşinde, takip fişleme gözaltı sürüyor. Meydanlar emekçilere yasaklanıyor tonlarca boyalı su ve binlerce gaz bombası atılıyor. İstanbul'u bir günde hayalet kente çeviriyorlar. Nasıl seyahat edeceğimize, nerelere nereden ulaşacağımıza, bize sormadan kendileri karar veriyorlar. Metroları, vapurları, köprüleri, ulaşım kapatarak seyahat özgürlüğüne engel oluyorlar...

Şimdi köprü yapıyor, kanal açıyor, hiç kimseye danışmıyorlar. AVM yapıyorlar, "Mahkeme kararlarını takmam," diyorlar. Kamu yararı denen kavram tarihhe karışıyor. Yetmiyor, başlarındaki zat girdiği emperyalist ittifaklar sayesinde rüyalara dalıyor, 'eşbaşkan' olabileceği günün hayalini kurarak binlerin Irak'ta, Suriye'de, Lübnan'da ve Türkiye'de bombalarla can vermesine neden olan mezhep savaşını körükliyor. İnançlara saygı dillerinde sakız iken cemevleri çümbüş evi, Ermeniler uğursuz, Kürtler Zerdüş ilan ediliyor.

Tüm bunların yaşandığı bir ülkede televizyondaki tartışmalarda en çok lafı edilen şey 'demokratikleşme'. Ama 'ileri demokrasi' diye diye on yıldır bir türlü demokratikleşemeyen başka bir ülke var mıdır? Ya da bu kavram papağan gibi tekrarlandıkça demokrasisi bol bir memlekette yaşadığımızı mı hissedeceğimiz?

Eşitlik, adalet ve özgürlük temelinde Kürt halkıyla onurlu bir barış hedefi diğer hükümetlerin olduğu gibi AKP hükümetinin de gündeminde olmamıştı. Kürt halkının ve önderliğinin mücadelesi iktidarı sıkıştırırsa da Kürtlere verilecek en temel haklar bile hâlâ 'taviz' olarak görülüyor.

Ama şimdi 'barış süreci' içerisindeyiz ya, biraz temkinli yaklaşıyoruz. Yeni anayasa olacak ya...

Yeni Anayasa mı?

Hitler iktidar olduğu dönemde Almanya için yeni bir anayasa hazırlamadı, hatta bu konuya hiç ilgi göstermediği söylenir. Kısaca Nazi partisinin nasyonal-sosyalist rejimi idare ve polisin hukuktan üstün olduğu bir rejimdir. Yani sözlerin kanun haline geldiği, iradesinin hiçbir engel tanımadığı şefin, führerin insafına bağlı bir devlet...

Tayyip Erdoğan, Okmeydanı'nda, Okçular Tekkesi açılış töreninde "Başbakan'ın kralı Kasımpaşa!" tezahüratlarına, "Ama ben kral değilim. Sadece milletimin oylarıyla işbaşına gelmiş bir Başbakanım. Sizin hizmetkarınızım, efendiniz değilim" diye karşılık veriyor. İlkokul yıllarını hatırlıyor, demokrasiyi halkın kendi yöneticilerini seçmesi olarak biliyor. Seçilince de bir yerlere hesap verme gereği duymuyor. Mahallesi kentsel dönüşüm adı altında müteahhitlere devredilirken mahallede oturanlara, 657 sayılı yasayı değiştirmeden önce kamu çalışanlarına, parkına deresine ormanına kampüsüne sahip çıkanlara bir danışsa...

Gerek yok!.. En iyisini bilen olarak, hizmetkârımız olarak bizim adımiza her şeyi yapıyor. Ama bir türlü yarandırmıyor kendini bizlere. Kendisinin bize demokrasi ve özgürlükler getireceğini iddia ediyor. On yıldır demokrasi getiremeyen ne zaman demokrasi getirecek?

AKP'den demokrasi beklenmez. Özgürlük, demokrasi işçilerle gelecektir. O demokrasi de işçilerin demokrasisi olacaktır. Kimse bizden sermayenin temsilcisi, burjuvazinin sadık dostu iktidarının politikalarını, yasalarını ve anayasalarını kabul etmemizi beklemesin...

Bilim ve Gelecek HAZİRAN SAYISINDA

Bilim ve Gelecek 112

Haz. Muhammed Kuran ve içki

Arif Tekin'in incelemesi

✓ Kuran'a göre içki haram mı?

✓ Hz. Muhammed içki içen miydi?

✓ İslam literatürüne göre 'nebib' / Halife Ömer ve içki

Haz. Muhammed, Kuran ve içki

Arif Tekin incelemesi

Kur'an'a göre içki haram mı? / Hz. Muhammed içki içen miydi? / İslam literatürüne göre 'nebib' / Halife Ömer ve içki

KÜRT SORUNU DOSYASI

- Devrim ve karşıdevrim ikileminde
- Ulusların kendi kaderini tayin hakkı
- İnkarcılıktan maceracılığa
- Büyük sermayenin Kürt politikası
- ABD raporlarında Kürt sorunu
- 'İçine al, farklılaştır, yönet'

Bilim ve Gelecek Kitaplığı'ndan çıktı!

Marksizmin Başyapıtları

-19.YÜZYIL-

Marx ve Engels'in ölümsüz eserleri

1844 Elyazmaları / İngiltere'de Emekçi

Sınıfların Durumu / Kutsal Aile ve

Alman İdeolojisi / Felsefenin Sefaleti /

Komünist Parti Manifestosu / Fransa'da

Sınıf Mücadeleleri 1848-1850 / Louis

Bonaparte'nin 18. Brumaire'i / Fransa'da

İç Savaş / Almanya'da Devrim ve Karşı-Devrim /

Kapitalizm Öncesi

Ekonomi Şekilleri / Grundrisse / Ekonomi

Politiğin Eleştirisine Katkı

/ Kapital / Anti-Dühring / Ütopik Sosyalizm ve

Bilimsel Sosyalizm /

Ailenin, Özel Mülkiyetin, Devletin Kökeni

www.bilimvegelecek.com.tr / 0216 349 71 72

15-16 Haziran 1970: Haziran 2013

SERPİL ÇELENK GÜVENÇ

15-16 Haziran olayları, DİSK ve üyesi işçilerle onların karar ve davranışlarını destekleyen Türk İş işçilerinin Anayasa'ya sahip çıkışları ve tarihin aydınlık sayfalarına onurla kazıdıkları eylemlerdir," diyor dönemin DİSK Genel başkan yardımcısı Kemal Nebioğlu.

Gerçekten de işçiler ve tüm devrimci ve ilerici kesimler söz konusu dönemde 1961 Anayasası'na sahip çıktılar çünkü Bülent Tanör'ün ifadesiyle 27 Mayıs'ın bir askeri müdahale olmasına ve izleyen yönetimin – kısa süreli de olsa – bir askeri rejim olmasına karşın, ülkede Demokrat Parti dönemiyle kıyaslanmayacak genişlikte bir özgürlükler ortamı doğmuştu. Elbette, bu durum 27 Mayıs'a yol açan tarihsel dinamiklerle ilgiliydi. Bu dinamiklerin tümünün incelenmesi konumuzun sınırlarını aştığından işçi sınıfının durumuna kısaca göz atmakla yetineceğiz. Ardından da günümüze ışık tutan birçok ders barındırdığını düşündüğümüz 15-16 Haziran direnişinin öyküsünü anımsayacağız birlikte.

1960'lı yıllardan itibaren işçi sınıfı büyüyüp gelişmektedir. 1961'de 298 bin olan sendikali işçi sayısı 1963'de 296 bin, 1966'da 374 bine, 1969'da ise 1 milyon 194 bine ulaşmıştır. 1965'de ücretlilerin toplam sayısı 3 milyon iken bu sayı 1970'lerde 4.2 milyona, 1975'de ise 5.4 milyona çıkmıştır. 1960'lardan itibaren kentleşme hızı artmış, 1960-1970 yılları arasında, kent nüfusu beş milyonluk bir artış göstererek toplam nüfusun yüzde 39'una ulaşmıştır. Ücretli işçilerin üçte birini oluşturan sanayi proletaryasının yüzde 82'si ise İstanbul'daki büyük işyerlerinde bulunmaktadır. Büyük işyerlerinde yani fabrikalarda çalışmak, çok sayıda işçinin düşünce alışverişinde bulunmasını kolaylaştırmakta ve dolayısıyla sınıf bilinci üzerinde olumlu bir etki yaratmaktadır.

1961 Anayasası, emekçi sınıf ve tabakalar açısından önemli hak ve özgürlükler getirmişti. Bu koşullarda, yüzlerce emekçi örgütlenmesinin yanı sıra,

1961'de Türkiye'nin 1965 seçimlerinde 15 milletvekiliyle TBMM'de temsil hakkı kazanan ilk açık sosyalist partisi olan Türkiye İşçi Partisi (TİP) kuruldu. İşçi sınıfının kentlerde yaşayan kesimi özellikle 1965 seçimlerini izleyen dönemde sosyalist ideoloji ile tanıştı. Sınıf mücadelesi ve emek hareketinin yükseldiği bu dönemde, 1967'de Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) kuruldu.

Grev hakkı 1961 Anayasası ile emeğe tanınan hakların en önemlilerinden biriydi. 1961 Saraçhane Mitingi ve 1963'de Kavel direnişinin de hızlandırmasıyla 274 sayılı Sendikalar Yasası ve 275 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Yasası kabul edilmiştir. Böylelikle grev ve toplu sözleşme hakkı- grev hakkına getirilen kısıtlamalar ve Anayasada yer almayan lokavt yetkisinin işverene tanınmasıyla önemli ölçüde kısıtlanmış olsa da -işçi sınıfı tarafından kullanılmaya başlanmış, sendikacılık kitleselleşmiş ve sınıf yoğun bir mücadele içine çekilmeye başlamıştı. 1961'den itibaren köylü, memur, öğrenci eylemliliklerinin de artarak Türkiye'ye yayıldığını görüyoruz. Bu durum ve özel sektörde hızla örgütlenmeye başlayan ve Vahap Erdoğan'ın ifadesiyle, "işçi sınıfının tabandan gelen zorlaması ile 'kendisi için sınıf' olma hareketinin" somutlaştığı DİSK'in yaygınlaşması, sermaye sınıfı partilerini, sermaye sınıfını ve kamu kesimindeki işçileri egemen sınıflara yakın tutarak onların iktidarıyla iyi geçinme politikasını benimsemiş olan sarı konfederasyon Türk İş'i çok rahatsız etti.

DİSK hayaleti

Adalet Partisi hükümeti, TİP dışındaki diğer siyasal partilerle birlikte, 274-275 sayılı yasaların değiştirilmesi için harekete geçti. Değişiklik taleplerinin amacı, DİSK ve bağlı sendikaları ve bazı bağımsız sendikaları ortadan kaldırmak, Türk İş'in işçi üzerindeki mutlak egemenliğini güçlendirmekti. Bu konudaki Meclis çalışmalarına Şubat 1970'de başlandı ve siyasi partilerin değişiklik talepleri Geçici Komisyon'a gönderildi. Sermaye sınıfının

temsilcileri amaçlarını saklamıyordu. 11 Mayıs 1970'de Türk İş 8. Genel Kurulu'nda konuşan AP'li çalışma bakanı Seyfi Öztürk, tasarılarının temel amacını anlatırken "İdeolojik akımların aleti" olan sendikaların [DİSK'i kastediyor] bu kanun çıkar çıkmaz kendiliğinden temizleneceğini söylüyordu.

Değişiklik tasarılarına karşı çıkan TİP, DİSK genel başkan yardımcısı ve Lastik İş sendikası başkanı olan milletvekili Rıza Kuas aracılığıyla görüşünü belirtir. Kuas'a göre, yapılması istenen değişikliklerle ancak Türk İş federasyonuna üye olan sendikalara hayat hakkı tanınmaktadır. TİP milletvekili "hangi sendikamanın işçiyi temsil kabiliyetine haiz olduğunu tesbit etmenin tek yolu" olarak referandumu savunmaktadır. Kuas'a göre, söz konusu tasarılarla, temel bir ilke yani kanunların Anayasaya aykırı olamayacakları ilkesi açıkça çiğnenmektedir ve yasalasmaları halinde "devrimci işçiler direnme haklarını sonuna kadar etkin şekilde kullandıkları zaman, doğacak sorunluluk bu kanunu çıkaranlara ait olacaktır."

Kuas'ın bu görüşlerine karşı, Amerikan Morrison firması temsilciliğinden başbakanlığa gelen AP başkanı Demirel;

"Bu TİP milletvekili bu kürsüden zorla, kanla Parlamento'yu tehdit etmiştir!" diye haykırdı.

Patronlar ne istiyor?

İşçilerin bağlı bulundukları gerici sendikalardan ayrılıp devrimci-ilerici sendikalarda örgütlenmeleri zorlaştırılacak, DİSK'in örgütlenme şansı sıfıra indirilecek, kısacası DİSK yok edilecekti. Plan buydu.

Kabul edilen tasarıyla getirilmek istenen değişikliklerin ayrıntıları şunlardı:

Artık bir işçinin sendikaya üye olabilmesi için kişisel başvurusu yeterli olmamakta, sendika yetkili organının da başvuruyu kabul etmesi gerekmektedir. Sendika üyeliğinden ayrılabilmek için işçi noter karşısına çıkmalı, kimliği saptanmalı ve imzası onaylanmalıdır. Sendikaların ülke çapında faaliyet gösterebilmeleri için, kendi işkolunda çalışan sigortalı işçilerin en az 1/3'ünü üye yapmış olmaları gerekmektedir. Federasyon kurabilmek, aynı işkolunda kurulmuş sendikalardan en az ikisinin bir araya gelmeleri ve yine o işkolunda çalışan sigortalı işçilerin en az 1/3'ünü bir araya getirebilmeleri şartına bağlanmaktadır. Konfederasyonlar ise ancak

Basından...

İşçilerin taşıdığı pankartlarla ilgili,
Akşam gazetesinde;

"Kahrolsun Türk işi!", "27 Mayıs Anayasasının sahibi bizzat", "Zafer er geç emekçilerindir", "Haklarımız için sonuna kadar kavga edeceğiz" Milliyet gazetesinde;

"Savaş başladı", "bütün kininiz işçilere mi?", "yaşasın işçi sınıfı!", "zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yok", "AP iktidarı bizim iktidarımız değildir", "tüm gerici ve faşizm kahrolsun"

ANT dergisinde;

"işçiyiz, haklıyız, güçlüyüz", "patronsuz

Türkiye"

Eylemle ilgili,

Bugün gazetesi, Mehmet Şevket Eygi "Asıl maksatları sırtıyordu: Türkiye'de bir Bolşevik ihtilali yapmak. Demirel, dr. Faruk Sükan gibi uyanık ve dirayetli bir Dahiliye vekilini harcamamış olsaydı, belki de işler bu dereceye çığırdan çıkmazdı..."

Sarı Havadis gazetesi, Orhan Seyfi Orhon "... Allah yardımcınız olsun paşam!

[Sıkıyönetim Komutanı olan 1. Ordu Kom. Kemal Atalay'ı kastetmekte]

...Sıkıyönetimin ilanını duyunca bayram olmuş gibi sevindim... Solcu DİSK'in tahrik ettiği işçiler ayaklanmış, kendilerinden

olmayanları da sürükleyerek bir ihtilal denemesi yapmışlardır... Yıllardan beri böyle bir günü bekleyenlerin bu rejimi yıkmak için bir "muvakkat [geçici] hükümet kurmak" istemediklerini iddia edebilir misiniz?... hoşgeldiniz, başımızın üstünde yeriniz var..." Cumhuriyet gazetesi, İlhan Selçuk "... İstanbul bir süreden beri Sıkıyönetim altındadır...Hakkını istemek için eyleme geçen işçiyi karşı askerin kullanılması Batı kapitalizminin tarihinde sık görülen olaylardır...Türk ordusu sermayeci iktidarın değil, milletin ordusudur. İşçi ile sermayeci arasındaki çatışmalarda sermayecinin tarafını tutmakla yükümlü olmadığı gibi, sermaye

iktidarının değil, Anayasanın Sıkıyönetimi olarak idareyi ele almıştır"

EMEKE dergisi,

"... Ne tedbir alınırsa alınsın, ne baskı yapılsa yapılsın, Türkiye İşçi Sınıfı "kendisi için sınıf" olma yolunda dev bir adım atmıştır... Türkiye İşçi sınıfı, 16 Haziran 1970 günü bir "kanlı Salı" yaşamıştır. Tarih sayısız "kanlı Salı"lar, "kanlı Cuma"lar, "kanlı Pazar"larla doludur. Dünyanın hiç bir yerinde kan, zulüm ve baskı işçi sınıfını yenememiştir. Emperyalizm ve yerli işbirlikçileri, patronlar, Amerikan uşağı sarı sendikacılar, satılmış burjuva politikacıları, Türkiye'de de işçi sınıfımızı yenemeyeceklerdir"

ayaklanmasının 'proleter dede'si!

yukarda belirtilen koşullara uygun sendika veya federasyonlardan en az 1/3'ünün kararı ve ülkedeki sendikali işçilerin yine en az 1/3'ünün bir araya getirilmesi ile kurulabilecektir. İşçilerin sendika kurabilmeleri için bulundukları işyerinde en az 3 yıl çalışmış olmaları koşulu aranmaktadır. Sendika genel kurullarının toplanma süresi ise iki yıldan üç yıla uzatılmaktadır. Uluslararası işçi kuruluşlarına ancak en fazla işçiyi barındıran konfederasyon üye olabilecektir.

Ankara Hukuk Fakültesi ve Siyasal Bilgiler Fakültesinde görevli 62 öğretim üyesi, Türk Hukuk Kurumu, Uluslararası Maden İşçileri Federasyonu, Uluslararası Kimya İşçileri Federasyonu, Federal Almanya Metal İşçileri Sendikası ve birçok kurum ve kişi değişiklik tasarısına karşı çıktılar.

Prof. Cahit Talas, "274 sayılı Sendikalar Kanununu değiştirmek amacıyla getirilen tasarı tümü ile demokratik ülkelerde şimdiye kadar görülmemiş ölçüde sendika hakkını kısıtlayan bir tasarıdır.. Üniter sendikacılığı teşvik eder niteliktedir. Bu yüzden Anayasaya aykırı bir kanundur... Asıl üzücü olan durumlardan birisi de bu tasarının bazı sendikalar ve sendikacılar tarafından tasvip görmüş olmasıdır" demektedir. Yabancı sendikacıların ise bu tasarıların kabul edilmesi halinde Anayasa ve ILO anlaşmasıyla güvenceye alınmış olan örgütlenme özgürlüğünün kısıtlanacağını, toplu sözleşme, grev haklarının tehlikeye sokulacağını, yine Türk sendikalarının uluslararası sendikalara üye olma haklarının yokedileceğini belirttiklerini görmektedir.

Ne var ki, sermayenin kararlılığı karşısında tüm çabalar boşa gitti. Ve tasarı, 11 Haziran 1970'de, Millet Meclisi'nde 3.5 saatlik bir görüşme sonunda TİP dışında tüm siyasal partilerin desteğiyle 230 kabule karşı 4 red oyuyla kabul edildi.

Ve Haziran'ın 15'i ve 16'sı

İşçi sınıfı için tek yol kalmıştı. Direnmek. 14 Haziran günü Lastik İş'in Merter'deki toplantı salonunda DİSK'in tüm kurulları

ve işyeri temsilcileri toplandılar. Nebioğlu ve DİSK Genel başkanı Kemal Türkler getirilen değişiklikleri ve DİSK'in yasanın çıkmasını engellemek için yaptıkları girişimleri anlattılar. Daha sonra söz alan çok sayıda işçi direniş kararı alınmasını ve Anayasanın savunulmasını istedi. Konuşmaların ardından 15 Haziran günü işyerlerinde toplantılar yapılarak sorunun tartışılması ve yürüyüşlerle değişikliğin protesto edilmesi kararı alındı.

15 Haziran sabahı İstanbul ve İzmit'te 113 işyerinden 100 bine yakın işçi büyük bir yürüyüş düzenledi. Yürüyüşe karşı çıkan Türk İş'e bağlı bazı sendikalardaki işçilerin de katılımıyla sayısı gittikçe kabaran işçi sınıfı halaylar ve türkülerle, seller halinde akıyordu yollara ve meydanlara. Bu görkemli eylem karşısında heyecanını dizginleyemeyen bir yazar İstanbul'un işçiler tarafından yeniden fethedildiğini yazıyordu köşesinde.

15 Haziran gece saat 22.00'da DİSK genel merkezi ve bağlı sendikaların binalarında polis ekipleri ateşli silah, patlayıcı, kesici ve vurucu alet aradı. Arama sonunda tutulan tutanakta suç unsuru hiç bir alete rastlanmadığı belirtilmekteydi.

16 Haziran günü sınıf protestosunu sürdürerek yürümeye devam etti. Ne var ki, birçok yerde polis barikatlarıyla karşılaşan yürüyüşçülere iktidar çok sert davrandı. Tekfen'de kadın işçileri coplayan polis Otosan'da toplanıp Üsküdar'a doğru yürümek isteyen işçilere ateş açtı. Buna karşın barikatı yaran işçilere İzmit ve İstanbul'un birçok yerinde, polis ile MHP'nin komandoları birlikte saldırdılar. Aynı gün 1. Ordu Komutanı Org. Kemalettin Atalay DİSK yöneticilerini makamına çağırarak azarladı ve olaylara DİSK'in yol açtığını söyledi. DİSK yöneticilerinin anlattıklarını dinlemek yerine "Sıkıyönetim ilan edilmiş olsa sizi konuşturmadım ve olayları bastırırdım" diyerek bitirdi sözlerini. Bu da yetmedi. İşçileri bakanlığına çağırılan yöneticiler bakan, jandarma genel komutanı, emniyet genel müdürü, İstanbul valisi, emniyet müdürü, bir MİT mensubu ve bölge

çalışma müdürü tarafından da suçlandılar. Bu suçlamalardan rahatsız olduğu anlaşılan Kemal Türkler 1. Ordu komutanlığındaki toplantıdan çıkarken basına bir açıklama yapıyor ve "İşçi kardeşlerim!... Beni iyi dinleyiniz. Anayasal haklarınız için direndiniz. Direniyorsunuz... Bizler Anayasaya bağlı işçiler olduğumuzdan hiç bir hareketimiz Anayasaya aykırı olamaz... Bizim aramıza çeşitli maksatlar güden kişiler... girebilirler. Hatta... göz bebeğimiz şerefli Türk ordusunun bir mensubuna kötü maksatla taş atabilir, tahrikler yapabilirler. DİSK Genel başkanı olarak sizleri uyarıyorum" diyor.

Eylem TBMM'de

Bakanlar Kurulu 16 Haziran günü İstanbul, Kocaeli ve Gebze'de bir ay süreyle sıkıyönetim ilan etti. Alınan sıkıyönetim kararının TBMM'deki tartışmaları sırasında, AP'li İçişleri bakanı Haldun Menteşeoğlu DİSK'i suçlayarak olayın gerçek nedeninin 274-275 sayılı yasalarda yapılmak istenen değişiklik olmadığını, bu isyan ile "olayların tertipçisi ve tahrikçisi DİSK'in rejimi yıkmayı hedeflediğini iddia ediyor, AP başkanı ve başbakan Demirel de TİP ve DİSK'i suçladığı konuşmasında meselelerin kanla halledilmesinin düşünüldüğünü söylüyordu. CHP'den ayrılan sağ kanadın kurduğu Güven Partisi başkanı Turhan Feyzioğlu da işçileri "...milletlerarası bir proletarya ihtilalinin provasını yapmaya kalkışan bir avuç maceracı" olarak suçlamakta ve DİSK'in "Marksçı, Leninci ve komünist bir örgüt" olduğunu söylemekteydi. Sıkıyönetim ilanına karşı çıkan Milli Birlik Grubu üyesi Ahmet Yıldız AP'lilerce konuşturulmadı.

17 Haziran'da TBMM'de orta yolcu bir konuşma yapan İnönü'nün partisi CHP yalpalamakta ve yavaş yavaş iktidara yaklaşmaktaydı. 12 Mart cuntasının "balyozcu" başbakan yardımcısı olacak Sadi Koçuş'un, 22 Haziran 1970 günü CHP Meclis gurubu adına yaptığı konuşmada, 'Evet, İstanbul olayları bir ayaklanmadır. (Devamı arka sayfada...)

16 Haziran akşamının şiiri

Hâlâ durur o akşam belleklerinde,
Mayaların durur, birlikte bakmanın derinliğiyle,
Önüme geçilmez coşkusuyla, birlikte yürümenin,
Bir ağızdan söylemenin güzelliğiyle bir şarkıyı,
Birlikte sahip çıkmanın bir öfkeye
Bir hesabı birlikte ödetmenin
"düşen kalır, bırakın ağlamayı"
Demenin kutsal ve hüzünlü aleviyle
Yaşayıp durur o Haziran akşamı

Birlikte baktılar her şeye,
Tek tek bakınca göremedikleri,
İçine giremedikleri evlere baktılar,
Bir yabancı gibi sığındıkları parklara,
Bir ucundan geçip de yalnızlık çektikleri
Koca koca alanlara,
Tutamadıkları inceliklere baktılar
Ellerinin nasırıyla,
Kaçırılan değerlere baktılar, korunan bankalara.

Önlerine çıkarılan parmaklıklar
Demirden değildi artık,
Kendi sesleriyle konuşuyorlardı
Ağızlar karşılarında, ve yerlerinde başka bir şey
Dikilip duruyordu engellerin.
Yani korunan ve kaçırılan neyse
Oydu yollarını tıkayan da,
Üslerine çevrilen de oydu namluları.

Apaçık gördüler kim neyin hizmetinde,
Gördüler kendi eğittikleri demir
Düşman edilmiş ellerinin emeğine,
Suyuna ter kattıkları çeliğin
Gördüler çevrildiğini göğüslerine.
Ürettiği ne varsa, daha özgür,
Daha yoğun, daha anlamlı yaşamak için,
Esirgendiğini gördüler insandan
Ve kavgasız elde edilemeyeceğini hiç bir şeyin.

Birlikte üretileni birlikte devşirip
Evlerine dönenlerin o Haziran akşamı
Her sokağa çıkışları bir gerçeği belirtir:
Yaşamın güç ve onurlu kavgasında
Omuz omuza olmak verimli bir ırmak gibidir,
Yeni tohumlar saçarak geçtiği tarlalara,
Yüreklere yeni zaferlerle doldurur.
Ve birlikte duyulacak yeni sevinçlere kadar
O Haziran akşamı mayaların durur.

Kemal Özer, Yaralı Karanfil

"...Son olayların baş tahrikçisi, Türk İş ile Türk İş dalkavukluğunda yarış eden iktidar ve ana muhalefet partileridir...Tasarı, DİSK'i ortadan kaldırdığı gibi, Türk İş etrafında kümelenmiş az sayıdaki sendikaya toplu sözleşme yapma tekelini tanırlı niteliktedir... Demirel ve temsil ettiği sınıflar, kendilerinin yarattığı çıkmazdan, ordu ile gençliği, ordu ile işçiyi, ordu ile topraksız köylüyü karşı karşıya getirerek kurtulmaya çalışmaktadır... Türkiye'nin zinde güçleri, ülkenin sosyal adalet içinde hızla kalkınmasını engelleyen bozuk düzenin ve düzenin çürümüş egemen sınıflarının bekçiliğini yapmaya hiç bir zaman rıza göstermeyeceklerdir...."

Aydınlık Sosyalist Dergi,
"...Büyük işçi direnişi, özünde, yılların sömürü ve baskısına karşı işçi sınıfında biriken öfkenin dışa vurmasıydı. Toplu sözleşme yapma tekelini sarı sendikacılığın baş temsilcisi Türk İş'e veren son Sendikalar Kanunu, bu birikimin dışa vurması için vesile oldu... Türkiye'nin öteki bölgelerindeki işçiler, bütün Türkiye'nin köylüleri, aydınları, küçük esnafı, sıkıyönetim altındaki işçilerle dayanışma durumunda olmalıydılar...Büyük işçi direnişi, Türkiye'nin ulusal davası, Tam Bağımsız ve Gerçekten Demokratik Türkiye'yi yaratma davası yolunda büyük bir adımdır..."
Devrim gazetesi, Doğan Avcıoğlu

Ayaklanma daha başka nasıl olur? ... Biz İstanbul olaylarına ayaklanma denmesini ve sıkıyönetim ilanını kınamıyoruz. Bu olaya zemin hazırlayan diğer olaylardaki vurdumduymazlıklarını kınıyoruz sayın başbakanın” dediğini görmekteyiz.

TİP eski başkanı Mehmet Ali Aybar ise iktidar partisi milletvekillerinin TBMM’de yaptıkları bu konuşmalarla halkı yanılttıklarını iddia ederek Demirel ve Menteşeoğlu hakkında bir gensoru verdi. Aybar, sıkıyönetim ilan eden hükümetin acz içinde olduğunu, Anayasayı şeklen muhafaza eder gibi görünüp yönetimi askere devrettiğini yani bir “Yahya Han Rejimi” uygulamaya çalıştığını iddia etti. Gensoru bir başka açıdan da önemliydi çünkü Aybar 22 Haziran günü gensoru üzerinde yaptığı konuşmada, 15-16 Haziran olaylarının bir ayaklanma olmadığını, ayaklanmanın “yürüyüş kolu nizamında” yapılamayacağını, amacın yapılan yasa değişikliklerine karşı bir direniş olduğunu belirtmekteydi. Aybar, ayrıca, İçişleri bakanı Menteşeoğlu ve Başbakan Demirel’in yaptıkları açıklamalarda işçilerin 15- 16 Haziran günlerinde pankartlarla, dövizlerle, sopalarla ve ayrıca bellerinde tabancalarla yürüyüşe geçtiklerini söyleyerek halkı yanılttıklarını vurgulamakta ve olaylar sırasında askerin süngü taktığını tüfekte işçileri kovaladığını, polisin de hedef gözeterek ateş ettiğini, ölen işçilerin kurşunlanarak öldürüldüklerini, işçilerin ise silahsız olduklarını söylemekteydi.

16 Haziran gecesi DİSK genel merkezi ve Maden İş genel merkezi güvenlik güçlerince yeniden arandı ve bir “suç” unsuruna rastlanamadı.

İki günlük eylem sonunda Yaşar Yıldırım, Mustafa Bayram, Mehmet Gıdık adında üç işçi hayatını kaybetmiş, bir toplum polisi ve bir dükkân sahibi ölmüş, 200 kişi yaralanmış ve birçok işçi gözaltına alınmıştı. 17 Haziran gününden başlamak üzere yayınlanan Sıkıyönetim bildirileriyle gece sokağa çıkma yasağının yanısıra açık ve kapalı her türlü toplantı yapmak yasaklandı ve grev hakkı askıya alındı. Aynı gün DİSK yöneticileri ve bazı işçiler tutuklandı.

Sıkıyönetim üç ay sürdü. Yaklaşık olarak 5000 işçi işten atıldı. Bunların 4000’den fazlası yılların sendikal mücadelesinde eğitilmiş ve önderlik nitelikleri gelişmiş işçilerdi. Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK)’in İşveren Dergisi’nde bu işçilerin künyelerini kara liste halinde yayımlandı ve uzun bir süre iş bulamadılar. Onların tasfiyesi 1968-70 birikimine vurulan önemli bir darbeydi. Gözaltına alınan işçilere polis tarafından işkence yapıldı. Kuas ve Nebioğlu yaptıkları açıklamalarla bu insanlık dışı uygulamaları protesto ettiler. Açıklamada, DİSK’li işçilerin “Hitler ruhuna rahmet okutacak derecede” dövüldükleri, üzerlerinde “Gestaponun bile kullanılmaya utandığı” işkencelere başvurulduğu, ayrıca işçilerin polis tarafından DİSK’ten istifa ettirilerek Türk İş’e üye yapılmaya çalışıldığı belirtilmekteydi.

Sıkıyönetim Mahkemesi tutanakları tarihe tanıklık ediyor

DİSK Davası sırasında Sıkıyönetim mahkemesi yargıçlarıyla savunmanlar arasında oldukça gerilimli anlar yaşandı. Bu olaylı duruşmalardan birisinde savunmanların tuttukları tutanak 1 Eylül 1970 günlü Tutanak Bugün 1 Eylül 1970 tarihli duruşmada Sıkıyönetim Komutanlığı’nın 1 Nolu mahkemesinde 970/16 esas sayılı davanın görülmesi sırasında aşağıdaki olay cereyan etmiştir.

Müdafilardan avukat Halit Çelenk’in 31.8.1970 gününde sanıkların tahliyeleri hakkındaki isteğinin tutanağa yanlış, eksik ve hatta görüşleri tam tersine çevrilerek geçirilmiş olduğunu belirten ve öteki müdafilerce de

imzalanmış bir dilekçe vermesi üzerine, Duruşma hâkimi Albay Muzaffer Başkaynak dört sayfalık dilekçenin son paragrafında Anayasayı savunan kuvvetlerle Anayasaya karşı bulunanlar arasında bir mücadele verildiği ve sanıkların aslında Anayasayı savundukları için suçlandıkları şeklinde bir ifadenin yer almış olmasına takılarak avukat Halit Çelenk’e;

Davanın rayı

“Davayı rayından çıkartmak istiyorsunuz. Müdafaa hakkını suistimal [kötüye kullanma] ediyorsunuz” demiş ; ilave ederek, “Ben bu kanaattemim. Herhalde Kuruldaki arkadaşlarım da aynı

kanaattedirler” diye Usulün 171. Maddesine göre kendisi, reyini en son beyan etme durumunda iken bu hükme aykırı olarak önceden görüşünü belirtmiş ve bu görüşü kurula empoze etmiştir.

Duruşmanın sonlarına doğru, aynı hâkim müdafilere dönerek: “Özel bir istihramım [ricam]var. Hepinizin elinden düşürmediği bir anayasa var. Bu anayasayı silahlı kuvvetlerin getirdiğini ifade ediyorsunuz. Şu halde Silahlı Kuvvetlerin mahkemesi karşısında olduğunuzu göz önünde tutarak en az sivil mahkemelerdeki gibi sözlerinizi seçerek kullanmanız gerekmektedir” dedi.

Duruşma hâkiminin bu sözleri üzerine müdafilardan avukat

Mehmet Ali Aybar söz istedi. Duruşma hâkimi: “Bu konunun dışında konuşunuz” dedi. M. Ali Aybar, bu konuda konuşacağını söyleyince, hâkim: “Sözlerim sizinle ilgili değildir” dedi.

M. Ali Aybar’ın: “Söz müdafilere sarfedilmiştir. Müdafî olarak konuşmak istiyorum” demesi üzerine, hâkim: “Dinlemiyorum. Otur” dedi.

M. Ali Aybar’ın hâkimin sözlerinin zapta geçirilmesini istemesi üzerine hâkim: “Geçirmiyorum” cevabını verdi.

M. Ali Aybar: “Öyleyse bunlar haşivdir [gereksizdir] . Biz duymamış olalım” dedi.

Hâkim: “Duydunuz. İster duyun ister duymayın” cevabını verdi.

tahriklerde bulundukları ileri sürülüyordu iddianamede. Sanıkları Halit Çelenk, Nermin Aksın, M. Ali Aybar, Faik Muzaffer Amaç, Turgan Arınır, Necati Ertürk, Raif Ertem, Alp Selek, Oktay Türe, Ali Tuysan, Remzi Kardeş temsil ettiler. 14 yıl süren dava 1984’de tüm sanıkların aklanmalarıyla sonuçlandı.

Zafer direnen işçinin!

Yıldırım Koç, 15-16 Haziran olaylarının, işçi sınıfının bir kesiminin, kendi örgütlülüğüne yönelik saldırı karşısında doğal ve haklı sınıf tepkisini ortaya koyduğu büyük ilk kitlesel eylem olduğunu ve işçilerin, ilk kez, oy verdikleri ve destekledikleri partilerin siyasal çizgisini izlemeyi reddederek sınıf tavırında birleştiklerini vurguluyor.

15-16 Haziran’da bir kaç ilk yaşandı. Bu direnişle, işçiler, DİSK’e ve sınıfın örgütlü mücadelesiyle hak alınabileceği umuduna sahip çıktılar. İlk kez, polis ve asker engelini aşmayı göze alarak sermayenin temsilcisi olan siyasal partileri protesto ettiler ve kendi sınıf örgütlerini kitlesel olarak kucakladılar. İlk kez, farklı işyerleri ve işkollarından, daha da önemlisi farklı konfederasyonlara üye olan ve yine sendikası olmayan onbinlerce işçi, Toplu İş Sözleşmelerini de aşan taleplerle ortak

mücadeleye girdiler. Ve yine ilk kez, büyük bir kitle eylemi, 1-2 kamu işletmesi dışında tümüyle özel sektör işçilerinin katılımıyla gerçekleşti. İşyerlerinde daha önce kurulmuş olan direniş komiteleri ve eyleme katılan Devrimci Gençlik (Dev Genç) örgüt üyesi gençlerin varlığı eylemin etkisini arttırdı. Direniş sonrası DİSK’e üye olmak isteyen işçi sayısı arttı. DİSK üyesi sendikalar daha da güçlendi. DİSK Genel sekreteri Kemal Sülker, işçilerin, yavaş da olsa, “sarı sendikaların hangileri olduğunu” iyice öğrendiğini ve basının bir bölümünün de bu konuda DİSK’e destek olduğunu belirtiyor.

Türkiye işçi sınıfının program itibarıyla ilk siyasal amaçlı kitlesel eylemi olan 15-16 Haziran direnişi sayesinde sermayenin Sendikalar yasası’nda yapılmasını istediği değişiklikler yapılamadı. Sermaye sınıfları heveslerini 1980’li yıllarda gerçekleştirecekleri 12 Eylül askeri cuntası dönemine dek ertelemek zorunda kaldılar.

15-16 Haziran olayları Türkiye işçi sınıfının tarihinde şanlı bir sayfa olmasının ötesinde günümüzde sendikal alanda yaşananlar açısından önemli dersler içermektedir. Elbette, onlardan yararlanarak sınıf hareketini yükseltmeyi ve düzene karşı ciddi bir mücadele vermeyi hedefleyenler için.

27 MAYIS MİLLETİN SESİ (Mİ?)

YAVUZ ALOĞAN

Oyle olduğu pek söylenemez... Millet'in büyük çoğunluğu memlekette olup bitenleri tıpkı bugünkü gibi kendi varoluşu ve geleceğiyle ilişkilendirmeden yaşayıp gidiyordu. Çok partili hayatın ve iktidarın acemisi DP hükümeti, yaklaşan seçimlerde oylarının azalacağını gördüğü için paniğe kapılmış, her türlü muhalefeti ezmeye çalışıyordu. Yasama organını olağanüstü yargı yetkileriyle donatan Tahkikat Komisyonu, halkı ikiye bölen Vatan Cephesi, baskı yasaları, tutuklamalar, cop, dayak gırla gidiyor; her zaman olduğu gibi, sokaklarda yine öğrenciler dövüşüyor, ölüyor, halk da onları balkonlardan seyrediyordu.

Demokrat Parti elbette masum değildi; fakat sonraki iktidarlara, hele bugünkü AKP rejimiyle kıyaslandığında lekesiz bir yaprak kadar temiz olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Yolsuzluklar makul ölçüdeydi; zaten o dönemde bütçe kısıtlı, para kullanma imkânı bugünküne kıyasla devede kulaktı. Baskılar ve hapis cezaları da sonraki dönemlerle kıyaslanamayacak kadar önemsizdi.

İhtilallerin kendi hukuku vardır. Darbeciler bu hukuku uygulayacak yerde, mevcut hukuk kurallarıyla bir Yüksek Adalet Divanı toplayıp dünyanın en tuhaf yargılamasını yaptılar. Genç ve muhteris subayların kudretlerini kanıtlama çabası, haksız idamlara yol açtı.

Darbeyi yapan askerler belki de biraz Mısır, Irak ve Suriye'deki askeri darbelere özenmişlerdi. Heyecanlı, dar kafalı, uzun vadeli plan ve programları olmayan alt rütbeli subaylardı. Türkiye o sırada NATO üyesi olmasaydı her şey çok farklı olabilirdi. Fakat İkinci Dünya Savaşı sonrasında ABD, şimdiki gibi ya da 1960'ların sonundaki gibi görünmüyordu. 27 Mayıs darbesine kadar pek çok subay ABD'de eğitim görmüştü; İngilizce bilmek bir marifet ve terfi sebebi sayılıyordu. Prusya tipi üniformalarını çoktan çıkarıp atmışlar, conilerinkine benzeyen kravatlı üniformalarına bürünmüşlerdi. Dönemin alaycı deyimile 'Bobstil' idiler. Ortadoğu'da Kemalizmden esinlenen sert bir Baasçı modernist/ ilerlemeci/laisist model oluşurken, o genç subaylar tarihlerinden kopmuş ve sanki biraz da Amerikan özentisi gibiydiler.

Siyasi bir ders

Türkiye'nin bu ilk askeri darbesi benim kişisel tarihimde de derin bir iz bıraktı. 26 Mayıs 1960 gecesi Adapazarı'nda ananemin akrabalarla dolu, kalabalık evindeydim. Gecenin bir vakti gürültülerle uyandım. Elektrikler kesikti. Herkes ayakta, gaz lambaları ve mumlar yakılmıştı. Askerler bahçenin 'tahta perde'sini (çitlerini)

parçalıyor, mürdüm eriği ağaçlarının arkasında mevzileniyorlardı. Evin taşığa açılan ön kapısı araba farlarıyla aydınlatılmıştı. Dayılar, çocukların ve kadınların üst kata çıkmasını istediler. 1910'larda Mitroviça'dan göçmüş yeşil gözlü bir Çerkes kızı olan ananem Rumeli şivesiyle "Allahım yarebiil!" diyerek, gelinleri ve çocukları toplayıp üst kata çıktı. Cumbalı, döner merdivenli, üç katlı çok güzel bir ahşap evdi. Son depreme kadar yüz yıldan fazla bir süre ayakta kaldı.

Kadınlar ve çocuklarla yukarı çıkmayı reddettim. O sırada kulağım ağrıyordu. Ananem ısıtılmış bir sarımsağı tülbente sararak kulağımın içine sokmuştu. Kulağımdan sarkan tülbent ve pijamalarla taşığa açılan geniş pencerenin pervazına çıkıp etrafı kolaçan etmeye başladım. Dokuz yaşındaydım. İki subay merdivenleri çıkarak kapıya yaklaştı. Ellerinde sanırım sten tabancalar, başlarında miğferler ve her nedense gözlerinde de arazi gözlükleri vardı. Taşığa çıktıklarında evin kapısı açıldı, araba farlarının ışığında üzerinde beyaz bir gömlekle büyük dayım göründü ve kollarını iki yana açarak şöyle seslendi: "Ben Demokrat Parti Ocak Başkanı Şeref Merç!"

Belleğime kazılan o görüntü uzun yıllar sonra Francisco Goya'nın 3 Mayıs 1808 İdamları tablosuyla birleşti. Tablo, Napoleon ordularının İspanya'yı işgali sırasında direnen halkı anlatır. Kurşuna dizilmek üzere olan, kollarını iki yana açmış, beyaz gömlekleli bir direnişçi bu tablonun ana figürünü oluşturur.

Tabii o sırada bu tablodan haberim yoktu. Üstelik askerler dayım için değil, DP Adapazarı milletvekili Nusret Kirişçioglu için gelmişlerdi. Önce onun evini aramışlar, bulamayınca Ocak Başkanı'nın evini

kuşatmışlardı. Ertesi gün Kirişçioglu'nun, evinin bahçesindeki kümeste yakalandığı söylendi. Ocak Başkanı'nın kahramanca çıkışı ile milletvekilinin kümeste yakalanması, dokuz yaşındaki çocuk için önemli bir siyasi ders oldu.

'Darbe Anayasası'

Darbeyi yapan askerler, daha sonra kendi aralarında bölündüler. Milli Birlik Komitesi ile Silahlı Kuvvetler Birliği cephe cepheye geldi. Bu arada 1961 seçimlerinde Demokrat Parti'nin devamı olan partiler toplam oyların yüzde 62'sini almış, böylece halkın bu 'devrim'den pek bir şey anlamadığı da ortaya çıkmıştı. 27 Mayıs hareketini ideolojik ve siyasi bir içeriğe kavuşturmak isteyen subaylar iki başarısız darbe girişimiyle tasfiye olurken, askeriye'nin merkezi hızla NATO'nun ve ABD'nin sıkı denetimine girdi. Çizgi dışı ve sistem karşıtı darbeler dönemi kapanmıştı. Soğuk Savaş'ın antikomünizmi, artık toplumun elit ve iktidara ortak kastını oluşturan TSK'nın ideolojisi olmuştu. ABD onlara iki kez darbe yaptırdı (1971 ve 1980). Bu darbelerde, memleketin bütün aydın potansiyeli, sosyalistler ve devrimciler ezildiler; hareketlerin lider kadroları öldürüldü ve silahlı kuvvetlerin içinde geniş kapsamlı tasfiyeler yapıldı.

Bugünkü AKP gericiliğinin sorumlusu NATO'ya bağlı Soğuk Savaş dönemi generalleridir. Laikliğin ortadan kaldırılması, Türkiye'nin bilim ve teknolojiye geri kalması, Ortadoğu'daki mezhep savaşlarının içine sürüklenmesi ve belki de yeni bir dünya savaşının ilk hedefi haline gelmesi; bütün bunların sorumluluğu, onların apoletli ve apoletsiz omuzlarının üzerindedir. Amerikancı darbeleriyle sadece sosyalistleri değil; eğitimli, entelektüel, kendi dalında

uzman bütün değerleri yıldırıldılar, bir kısmını yok ettiler, bir kısmının da ülkeyi terk etmesine neden oldular.

Günümüzde 27 Mayıs'tan geriye hiçbir şey kalmadı. Bununla birlikte, 1961 Anayasası'nın on yıllık bir süre için Türkiye'yi önemli ölçüde değiştirdiğini kabul etmek gerekir. Gerçekten ileri bir anayasaydı bu. 12 Mart döneminin Genel Kurmay Başkanı Memduh Tağmaç'ın sözleriyle, sosyal uyanışın ekonomik gelişmenin önüne geçmesine neden oldu ve dönemin 'Beyin Kabinesi'nin başındaki Nihat Erim'e göre de, üzerine şal örtülmesi gereken bir anayasaydı.

Anayasa'nın üzerine 1972'de şalı örttüler ve kimseler görmesin diye şala sarılmış olarak götürüp 1980'de infaz ettiler. Halk anayasasına sahip çıkmadı. Bunun sebebi de muhtemelen o anayasayı kendi mücadelesinin eseri olarak görmemiş olmasıydı. Ancak 1961 Anayasası'nın yürürlükte olduğu on yıllık sürenin getirdiği özgürlüklere dair farkındalığın tamamen ortadan kalktığını söylemek zor.

Özgürlüğün tadı, tıpkı baskı ve zulmün acısı gibi insanın bilincine işler ve belleğine yerleşir. Sendikal haklar, polisin giremediği özgür üniversite, örgütlenme ve ifade özgürlüğü hep o 'darbe anayasası'nın ürünüdür. Bütün bu anayasal hakları 1971'den başlayarak azar azar daralttılar, pek çok özgürlüğü kullanılamaz hale getirdiler. Şimdi de özünde şeriat kurallarına kapı açmayı amaçlayan bir anayasa yapmaya çalışıyorlar. Unutmayalım ki AKP'nin yapacağı anayasa da 'darbe anayasası' olacaktır.

Darbenin iyisi kötüsü

Farklı bir anlatımla, 27 Mayıs darbesini gerçekleştiren subayların dar görüşlü ve ne yapacağını bilmez halleri, 61 Anayasası'nın açtığı yoldan bütün bir entelektüel ve devrimci kuşağın geçmesine, yeni bir devrimci kültür geleneğinin doğmasına engel olmadı. O dönem Türkiye için gecikmiş bir Rönesans dönemi idi. Türkiye'nin zihni, tarihinde belki de ilk kez yeni fikirlere açıldı: kitaplar, örgütlenmeler, TİP ve Dev-Genç, tiyatro, opera, müzik, grevler, mitingler, yürüyüşler ve her şey o dönemde coşkuyla ve her türlü engelleme çabasına rağmen yaşandı.

Darbelerin ve ihtilallerin yöntemlerinden çok, uzun vadede yarattığı sonuçlar önemlidir. Bu açıdan bakıldığında, "Darbenin iyisi kötüsü olmaz," sözünü liberalere ve şeriatçılara bırakmak gerekir.

İlerde halkın kendi iradesini ortaya koyarak kendi kurucu meclisiyle kendi anayasasını yapabileceği bir gün gelirse, 1961 Anayasası'nı biraz güncelleyerek önermek gerekir. İşte o zaman 27 Mayıs, yarım asır öncesinden sadece anayasasıyla 'milletin sesi' gibi yankılanabilir.

TİPOLOJİ SERİSİ -1-

REDHACK

A rtık osurarak, geçirerek para kazanılabilen bir memleket burası. İspatı karşımızda. Mal pazarına getirilmiş toşundan hallice bir Recep, İvedik olanı yani, osurmuş, geçirmiş, böğürmüş ve çuvalla para kazanmıştır.

Tipoloji daha çok, sanat dallarında benzer olanlar için kullanılan bir tabir... Bu anlatacağımız tiplerin benzer yanları çokça evet, ama maalesef bunların sanatsal bir yanları yok ve bizim de 'bir gün elbet olacaktır' a inancımız yok...

Çoklukları sizleri şaşırtmasın... Deveye sormuşlar "Boynun neden eğri?" diye, deve yanıt vermiş, "Benimle konuşabildiğine değil de boynumun eğrilğine mi şaşırdın?"

Onların çokluğuna bizlerin de REDHACK olarak diyeceği çok. Bu yüzden tek bir yazıya sığdırmak istemedik. Tipoloji Serisi yazılarımız asla ve asla bir inancı ve devrimci ideolojiyi hedef almaya yönelik değildir.

TİPOLOJİ SERİSİ bugün gündelik yaşamımızın parçası olmaya devam eden ideolojilerin nasıl ekseninden çıkarılabileceğini ve gerçeğin nasıl eğilip bükülerek yaşanılan karmaşa ve zulüm ortamına hizmet edebileceğini göstermek. Solcusu, sağcısı, liberali, dincisi... Bu yazı serisinde hepsine değineceğiz.

Bunun altını çizmek istememizin sebebi de; bu tipolojiler üzerinden mücadeleyle gündelik argümanlar sunmak, köşe yazarları diliyle siyaset yaptığını zanneden ve sayıları hiç de azımsanmayacak oranda olan aklevveleri bir nebze de olsa uyandırabilmek için yazdığımız yazıları yeterince teorik bulmayacak olanlara merakımızı doğru anlatma gayretidir.

Bunların ciddi bir kısmı 12 Eylül artığıdır. Askeri darbenin kimliksizleştirip, apolitik dünya düzeni içerisine saldırdığı tiplerdir burada anlatacağlarımız.

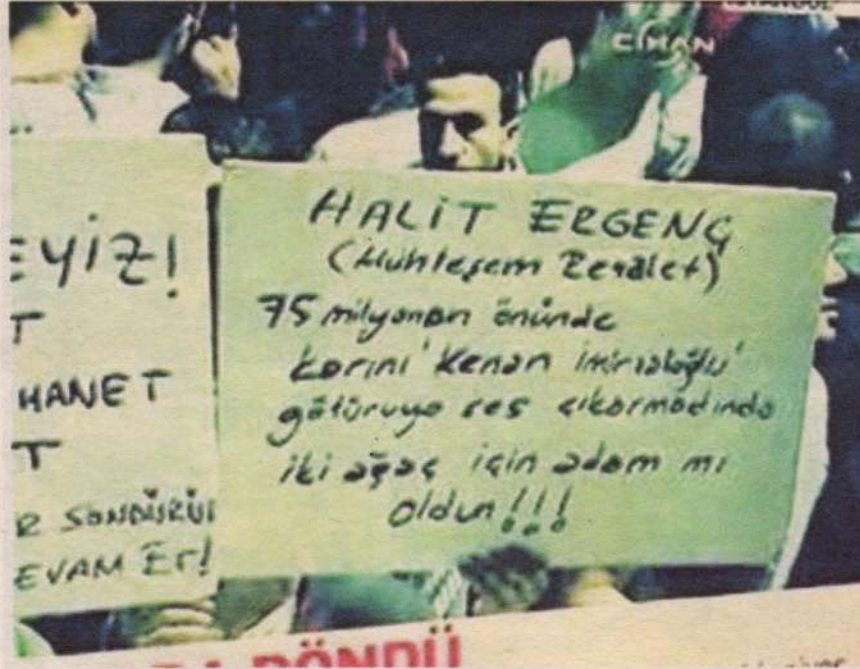
Hiç bir şey yapmadan yapıyormuş gibi gösteren, takım tutar gibi bir ideolojinin temellerini okuyup anlamadan 'okuyup üfleme' gayretine girerler çünkü.

Bunlar benimsediği için o felsefeyi, inancı, ideolojiyi sen de benimsemek zorundasındır. Zinhar başka bir fikrin onlara yakın olma ihtimali yoktur.

Bunlar aynı tipolojiye sahip olmalarına rağmen farklı zihin coğrafyalarında yaşarlar. Göçebe olanları dönem dönem sağdan sola, soldan sağa; ileriden geriye, geriden ileriye meylederler. Günün adamı olmayı, kişisel çıkarlar karşısında menfaat gözetmeyi, hedefe giden her yolu onursuzca kabullenmeyi de 'DEĞİŞİM' diye sunmaya çabalarlar.

Çünkü kafaları karışıktr...

Çünkü inanç ve ideolojilerini kitaplar, düşünürler, teorisyenler ve bedel ödemişler üzerinden değil; gazetelerin köşe

yazarlarının 240 puntoluk yazılarından ezber ederler....

Bununla kalsa iyidir, bunlar bir de çabuk unutulur.

Sorarsın: "1980 darbesi ne zaman oldu?" diye... Küstah bir edayla cevap verirler: "Haaa... O mu? Tabii ki 1984'te!"

Safsatalarını, kendi uydurduklarını yüzlerine vurduğunda, "Kuran'da yazıyormuş," demekten de zerre utanmazlar.

Tarihlerini Muhtesem Yüzyıl'dan öğrenme gayretleri bu yüzdendir

Bu yüzdendir Dicle Üniversitesi'nde akademisyen kıymına değil de kampüste inşaasına başlanılan dördüncü camiye sahip çıkma telaşları; bu yüzdendir halkların eşitliği ilkesinden yola çıkıp 'İslam bayrağı altında' öbeklenmeleri.

Gelin bunlar hazır başka zihin coğrafyalarına göç etmeden adlarını koyalım :

Bunların birİNCİSİ : DİNİ YANLIŞ ANLAYIP, YANLIŞ ANLATIP, YANLIŞ ÖĞRETENLER FAMILİYASİ

Bunlar okumayı pek sevmezler. Hoşgörürü dinine inandıklarını söyleyip her fırsatta köşe başında bir din baronu bulup yaltaklanırlar.

Bu yüzdendir hayız gören (regl) kadınla cinsel temas kurmak için bile hadis uyduranların eteğine yüz sürüp kulluk etmeleri.

En taze 1500 yıllık olan ve kutsallığını inkâr etmedikleri kitapların sayfasını dahi çevirmedikleri için bunları aldatmak her daim kolay olmuştur. Zaten büyük İslam alimlerini de tanımazlar.

Birine kafır demeden önce 500 kez düşünmeleri gerektiğini bilmezler, diğer inançlara saygı göstermek ve tahammül

etmek gibi bir hasletleri de yoktur bunların.

Allah adına adam keserken içlerinden, "Bir insanı öldüren, bütün insanlığı öldürmüş gibidir," diyorlardır emin ol. Aynen 95 bin camiye karşılık 8 bin 500 hastanenin olduğu yerde, "Yeryüzü benim mabedimdir," dedikleri gibi.

Bu yüzden tecavüz mağduru kız çocuklarının okula alınmamasını değil (Sakarya Hendek), sadece baş örtülü kızların okula alınmamasını dert ederler.

Bunlar, kendilerinde, Melkit Kilisesi'ni yıkma, Mor Gabriel Manastırı basma, Madımak'ta Alevi yakma, Malatya'da mezarlığa dozerle girme hakkını bulanlardır.

Cami altlarındaki yandaş marketlerden en küçük bir rahatsızlık duymazlar öte yandan. Damacana'dan, Barbie Bebek'ten, eşofmanlı kadından tahrik olup; bunlardan tahrik olmayan ateistleri küçümsemeye çalışırlar.

Bunlar iftar vakti trafikte terör estirip pide kuyruğunda 6 dakika sabredemeyenlerdir.

Ölüm orucuna yatanların 65 gününü sayamamaları, o büyük iradeyi anlayamamaları bu yüzdendir.

Çok elverişlidir bu tipler için 13 yaşında senetle kız alınıp satılması, bu yüzdendir Türkiye'de 403, Dünya üzerinde 1813 farklı tarikat şeyhinden her bir tanesinin lüks makam araçlarıyla 'seferi' olması.

Bu yüzdendir 1500 yıllık dinin her bir yılında 1 yeni tarikat eklenmesi.

Bunlar yazmakla anlatmakla bitmez emin ol.

En son örneğini Egemen Bağış'ın maillerini ortaya koyduğumuzda gördük biliyorsunuz. Bu şahıs yabancı dil bilme dışında hiç bir meziyeti olmayan -gerçi onu da ne kadar bildiği tartışılır çünkü

Ceza İnfaz Kanunu'nu Execution Law (İdam Kanunu) diye çevirdiği için az daha idam yeniden kanunlaşacaktı -, Atina'dan Brüksel'e bayram namazı için uçak kaldıran, Gümrük Birliği protokolünü anlaşma zannedip Ankara Anlaşması'yla başlayan Avrupa'ya entegre olma sevdasının 1963'te başladığını bilmeyen bir zattır kendisi. Ortaokul seviyesindeki espri anlayışını tarihteki en önemli dahilerden biri olan Leonardo Usta üzerinden yaşamak zorunda kalmıştık hatırlarsanız (Ben kamyon sürmüştüm Leonardo da Vinci). Daha sonra maillerinden çıkan Tosun Paşa fotoğraflarıyla annesinin mama saatlerine nazire edercesine "Hanımış benim paşam?!" cümlesinin bilinçaltındaki harabiyeti de göstermişti.

Tüm bunların arasında yakaladığımız sinkaflı bir cümle de ise, "Erenlerle havuç yersen..." koşullamasından bir başka nasıl da hakaretimiz tutum sergileyebileceğini, nasıl bir Alevi-Bektaşî düşmanı olduğunu halkımıza gösterme imkanımız olmuştu.

Bunların bir de hacker taifesi vardır. Onlar da sırtını dayadıkları bu cemaatlerin dine verdiği zarara seve seve göz yumarlar. Şiarları, düsturları da benzerdir. "Siz saldırın kardeşim. Bu elbette haksızlıktır, zulümdür ama biz saldırmayız," demek zorunda kaldıkları tartışmalardan sonra bile kıllarını kıpırdatmazlar.

'Yevnâid dîn' (Din günü, hesap günü) sorguya çekileceklerine inanıp, bu sorgudan 'Allah dostu şeyh'leri sayesinde kurtulacaklarını zannederler.

Sosyal medya üzerinden tüm inanç ve yönelimlere saygıyı benimsediğini 15 yıldır haykıran RedHack'e yüklenme gayretlerini ve galiz küfürlerle saldırmaya çalışmalarını çok net andırabiliyoruz. Kendilerini hamisi saydıkları dinleri dahi kendilerinden iyi bilen, bilgiyle yaşama pratiğini hayatın her alanına yayma gayretindeki #REDHACK'in doğal felsefik dinler de dahil donanımları sınırlarını yeterince bozmaya yetiyor doğrusu.

Bakmayın siz bunların dualarında "iyyake na'budü ve iyyake nestain" (yalnız sana kulluk eder, yalnız senden yardım dileriz) dediklerine. Silt ve plakettele sırtları sıvazlandığında kul köle olur, yardımı da cemaatten ve egemenlerden beklerler.

RedHack olarak "biz samimi müslümanın seccadesini seve seve sereriz" derken bile bizim için edecekleri tek tesbih 'Ya Kahhar'dır (Kahret onları) onu da biliriz.

Peygamberlerinin yaşamını model almaktan (sünnet) anladıkları da sakallarını uzatıp, gümüş yüzük takmaktan ibarettir.

Yarın devrim olsa sloganları bellidir: "Bugün sünnet yarın DENİZİ!"

Nush ile uslanmayı etmeli tekdir, tekdir ile uslanmayan hakkı REDHACK'tir

Biz bu çarkı Türkçe, Kürtçe, Arapça, Farsça reddediyoruz ve kızıl rengi çok seviyoruz!